

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

ILONA ANDREWS

"Ilona Andrews
always delivers!"

—SHERRILYN KENYON

#1 *New York Times*
bestselling author

AVON
IMPULSE

DIAMOND FIRE

A
Hidden Legacy
Novella

Diamond Fire

GİZLİ BİR MİRAS ROMANI

LONA ANDREW

AVONIMPULSE

Ari lFFiDfIHt Of HaroerCollinsPublshers

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Ramírez Aile Ağacı

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Epilog

Gizli Miras serisinin duyuru sayfası Yazar

Hakkında

Ilona Andrews

tarafından Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Ramirez Aile Ağacı

Ramirez Aile Ağacı

Bayan Rogan'ın Kardeşleri

Mattin, Inigo, Miren, Arroza, Mirkel (üvey kardeş), Ane (üvey kız kardeş), Zorion (üvey erkek kardeş)

Batı Kanadının Konukları

Markel (ve Isabella)

Zorion ve Teresa

Ane (ve Paul)

|

Mikel ve Maria June ve Luciau

Mia Rosa

Iker ve Eva

Eba

Samanta

Xavier

Paul ve Isabella'nın aileyle kan bağı yok.

Önsöz

Nevada

Tüm ailelerin tuhaf anları vardır. Bizim ailemiz diğerlerinden daha sık yaşar.

Ailemizin mutfak masasına oturdum ve yüzümü kreplerle doldurdum.

Arabella, en küçük kız kardeşim, masanın karşısından bana baktı. "Neden buradasın? Artık burada yaşamıyorsun bile Nevada."

Dün resmen taşınmıştım. Hayatımın son dokuz yılını hem evimiz hem de işimiz olarak kullandığımız deponun ikinci katındaki süitte geçirmiştım. Artık zamanımın çoğunu Connor, nam-ı diğer Mad Rogan ile geçirdiğim ve kısa süre önce resmi olarak nişanlandığımız için taşınmaya karar verdim. Şaşırtıcı derecede az tantana oldu. Fazla bir şey biriktirmemiştım ve eşyalarımı kutulara yerleştirmem bir günden az sürdü. Rogan'ın adamları dün gece onları aldı ve Houston'ın dış mahallelerindeki evine teslim etti. Büyükanne Frida biraz ağladı ve annem çok huysuz sesler çıkardı, bu yüzden geceyi Rogan'ın caddenin karşısındaki karargahında geçirdim, belki bu konuda sinir krizi geçirmeye karar verirler diye.

Endişelenmemeliydim.

Annem Arabella'ya, "Onu rahat bırak," dedi. "Bu onun üçüncü krebı." "Yani?" Arabella bana baktı.

Dilimi ona doğru uzattım ve çatalımla bir parça daha krep kestım.

Büyükanne Frida, "Stresli bir şekilde yemek yiyor," diye gönüllü oldu. "Rogan beş dakika içinde onu alacak. Annesiyle tanışmaktan korkuyor."

Teşekkürler büyükanne. Gözlememde boğuldum ve kahvemi yudumladım. "Korkmuyorum."

Çok korkmuştum. Duruşmalardan hemen sonra beni onu görmeye götürmek istemişti ama ben üç gün boyunca yalvardım. Artık kaçış yoktu. Müstakbel kayınvalidemle tanışmak zorundaydım.

Arabella gözlerini kısarak bana baktı. Büyükanne Frida yetmişini geçmişti, Arabella ise hâlâ on beş yaşındaydı ama o anda birbirlerine oldukça benziyorlardı: İkisi de mavi gözlü, ikisi de solgun saçlı -büyükanne Frida'nın bukleleri yaşından dolayı beyaz olsa da- ve ikisi de aynı sinsi ifadeleri takınıyordu.

Arabella, "Yeni bir kot pantolon ve en sevdiğin yeşil bluzu giymişsin," dedi.

"Yani?"

Kız kardeşim sarışın başını masanın altına eğdi. "Ve güzel, askıllı sandaletler. Ayak tırnakların da cilalı."

"Ayak tırnaklarıma oje sürebilirim." Genellikle spor ayakkabı giyiyordum çünkü işim gereği ara sıra koşmam gerekiyordu ama üç çift sandaletim de vardı.

"Dişlerini fırçalasan iyi olur," dedi Frida Nine. "Kahve kokusu istemezsin."

Diş fırçam Rogan'ın karargahındaydı. Lanet olsun.

"İkiniz de kesin şunu," diye homurdandı annem ve bana döndü. "İyi olacaksın."

Babam öldükten sonra, annem çalkantılı denizimizde yerinden oynatılamaz bir kaya haline geldi. Ne olursa olsun, o orada olacak, düzeltecekti. Bu zırhın ötesine bakmayı öğrenmem uzun zaman aldı. Geçen yıl bunu özellikle netleştirdi. Ama bugün o kayaya ihtiyacım vardı ve ben de ona tutundum.

"Annem iyi olacağımı söylüyor," dedim onlara. "Onunla tanıştın Arabella. Bana nasıl biri olduğunu anlatabilirsin."

Arabella gülümsedi. "Seni kıvranırken izlemek hoşuma gidiyor."

Telefonum çaldı. Rogan'dan bir mesaj. "Gösteriyi kaçırıyorsun."

"Ne gösterisi?"

"Dışarı gel."

Üst kattaki eski odama koşmak ve kapıyı kilitlemek istedim. İki nedenden dolayı bunu yapamazdım. Birincisi, artık bir yetişkindim ve ikincisi, diğer kız kardeşim Catalina benim odama taşınmıştı, yani artık teknik olarak benim değildi.

Çok saçmaydı. Neredeyse on yıllık deneyime sahip eğitimli bir özel dedektiftim. Baylor Araştırma Ajansı bugün var çünkü babam hastalandığında ben devraldım ve her şeye rağmen başarılı oldum. Sadece bu da değil, ben bir Prime'dım, bir kişinin ulaşabileceği en yüksek sihir kullanıcısı seviyesiydim. Baba tarafından büyükannem de aynı yeteneğe sahipti ve insanlar onun adını duyduklarında ürperirlerdi. Ona ve diğer bir düzine Prime'a karşı koymuştum. Geçtiğimiz yıl içinde vuruldum, araba çarptı, yandım, ışınlandım ve neredeyse ölene kadar dondum. Neredeyse üzerime bir otobüs düşüyordu, neredeyse zihnimi yok eden bir psionikle karşılaştım ve Meksika'nın Belası Connor Rogan'a defalarca "hayır" dedim ve yerimde durdum. Nişanlımın annesiyle tanışabilmeliyim.

Bunu yapabilirim.

Kalktım, tabağımı lavaboya koydum, anneme sarıldım ve kapıya gittim.

Depomuzun önünde tunç grisi bir Range Rover bekliyordu. Yakından bakmadığınız ve ne aradığınızı bilmediğiniz sürece, aracın zırhlı olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Rogan araca yaslandı. Onu yirmi bin dolarlık bir takım elbise içinde ve kirli bir kot pantolon ve tişörtle görmüştüm. Ne giyerse giysin, onda her zaman bir tür sert erkeklik vardı. Hiçbir şeyin onu adımlarından alıkoyamayacağı hissine kapılırdınız. Ne olursa olsun, üstesinden gelir ve panik yapmazdı. Bir metreyi aşan boyu ve yaşamak için insanlarla dövüşüyormuş gibi yapılı olması da bu özelliğini pekiştiriyordu. Bugün bir kot pantolon ve zeytin rengi bir tişört giymişti. Bronz teni ve koyu renk saçlarıyla bir tür orman kaşifine benziyordu.

Olamaz.

Durdum.

"Ne?" diye sordu.

"Eşleşiyoruz," dedim.

"Yani?"

"Gidip üstümü değiştireceğim."

Elimi tuttu ve beni kendine çekti. Eğilip beni öperken koyu mavi gözleri gülüyordu. Nane ve kahve tadındaydı ve dudaklarının dokunuşu beni kendine bağladı. Biliyor musun, her şey iyi olacaktı.

"Harika görünüyorsun. Ayrıca gidersen en iyi kısmı kaçıracaksın." Soluma doğru başıyla işaret etti. Ben de o tarafa baktım.

Safir mavisi bir Maserati GranCabrio kaldırımın kenarına park edilmişti. Yanında, tam benim -hayır, kız kardeşimin- penceresinin altında Alessandro Sagredo duruyordu.

Seçmelerden kısa bir süre önce Alessandro'nun fotoğrafını ilk gördüğümde, ilk maçına çıkmaya hazırlanan bir gladyatörün oğlu gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Bu izlenim yüz yüze daha da güçlüydü. Yüzünde hala yumuşaklık izleri vardı ama bunlar hızla kayboluyordu. Yüzünün hatları sertleşiyor ve kesinleşiyordu, ama hangi şekli alırsa alsın, kesin olan bir şey vardı: Alessandro hayatını gülünç derecede yakışıklı olarak geçirmekle lanetlenmişti.

Utangaç ve sessiz kız kardeşim pencereden dışarıya doğru eğilmişti ve açıkça tedirgin görünüyordu.

"Hayır!" Catalina ilan etti.

"Neden olmasın?" Alessandro'nun sesinde İtalyan aksanının en ufak bir izi vardı.

"Çünkü bana karşı hissettiğin şey gerçek değil."

"Bir şey hissettiğimi kim söyledi? Ben sadece arabayla gezmeyi öneriyorum." Alessandro başıyla güneş ışığında parlak mavi renkte parıltıyan Maserati'yi işaret etti. "Araba burada."

"Hayır."

Sadece birkaç gün önce, ailemiz en az iki Asal'a sahip olduğumuzu ve dolayısıyla bir Hane olarak ilan edilebileceğimizi kanıtlamak için denemelerden geçmek zorunda kaldı. Yükselen evlere tanınan korumalara çok ihtiyacımız vardı, bu da benim ve kız kardeşlerimin Prime jürisi önünde sihirli yeteneklerimizi göstermemiz gerektiği anlamına geliyordu. Alessandro, Catalina'nın sınavıydı. Güçlü bir Antistasi Prime olan Alessandro başkalarının büyüsunü etkisiz hale getirebilirken, kız kardeşim insanların kendisini sevmesini sağlama yeteneğine sahipti. Aralarında beyaz bir çizgi olacak şekilde karşı karşıya durmuşlardı. Sonra Catalina ona Florida'daki tatilimizle ilgili bir hikâye anlattı ve hikâyenin sonunda Alessandro çizgiyi geçti ve onu durdurmaya çalışan dört kişiyle dövüştü. O saniyeler içinde silkindi ama kız kardeşim birinci ilan edildi.

Rogan sessizce, "Catalina'nın büyüsunü zamanla kaybolduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyle. Onun büyüsunü yüzünden burada olduğunu sanmıyorum. Denemelerden önce onu Instagram'da takip ediyordu."

Rogan'ın kara kaşları bir santim kadar yukarı kalktı. "Peki bu neden önemli?"

"Birkaç milyon takipçisi olan genç bir kalp çarpıntısı ve Herald'ın sevgilisi. Üç kişiyi ve Catalina'yı takip etti. Instagram'a girdi-

bir gecede ünlü oldu ve hesabını sildi."

Bizim dünyamızda Asallar ünlülerin en önde gelenleriydi. Bu saplantıya adanmış koca bir sosyal ağ vardı: Herald, burada üyeler spekülasyonlar, söylentiler ve hayran kurguları yayınlıyordu. Alessandro Sagredo genç, evlenmemiş ve yıkıcı derecede yakışıklı olduğu için Prime hayranlarının mıknaıısıydı ve Catalina her türlü ilgiden nefret ederdi. Bunun için iyi nedenleri vardı. Onun işini kolaylaştırmak için her şeyimi verirdim ama her sihrin bir bedeli vardı ve kız kardeşim kısa çubuğu çekmişti.

"Mesafeye ihtiyacın var," diye açıkladı Catalina. "Zamanla ve mesafeyle etkisi geçecektir."

Alessandro başını eğdi, uzun kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu.

"Per l'amor del cielo!"

Rogan'a döndüm. "Ne dedi?" "Hiçbir ipucu yok."

"Senin büyüünün etkisi altında değilim. Sana ulaşmak için duvarlara tırmanmıyorum. Sadece seni kısa bir gezintiye davet etmek için buradayım."

Uzun bir duraklama oldu.

Alessandro başını eğdi ve pencereye baktı. Modern zamanların lüks kot pantolonlu Romeo'su, yüz yetmiş bin dolarlık atının yanında.

Sessizlik uzadı.

"Bir cevap olacak mı?" Rogan bana sordu. "Hayır."

"Onu orada öylece bırakacak mı?"

"Hayır, cevabın hayır olacağını kastetmiştim." Ona gülümsedim. "Hadi gidelim. Bu durum Catalina için zaten yeterince zor ve biz de yardımcı olmuyoruz."

Arabasına bindiğimizde Rogan, "O pencereden nefret ediyorum," dedi.

Sokağın karşısında, ağır bir sandık yerden birkaç santim yükseliyordu.

"Sakın buna cüret etme," dedim ona. O pencerede son tartışmamızın anısı hâlâ tazeydi. Rogan bir Prime Telekinetikti ve benimle sokakta kavga etmekten hoşlanmıyordu. Pencereye ulaşabilmek ve benimle yüz yüze konuşabilmek için araç parkının yarısını depomuzun duvarına yığmıştı. "Cidden, bunun bir faydası olmaz."

Sandık tekrar kaldırıma düştü. Rogan arabayı park yerinden dışarı sürdü. "Zavallı kont."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Alessandro bir kont. Conte di Sagredo. On ikinci yüzyıla kadar uzanıyorlar."

"Catalina'ya söyleme," dedim.

Kız kardeşim sıradan insanların yanında yeterince utangaçtı. Eski bir soylu aileden gelen biriyle sohbet etmek tamamen kapanmasına neden olurdu. Utanç verici bir şey söylemediğinden veya dikkatleri üzerine çekmediğinden emin olmak için her kelimeyi takıntı haline getirirdi.

Alessandro'nun yakışıklı, Prime ve gençlerin sevgilisi olması yeterliydi. İşin içine bir de unvan katmak işleri daha da kötüleştirirdi.

Uzun yol, ashe ardıçları ve canlı meşelerin yeşil yastığından yükselen engebeli tepeler arasında hafifçe kıvrılıyordu. Kuzeybatıya, Texas Hill Country'ye doğru tırmanıyorduk. Toprak kuru görünüyordu, büyük kireçtaşı kayaları ince üst toprak tabakasının arasından fırlıyordu. Houston'daki nemden sonra arabanın penceresinden dışarı bakmak beni susatmıştı.

"Neden burası?" Ben sordum.

"Tepelerin ona evini hatırlattığını söylüyor," dedi.

"Ev nerede?"

"İspanya. Bask ülkesi, Navarre yakınlarında, dağlarda. Oraya gitmiştim. Mükemmel bir eşleşme değil ama burası gibi bazı yerler kuru ve engebeli."

Yol döndü ve Rogan yumuşak bir şekilde virajı alırken evi gördüm. Tepeyi taçlandırıyor, güzel bir Akdeniz konağıydı, kerpiç duvarları uzun, pırıl pırıl pencerelerle kesintiye uğruyordu. Dönmeye devam ettik ve ev gitmeye devam etti.

"Ya benden hoşlanmazsa?"

"Seni sevecek. Seni seviyorum ve önemli olan da bu. Ama annem seni sevecek."

Yol bizi tepenin zirvesine, kırmızı kilden bir çatının örttüğü taş bir duvara getirdi. Sağlam bir metal kapı girişi koruyordu. Kapı yaklaştığımızda açıldı ve Range Rover uzun araba yolundan aşağıya, peyzajlı çimenlikten geçerek kemerli bir başka girişe doğru yumuşak bir şekilde yuvarlandı. Oradan geçerek ortasında güzel bir çeşme bulunan avluya ulaştık. Rogan arabayı durdurdu.

"Bu devasa bir ev," dedim.

"Dağ Gülü. Yirmi iki bin metre kare. On yatak odası. On iki banyo. İki yüzme havuzu. Tenis kortu, bahçeler, her şey." Rogan yüzünü buruşturdu. "Bir keresinde anneme neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacı olduğunu sormuştum, o da 'Torunlar için' demişti."

"Hiç kardeşin yok, değil mi?"

"Hayır." Elini hareket ettirerek evin uzunluğunu gösterdi. "Bir yatak odası ona, bir yatak odası bize; geriye sekiz yatak odası değerinde torun kalıyor, hepsi de bizim omuzlarımızda."

"Harika." Endişelendiğim omuzlarım değildi, ama bunu ona söylersem, tüm komik imaları sisteminden atması bir on dakika daha sürerdi.

Uzun bir süre oturduk. Dışarı çıkmak istemedim.

"Tavuk?" diye sordu.

İnsanlar her gün, bazen günde bir düzine kez, çoğu zaman en iyi nedenlerle yalan söylüyorlardı, ama gerçeği her eğip büktüklerinde büyüm beni uyarıyordu. Bu yüzden uzun zaman önce mümkün olduğunca az yalan söylemeye ve Rogan'a hiç yalan söylememeye karar vermiştim. O bana yalan söyleyemezdi ve bu ilişkiye eşitler olarak gelmeliydik. "Evet."

"Her şey yoluna girecek." Uzandı ve beni öptü. Hızlı bir öpücüktü, güven vermek içindi ama yarım saniye kadar sonra Rogan fikrini değiştirdi. Eli saçlarımı yakaladı. Sandal ağacı, nane ve Connor gibi bir tadı vardı. İçine daldım ve onu geri öptüm. Rogan'ı öpmek gibisi yoktu. Tüm endişelerim yok oldu ve sadece ben ve o, onun tadı, onun kokusu, o n u n dokunuşu...

Öpüşmeyi kestik. Mavi gözleri daha da koyulaştı. Saniyeler içinde içeri girecekmiş gibi görünüyordu.

Arabada öylece oturup öpüşemezdik. Arrosa Rogan bir Prime'dı. Prime seviyesinde güvenli bir malikanede yaşıyordu, bu da öpüşmemizin muhtemelen iç güvenlik ekranlarında korkunç HD detaylarla gösterileceği anlamına geliyordu.

Kapımı açtım. Bana sırtıttı ve arabadan indik.

Evin içi de dışı kadar etkileyiciydi. Bej ve krem rengi sıvanın narin kıvrımlarıyla kaplı duvarlar yüksek tavanlara kadar yükseliyordu. Zemin traverten rengindeydi ve tipik karolar yerine büyük plakalar halinde döşenmişti. Mobilyalar Rogan'ın evindeki parçalarla aynı zamansız kaliteye sahipti, ancak onun mobilyaları sağlam ve neredeyse sade, çok sayıda kare açığa sahipken, buradaki kanepeler ve sandalyeler daha süslüydü. İnkâr edilemez derecede kadınsı bir yanı vardı.

Kimse bizi karşılamaya gelmedi. Tuhaf. Bu bir çeşit güç oyunu muydu? Beni bekleterek yerime mi koyuyordu? Tüm gerginliğim geri geldi.

Rogan mutfağa doğru yürüdü ve büyük buzdolabını açtı. Neredeyse ona durması için seslenecektim ama kendimi tuttum. Bana göre burası bir malikaneydi. Onun içinse annesinin eviydi ve eve dönen her çocuk gibi o da buzdolabına yöneldi. Bu sabah deponun kapısından içeri girdiğimde ben de aynı şeyi yaptım.

"İçecek bir şey ister
misiniz?" "Seçeneklerim
neler?"

"Köpüklü su, buzlu çay, meyve suyu
..." "Çay. Teşekkür ederim."

Mutfak, koyu kahverengi dolapları ve güzel granit tezgahı ile genişti. Son teknoloji ürünü aletler kullanılmayı bekliyordu. Ocak, bir mutfak yarışması programından fırlamış gibiydi.

Rogan bize iki uzun bardak çay doldurdu. Kıçımı adanın diğer ucundaki tabureye kaydardım ve o da bir bardağı bana doğru itti. Aldım ve içtim.

Sekiz yatak odası dolusu torun. Tamam.

Rogan'ın neden tek çocuk olduğunu hep merak etmişimdir. Prime'lar birbirleriyle ortaçağ şehir devletleri gibi savaşarlardı ve çoğu Prime ailesi bir varis ve bir yedek sağlamak için özen gösterirdi. Yedek yoktu. Sadece Rogan vardı. Ona nedenini sormak istiyordum ama sürekli unuttuyordum ve şu an bunun için uygun bir zaman gibi görünmüyordu.

Mekanik bir fısıltı dönmemi sağladı. Motorlu tekerlekli sandalyedeki bir kadın mutfağa girdi. Orta yaşlı ve güzeldi; grinin dokunduğu siyah saçları, dipsiz koyu renk gözleri ve bronz teni vardı.

Oh.

Rogan ona doğru yürüdü, eğildi ve yanağından öptü. "Merhaba anne."

Ona gülümsedi. Birbirlerine çok benziyorlardı.

"Buzdolabında tütsülenmiş göğüs eti var," dedi.

"Gördüm."

Arrosa bana döndü. "Merhaba canım."

"Merhaba." Sandalyeden kalkmayı hatırladım, ileriye doğru birkaç adım attım ve ne yapacağımı bilemeden durdum.

Rogan ona, "Gergin, çünkü sen korkutucusun," dedi.

Seni hain. Bunu hatırlardım.

Müstakbel kayınvalidem başını arkaya yasladı ve güldü.

İkinci kattaki bir balkonun çatısının altında oturduk. Rogan annesine çay yapmak için içeri girmişti. Sonunda yağmur başladı ve hava keskin ve soğuktu.

"Sana sandalyeden bahsetmedi, değil mi?" Arrosa sordu.

"Hayır."

Gülümsedi. "Aptal çocuk. Üç yaşındayken oldu. Babası bir suikastın hedefiydi. New York'ta bir otel odasında yalnız olması gerekiyordu ama ben de onunla gittim. O yolculukla ilgili içimde kötü bir his vardı. O ve ben hayatta kaldık, önemli olan da buydu."

Kocasını korumaya çalışırken yaralandı. "Çok özür dilerim."

"Ben buna alışkınım. Ve sihrim işleri çok daha kolaylaştırıyor. Üşüdün mü?" "İyiyim."

"Üşümüş görünüyorsun. Al."

Dışarıdaki kanepenin yanındaki büyük ahşap sandık açıldı ve bir battaniye bana doğru süzüldü. Connor gibi, Arrosa da bir Prime Telekinetikti.

"Teşekkür ederim." Battaniyeyi üzerime çektim.

"Will'in durumundaki çoğu erkek beni boşardı. Connor bizim tek çocuğumuzdu. Soyu devam ettirmek için tek bir varise güvenmek riskliydi. Ama Will beni çok sevdi ve işte buradayız."

"Rogan senin evliliğinin görücü usulü olduğunu söyledi." Muhtemelen bunu söylememeliydim.

Arrosa'nın gözleri parladı. "Öyle yaptı, değil mi? Connor babama çok kızgın. Evet, öyle başladı. Ailem bir Ev değil. Soyumuzdan sık sık Önemli ve Orta kalibrede büyücüler çıkar ama büyükbabam bir Prime'dı. Ailem her zaman bir başkasının doğmasını umdu ve ben bir Prime olarak test edildiğimde, akrabalarım en büyük partiyi verdi. Yüzlerce insan davetliydi. Rogan'ın büyükbabası olan babamın benim için büyük umutları vardı. Evlendirilmeyecektim; ailemle kalacaktım; eşim aileye katılacak ve benim adımları alacaktı; ve ikimizden daha fazla Prime üretmemiz umuduyla mümkün olduğunca çok çocuk sahibi olmamız beklenecekti."

Mantıklı geldi. Ramirez ailesini araştırmıştım. Bir Hane olarak kabul edilmek için üç nesilde iki Prime büyü kullanıcısı üretmeleri gerekiyordu. Arrosa'nın büyükbabası o doğmadan önce ölmüştü, ama Arrosa'nın Prime olarak test edilen bir çocuğu olursa, Ramírez ailesi bir Ev olmak için dilekçe verebilirdi.

Arrosa şalını omuzlarına sımsıkı doladı. "Bütün o planlar . . . Ve sonra Will Rogan ortaya çıktı. Genetik profilim onunkiyle uyuşuyordu.

ve o da benimle tanışmak için İspanya'ya gitti. Onu ilk gördüğüm anı hatırlıyorum. Kütüphanede durmuş kitapları sıralamaya çalışıyordum, bu yüzden başımın üzerinde birkaç kitap vardı ve o da yanımdan geçiyordu ve kapının önünde durdu. Öylece durduk ve birbirimize baktık. Onun gibi birini daha önce hiç görmemiştim."

Anılara gülümsedi. Benim de böyle bir anım vardı. Connor'ı ilk gördüğümde parkın içinden bana doğru yürüyordu ve ben orada oturup onu izledim ve bir gün onun gibi birini bulabilmeyi diledim.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Babam ona hayır dedi. Will Rogan'a pek kimse hayır demedi. O üçüncü nesil bir Prime'dı. Büyüsü alışılmışın dışındaydı. Askeri sözleşmeleri, sivil sözleşmeleri, yabancı sözleşmeleri vardı ve dünyanın yarısı ona iyilik borçluydu. Connor'ın bazı açılardan babasına çok benzediğini söylemek yanlış olmaz."

Tecrübelerime göre Connor, hayır kelimesini kendisi söylemediği sürece hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranırdı.

"Will ben şehirdeyken bana rastlamayı ihmal etmedi. Konuştuk. Sonra onunla tekrar karşılaştım. Ve tekrar. Onunla konuşmak çok kolaydı. Farklıydık ama zahmetsizdi. Babamı tekrar görmeye geldi ve o ana kadar House Rogan'ı gücendirmenin sonunun iyi olmayacağını anlayan babam, Will'e bir Prime'ın kaybı için aileye tazminat ödemek zorunda kalacağını söyledi. Çok büyük bir meblağ söyledi. Will hemen çeki yazdı. Neredeyse iflas ediyordu." Arrosa'nın gözleri kısıldı ve keskin ve korkutucu bir güç parıltısı gördüm. İçimden bir alarm geçti.

"Babam beni çalışma odasına çağırды ve Will'in beni satın aldığını ve onunla gitmem gerektiğini söyledi. Will ona ne dedi biliyor musun?"

"Hayır."

"Ona benimle gelmek isteyip istemediğini sormayacak mısın?" dedi. Bu onun kararı' dedi. Babam da ona ailem için en iyi olanı yapacağımı söyledi. Anlamadı. Hiç anlamadı."

Rogan'a yüzde yüz katılıyordum. Büyükbabasını da sevmezdim. "Hiç pişman oldun mu?"

"Asla. Will benim her şeyimdi. Eve geldik. Ailesi, mal varlığının neredeyse dörtte üçünü devrettiği için pek heyecanlanmadı. Babası bir keresinde bana Louisiana Satın Alımı demişti. Ama önemli değildi. Kaybettiklerini yeniden inşa etmek için birlikte çalıştık. Biz harika bir takımdık. Beni severdi Nevada. Çok az insanın yaşayabileceği türden bir sevgi yaşadım. Onu özliyorum.

her gün. Bazen uyanıyorum ve yatağında olmasını bekleyerek ona uzanıyorum. Ama asla orada olmuyor. Onunla hala konuşuyorum. Bahçede, ailesinin yanına gömüldü."

Bu ben olabilirim. Rogan'la evlenirsem, birkaç yıl içinde onun yerinde oturup kocamın yasını tutuyor olabilirdim. Asallar tehlikeli sularda yüzer. Neredeyse tekrar düşünmen için yeterliydi ama Connor'ı çok istiyordum. Bir hafta ya da elli yıl, birlikte geçirebileceğimiz her zamanı kabul ederdim.

"Connor'ı seviyor musun?" Arrosa sordu.

"Evet." Bu bir soru bile değildi.

"Peki ya çocuklar? Muhtemelen genetik olarak uyumlu değilsiniz. Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Onun çocuklarına sahip olmak istiyorum. Sihirleri olsa da olmasa da onları seveceğim."

Arrosa'nın gözleri tekrar kısıldı. "Connor, sen ve çocukların çoğu insandan çok daha sık tehlike altında olacaksınız. Sizler Asallarsınız. Farklı kurallara göre yaşıyoruz ve oğlum güçlü düşmanlar edindi. Bazı kadınlar daha kolay bir yol seçerdi."

Tamam, ima ettiği şey hoşuma gitmemişti. Başımı kaldırdım. "Telekinetik olmayabilirim ama sana söz veriyorum, Connor'a ya da çocuklarımıza zarar verebileceğini düşünen herkes beni geçmek zorunda kalacak ve fikirlerini hızla değiştirecekler. Tabii ben işimi bitirene kadar akılları kalırsa."

Yüzümü dikkatle inceledi. "Ya bu evlilikten hoşlanmadığıma karar verirsem?"

Kalbim göğsümde bir takla attı. Bundan korkuyordum. "O zaman çok özür dilerim. Sana büyük saygı duyuyorum ve yine de olabileceğim en iyi gelin olmak için çabalayacağım. Ama onu seviyorum ve onunla evleneceğim."

Connor o anı balkona çıkmak için seçti, elinde çay dolu, dumanı tüten üç kahve fincanıyla bir tabak taşıyordu. "Nevada'ya işkence etmeyi bitirdin mi?"

Arrosa, "Ondan hoşlanıyorum," dedi.

Ne?

"Onu yakalamayı nasıl başardın?"

"Beni kaçırdı ve bodrumunda yere zincirledi." "Ne?!"

Rogan, "Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi ve bana bir bakış attı. Evet, intikam kötüdür. Bunu kabullen.

Arrosa, "Tüm hikayeye ihtiyacım olacak," dedi.

"Bu düğüne katılacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Bu nasıl bir soru böyle?"

Ve müstakbel kocam annesinin düşünce trenini başarıyla raydan çıkardı ve onu yeni bir yöne gönderdi. *Güzel.*

Arrosa fincanını ona doğru uzattı ve yudumladı. "Bir tarih belirlediniz mi?" "Birkaç hafta içinde," dedi Connor.

"Söz konusu bile olamaz. Sadece tüm aileyi bilgilendirmek bile o kadar uzun sürer."

Aile mi? Ne ailesi? Connor'a baktım. "Ailen yok sanıyordum?"

"Oh, var. Bir büyükbabası, dört amcası, iki halası, bazıları kendi çocuklarıyla birlikte on dört kuzeni var ve bu geniş aileyi saymıyor. Çoğu benim tarafımdan ve İspanya'da yaşıyorlar. Sadece bazılarından pek hoşlanmıyor."

Connor'a döndüm.

"Bazıları akbaba gibi," dedi ve çayını içti. "Ben sade bir düğün istiyorum anne."

"Connor Anders Rogan."

Oh-oh. Göbek adı. Asla iyiye işaret değil.

"Inigo Amca'yı davet etmeyi planlıyordum," dedi. "Ve Mattin Amca'yı. Ya sadece benim sevdiklerimi davet edersek? Eğer herkesi davet edeceksek, belki de Kelly'yi davet etmeliyiz."

Bu çok alçakçaydı. Kelly Waller Connor'ın kuzeniydi ve o ve oğlu Connor'ın baba tarafından hayatta kalan tek akrabalarıydı. Büyü kullanan bir ailede, Connor'ın gücü alışılmışın dışındayken, o zayıf bir yetenekle doğmuştu. Genetik yerine aşk için evlenmişti ve ailesi onunla ilişkisini kesti. Onun bakış açısına göre, her şeyini kaybetmişti. O ve kocası mücadele etti ve küçük kuzeni Connor'ın yetişkin olduğunda işleri yoluna koymasını bekledi. Bunun yerine Connor orduya yazıldı ve kendi savaşını vermeye gitti. Kendini iki kez ihanete uğramış hissetti.

Connor geri döndüğünde ve ona ulaşmaya çalıştığında, kıskançlığı ve kızgınlığı zehirli bir hal almıştı. Ondan ve ailesinden o kadar nefret ediyordu ki Connor'ı birçok kez öldürmeye çalıştı. Bu amaçla, tek oğlu Gavin'i psikopat bir Prime'a vermiş, o da onu görev başındaki bir polisi öldürmek için kullanmıştı. Şimdi Gavin hapishanede oturuyor ve sadece Connor'ın etkisi ve benim tarafımdan yapılan büyük bir araştırma çalışması onu görüldüğü yerde vurulmaktan alıkoydu.

Muhtemelen Gavin ve babasını da davet edecektik. Rogan soyadının Gavin'e bir günlük izin kazandıracağından oldukça emindim. Kelly hem kanunlardan hem de Meclis'ten kaçan biriydi. Kelly'yi görürsem, hiç tereddüt etmeden gözlerinin arasına bir kurşun sıkdım. Onu yakalamaya ya da onunla konuşmaya çalışmazdım. Mermim bitene kadar onu vururdum.

Arrosa ona baktı. "Bu senin için bir alıştırma evliliği mi? Nevada'dan boşanıp bunu tekrar yapmayı mı planlıyorsun?"

Rogan'ın yüzü, genellikle birinin bize ateş etmesini beklediği anlamına gelen o yoğun konsantrasyon ifadesini aldı. "Hayır."

Kayınvalidemden sihir fışkırdı ve neredeyse sandalyemden düşüyordum.

"Sen benim tek oğlumsun," dedi Arrosa Rogan.

Sevgi dolu anne ortadan kaybolmuştu. Yüz ifadesi sertleşti, gözleri kısıldı ve sesindeki emir tonu itaat etmek için çırpınmama neden oldu. Büyükanne Victoria'ya taş çıkartırdı.

"Eğer talih yüzümüze gülerse, bu senin tek düğünün olacak. Bu resmi bir olay olacak. Gelinin nefes kesici bir gelinlik giyecek, sen smokin giyeceksin ve ben ikinizin tüm ailemizin ve tüm dostlarımızın önünde yemin edip öpüşmenizi izleyeceğim ve bu anda gururla parlayacağım. Beni bu sevinçten mahrum bırakmayacaksın. Daha sonra babanla bu konu hakkında konuşacağım ve ona bunun ne kadar güzel olduğunu anlatacağım. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Meksika'nın Belası ve Houston'ın en korkunç Başbakanı erkek gibi çenesini açtı ve söyleyebileceği tek şeyi söyledi: "Evet, Anne."

"Harika. Tarihi üç ay sonrası olarak belirleyeceğiz. Bu herkese programlarını yeniden düzenlemek için zaman tanıyacak." Arrosa bana döndü ve gülümsedi, yine tüm sıcaklığı ve güneş ışıısıyla. "Çok heyecanlıyım! Hayatım, elbise, saç, çiçekler. Vereceğin bir sürü harika karar var."

Bölüm 1

İki ay iki hafta sonra Catalina

Mountain Rose evinin koridorunda çocuklardan kaçmaya çalışarak **ilerledim.** Herald'da müstakbel kayınbiraderim hakkında okuduğum her şey Connor Rogan'ın annesi ve kuzeni Kelly Waller dışında yakın akrabası olmayan yalnız bir adam olduğunu söylüyordu.

Herald yalan söyledi.

Çocuk sürüsü bana doğru geliyordu.

Tabletimi göğsüme bastırdım ve kendimi destekledim.

Etrafımda daireler çizerek koştular, kıkırdadılar ve arkalarında pelüş bir tek boynuzlu at tutan küçük bir kız bırakarak koridora fırladılar. Bir nefes verdim. Rogan'ın Akdeniz'in dört bir yanına dağılmış bir sürü akrabası vardı ve hepsi de düğüne katılmak için annesinin evine akın etmişti.

Çocukları severim ama evde on iki yaşın altında yirmi ila otuz arasında çocuk vardı ve sürü halinde geziyorlardı. Bu çocuk çetesiyle en son karşılaştığımda tableti elimden aldılar.

Tablete hiçbir şey olamazdı. Tüm düğün dosyaları oradaydı.

Küçük kız ve ben birbirimize baktık. Muhtemelen beş yaşındaydı ve kahverengi saçları ve iri siyah gözleriyle süper şirindi. Minik ipek çiçeklerle süslenmiş lavanta rengi güzel bir elbise giymişti. Annem onun yaşındayken bana o elbiseyi giydirseydi, beş dakika içinde çamur ve motor yağıyla kaplanırdı. Beş yaşındayken ya dışarıda ya da büyükannem Frida'nın garajında, o tankları ve topları tamir ederken oynardım.

"Merhaba," dedim. "Ben Catalina."

"Mia Rosa García Ramírez Arroyo del Monte."

Onu daha önce gördüğümü fark ettim. Her zaman Bayan Rogan'ı takip ediyor gibiydi. Onu verandaya, çalışma odasına, medya odasına kadar takip ederdi. Yemek odasında bile onun yanına oturmak istiyordu.

Mia Rosa tek boynuzlu atını havaya kaldırdı. Neredeyse kendisi kadar büyüktü ve üzüm büyüklüğünde mavi ve gümüş plastik mücevherler ve çok fazla parıltıyla süslenmişti.

"Bu Sapphire." "Çok güzel bir kız."

"Gece yarısı bulutlarında yaşıyor ve boynuzu ay ışığıyla parlıyor."

Tabii ki. *Jewel Legends*. Efsanevi hayvanları konu alan popüler bir çocuk çizgi filmiydi. Ben bunun için çok büyüktüm ama küçük kız kardeşim Arabella en başından beri izliyordu. Bir süre her şey *Jewel Legends* olmak zorundaydı: defterler, sırt çantaları, telefon kılıfları ... Sonra liseye gitti ve bu da onun sonu oldu.

Mia Rosa hafif aksanlı bir sesle, "Işıltılı bir silah istiyorum," dedi. "Ne?"

"Daha fazla ışıltı koymanızı sağlayan bir tabanca var." "Göz kamaştırıcı mı istiyorsun?"

Mia Rosa birkaç kez başını salladı. "Evet. Annem senin gitmem gereken kız olduğunu ve sana sormam gerektiğini söyledi."

Yürü be kızım. İçimi çektim. "Ne yapabileceğime bakacağım. Annenin adı ne, böylece bedazzler'ı nereye teslim edeceğimi bileyim?"

"Teresa Rosa Arroyo Roberto del Monte. Teşekkür ederim. Ama bunu anneme verme. Bana ver."

Awww. Teşekkür etti. "Bir şey değil."

Reverans yaptı ve tek boynuzlu atını sürükleyerek çocukların peşinden koştu.

Telefonum çaldı. Mesaja baktım. Arabella şöyle yazmıştı, "Neredesin??? Buraya gel!!!!" yazmış ve ağlayan bir bebeğin fotoşoplu gözyaşı nehirlerinin olduğu bir gif eklemişti. Neredeyse koşarak çıktım.

Her şey Nevada'nın düğün planlayıcısını kovmasıyla başladı. İlk düğün planlayıcısını.

Genelde ablam son derece makul bir insandı. Bir insan yalan dedektörü olduğunda ne kadar makul olabilirse o kadar. Ancak, iki hafta önce Simon Nightingale ortadan kayboldu ve Nightingale Evi onu bulmamız için bizi tuttu. Sadece üç ay önce ailemiz bir House olarak tescil edildi ve küçük özel dedektiflik şirketimiz Baylor Araştırma Ajansı'ndan

House Baylor Araştırma Ajansı. Nightingale davası ilk soruşturmamızdı. Tüm Houston eliti bizi izliyordu ve bu Nevada'yı biraz delirtti. Hem de çok. Tam bir kaçıktı.

İlk düğün planlayıcısı Nevada ile tartıştığı için kovuldu. Kız kardeşim işlerin nasıl yapılmasını istediğini anlatırdı ve planlamacı da neden bu şekilde yapamayacaklarını söylerdi. Çoğu zaman "yapamayız" demek "yapmayacağız çünkü bu bir Prime düğünü ve işler böyle yapılmıyor" demektir. Sonunda, planlamacı Nevada'ya bunun gerçekten onun düğünü olmadığını, House Rogan'ın düğünü olduğunu ve prova yemeğinde meze olarak *queso* servis etmek gibi "saçma taleplerle" bunu engellemeyi bırakması gerektiğini açıkladı. Planlamacı derhal binadan dışarı çıkarıldı.

İkinci planlamacı kovuldu çünkü yalan söylemeye devam ediyordu. Düğün planlamasına yaklaşımı, her şey kontrol altında olmasa bile kontrol altındaymış gibi davranarak gelini yatıştırmaktı. Mikro yönetilmek istemiyordu. Ancak, kız kardeşim epik bir kontrol manyağıydı ve detaylara gösterdiği özen aile içinde efsaneviydi. Nevada bir sorun olup olmadığını sorar ve planlamacı, Nevada'nın yalanlarını hissedebileceği konusunda uyarılmasına rağmen, her şeyin yolunda olduğuna dair defalarca güvence verirdi. Nevada, Bayan Rogan'la yemek şirketi konusunda bir anlaşmaya varıp varmadıklarını sorduğunda işler doruğa ulaştı. Onuncu kez bu konuda endişelenmemesi söylendikten sonra Nevada sinirlendi. İkinci planlayıcının bırakıldığını, yüzünde saf bir panik ifadesiyle beş inçlik topuklu ayakkabılarıyla arabasına koştuğunu gördüğümde anladım. Kız kardeşim arkasından verandaya fırlamış, "şimdi iyi mi? Hâlâ iyi mi?"

Üçüncü bir düğün organizatörü ile uğraşmadık. Arabella ve ben bir hafta sonu geçirdik, kendimizi paket servisle donattık ve *Whose Wedding Is It Anyway?*'in otuz küsur bölümünden ve *Bridezilla'nın* dört sezonundan sonra düğünü kendimiz planlamaya karar verdik. Ya öyle olacaktı ya da düğün olmayacaktı.

Ne yazık ki Rogan ve annesi bize mükemmel bir nezaketle davranırken, ailesinin geri kalanı durumumuzdan tam olarak emin değildi. Hem Arabella hem de ben Prime olarak kayıtlıydık ama kayıtlarımız mühürlüydü. Ayrıca, ailemiz varlıklı değildi ve Rogan bir milyarderdi. Ben on sekiz yaşındayken ve Arabella on altı yaşına girerken, herhangi bir yetkimiz olduğunu düşünmüyorlardı. "Ayak işlerini yapan zavallı akrabalar" olarak, kiralık yardımcının hemen üstünde bir yerde yer aldığımızı hissediyordum. Görünüşe göre, ben giden kızdım. Arabella'nın ne olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Tam da ihtiyacım olan şey. Zaten kendimi bu güzel lüksün içinde beceriksiz bir izinsiz giren gibi hissediyordum. Burası benim evim değildi. Benim evim deponun çatı katındaydı. Burada olmamanın bir yolu olsaydı, onu kullanırdım. Ama kız kardeşimi seviyordum.

Tüm bunları Rogan'ın evinde yapabilseydik çok daha kolay olurdu, ancak Rogan ve Nevada Rogan'ın evini düğünden arındırılmış bölge ilan ettiler ve fırsat buldukça orada saklandılar.

Köşeyi döndüm ve Nevada'nın bir kürsüde durduğu, yüksek topuklu ayakkabılar giydiği ve şu anda mavi kalem çizgileriyle işaretlenmiş muslin olan gelinlik giydiği bir odaya girdim. İki kişi etrafını sarmış, etek uçlarını tutturuyordu.

Arabella onun önünde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hem Nevada hem de Arabella sarışındı ama Nevada'nın saçları yonca balına daha yakinken, Arabella'nın altın sarısı mısır ipeğini andırıyordu. Annem dışında ailedeki tek esmer bendim. Şu anda iki kız kardeşim arasındaki benzerlikler gerçekten belirgindi ve yüzlerine bakmazsanız, Arabella Nevada'nın daha kısa ve küçük bir kopyası gibi görünüyordu.

Bir dahaki sefere kavga ettiğimizde bunu ona söylemeliyim.

Bundan nefret ederdi. "Ne oldu?" diye sordum.

"Düğün buketinde leylak istiyor."

"Tamam..." Nevada karanfil istediğini söylemişti ama içine güzel pembe leylaklar da koyabilirdik. Ben bir sorun görmedim.

"Mavi," diye araya girdi Arabella. "Mavi leylaklar istiyor." Hayır ve ayrıca hayır. "Nevada . . ."

"Dün bir Fransız leylak fidanının içine saklanmak zorunda kaldım, çok güzeldiler ve hoş kokuyorlardı. Ağacın üzerindeki kartta şöyle yazıyordu: 'Harika Mavi: çiçekleri verimli ve parfümü güz.'"

Google'da Fransız leylağı, Wonder Blue diye arattım. Maviydi. Yüzünüzdeki mavi gibi. "Neden bir çalılıkta saklanıyordun?"

Arabella yüzünü ekşiterek, "Ona ateş ediliyordu," dedi.

"Yani insanlar sana ateş ederken leylakları koklamak için mi durdun?" Ben bile yapamadım.

"Mmm. Bir seradaydım ve çok güzel bir saklanma yeri yaptılar."

Mantıkla hareket etmeye karar verdim. Kız kardeşim mantıklı bir insandı. "Bir bahar düğünü istedin. Renk olarak pembe, beyaz ve çok açık adaçayı yeşili seçmişsin. Düğünün hiçbir yerinde mavi yok."

"Şimdi var."

"Buketinizde pembe karanfiller, pembe bezelye çiçekleri, beyaz güller ve bebek nefesi var." Üç çeşit pembe karanfil, çünkü bir tanesini seçememişti. Ve Nevada, karanfil buketi olması gerektiğini söylediğimizde çiçek tasarımcısının gözlerindeki paniği asla bilemezdi. Anlaşılan karanfiller Mad Rogan'ın düğünü için yeterince lüks değildi. Zavallı kadın sürekli orkide önermeye çalıştı.

"Ve mavi leylaklar," dedi
Nevada. "Çarpışacak," diye
homurdandı Arabella.

Adaçayı nedime elbisesini Google'da arattım, tableti Nevada'ya doğru tuttum ve resimler arasında gezindim. "Şu çiçeklere bak. Pembe ve beyaz. Pembe. Pembe. Beyaz. Pembe ve beyaz."

"Umurumda değil," dedi Nevada. "Ben mavi leylaklar istiyorum."

Ve buradan uçup gitmek istiyorum, ama bu yakın zamanda olmayacak, değil mi?

Nevada, "Her neyse, ofise dönmem gerekiyor," dedi. "Bir şey olursa bana mesaj at."

"Kraliçe bizi azletti," diye duyurdu Arabella. Derin
bir reverans yaptım. "Majesteleri."

"Sizden nefret ediyorum çocuklar."

Arabella ona, "Biz de senden nefret
ediyoruz," dedi. "Düğünden önce de
senden nefret ediyorduk."

"Senden nefret etmek havalı
olmadan önce." "Defol!" Nevada
homurdandı.

Odadan çıktım.

Arabella bana yetiştii. "Leylak yapamayız. Temayı mahveder."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

"Biraz uyu," dedim ona. "Hadi eve
gidelim." "Catalina," diye seslendi bir
kadın.

Sese doğru döndüm. Nevada'nın müstakbel kayınvalidesi Arroza Rogan kapı aralığından, tekerlekli sandalyesinden bana el sallıyordu.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim canım?"

Oh-oh. Bu iyi bir şey olamaz. "Evet,
hanımefendi." Arabella, "Sizi dışarıda
bekleyeceğim," dedi.

Bölüm 2

Bayan Rogan'ı odanın derinliklerine kadar takip **ettim**. Önümde geniş bir ofis uzanıyordu; duvarlar ve duvarlar dolusu kitap rafı her yaştan, kalınlıktan ve renkten kitaplarla doluydu. Sağ taraftaki büyük kemerli pencerelerden gün ışığı sızıyor, krem rengi mermerden cilalı zemin güneş ışınlarının değdiği yerlerde parlıyordu. Her pencerede turkuaz minderler ve süslü yastıklarla donatılmış bir okuma bankı vardı. Her bankın üzerinde beyaz, siyah ve lavanta rengi Meksika battaniyeleri katlanmıştı. Pembe, beyaz ve maviden oluşan karmaşık bir geometrik desenle boyanmış süslü tavandan narin Fas fenerleri sarkıyordu.

Birbiriyle çatışması gerekirdi ama bunun yerine hepsi Teksas, İspanya ve Fas'ın mükemmel bir karışımına dönüştü. Bu konuda büyüğü bir şey vardı. Bir peri masalı kitabını açıp sayfaların arasından fantastik bir şatoya adım atmak gibi. Ve Bayan Rogan, sarayın zarif kraliçesi gibi zahmetsiz bir zarafetle her şeyin içinden süzülüyordu. Tekerlekli sandalyesi bile bir şekilde uyuyordu.

Yere baktım. Tabii ki buraya uyuyordu. Buraya aitti. Burası onun eviydi. Bu evin beni tuhaf hissettirmesi kimsenin suçu değildi. Burada olmak pahalı bir mobilya mağazasında ya da paha biçilmez antikalarla dolu bir müzede dolaşmak ve herhangi bir şeye dokunmaya korkmak gibiydi. Burası başkasının alanıydı ve ben sadece buradan çıkıp depomuzun tanıdık alanına geri dönmek istiyordum.

"Size bir şey göstermek istiyorum." Deri ciltli ağır bir kitap üst raftan kayarak Bayan Rogan'ın eline geldi. O da açtı.

Yaklaştım ve solunda durdum. Kalın bir sayfada eski, sararmış bir fotoğrafta koyu renk üniformalı bir adam ve siyah elbiseli, siyah duvaklı, elinde bir buket beyaz çiçek tutan güzel bir kadın görölüyordu.

el. Güzel bir taç duvağı sabitliyordu. Ortasında, en yüksek tepenin altında, kalp şeklinde göz alıcı bir mücevher duruyordu. Bir ceviz büyüklüğünde olmalıydı ve eski yıpranmış kâğıtların arasından bile parlıyordu.

"Büyük büyükannem düğününde," dedi Bayan Rogan.

"Vay canına. Ama elbise siyah."

"Geleneksel İspanyol gelinlikleri siyahtır." Bayan Rogan gülümsedi. "Katolikliğin biraz hastalıklı bir tarafı var. Katolik kadınlar siyah bir elbise giyerek kocalarını ölene kadar seveceklerine söz verirler."

Bu biraz ürkütücüydü. Kim düğün sırasında ölümü düşünmek ister ki?

"Siyah elbiseler bağlılığı, portakal çiçekleri ise bereket ve mutluluğu temsil eder. Beyaz gelinlik 19. yüzyılda İngiliz kraliyet ailesi tarafından benimsenene kadar moda olmamıştı. Elit Avrupalı aileler de bunu takip etti ama benim büyük büyükannem bu konuda direnenlerden biriydi."

Bayan Rogan sayfayı çevirdi. Bir başka güzel gelin, bu kez beyaz bir elbise içinde, yanında siyah takım elbiseli bir damat. Gelinliğin ipek treni önlerinde yere kadar uzanıyordu. Aynı taç güzel bir duvağı sabitliyordu.

"Büyükannem."

"Çok güzel bir kız."

"Teşekkür ederim."

Sayfayı bir kez daha çevirin. Beyaz elbisesi içinde belini kıvrıran üçüncü bir gelin ve yanında smokinli, 1960'ların saç modeline sahip bir adam. Aynı taç rüzgârda uçuşan duvağı tutuyordu ama bu kez fotoğraf renkliydi ve mücevherin mavi yeşili nefesimi kesti.

"Annem," dedi Bayan Rogan.

"O da çok güzeldir."

Neden bizde bu yok? Eve döner dönmez internetten bir fotoğraf albümü satın alır ve Frida Nine ile annemden düğün fotoğraflarını isterdim.

"Teşekkür ederim."

Bayan Rogan sayfayı çevirdi ve onu genç ve ıslıl ıslıl, Deli Rogan'a benzeyen bir adamın yanında gördüm. Kadın parlıyordu. Elbisesi örümcek ağları gibi narindi. Tacı sanki her zaman oraya aitmiş gibi siyah saçlarına tünemişti.

"Vay canına."

Bayan Rogan güldü. "Beni neşelendirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Nevada'nın resmini de bu albüme ekleyeceğim. Rogan benim tek çocuğum ama

Bir kızım olacak ve onun resmi de bu albümde yer alacak."

"Çok onur duyacak," dedim ona.

"Tacı fark ettin mi?" diye sordu.

"Evet. Muhteşem."

"Buna Sealight Crown deniyor. Teknik olarak bir kokoshnik, taç değil ama taç kulağa daha etkileyici geliyor. Mücevher bir akuamarin. Çoğu insan bunu bilmez ama doğal akuamarin genellikle deniz köpüğü renginde bulunur. Açık maviyi elde etmek için onu ısıtırlar. Ancak bu taş hiçbir şekilde değiştirilmemiştir. Mavi yeşilin bu özel tonu ailemiz için önemlidir."

Rogan Nevada'ya kolye ucu olan güzel bir kolye vermişti. O zamanlar bunun bir zümrüt olduğunu düşünmüştü, ancak türünün tek örneği olan mavi-yeşil bir elmas olan Ege'nin Gözyaşı olduğu ortaya çıktı. Şimdi tamamen anlam kazanmıştı.

"Nevada'nın tacı takmasına izin verecek misin?" Muhtemelen bunu sormamalıydım. Çok kabaydı.

"Ben de buna güveniyordum. Düğünden sonra Sealight ona ait olacak ve Connor'la çocuklarına devredebilecek." Bayan Rogan içini çekti. "Küçük bir sorun var."

"Evet?"

"Taç kayıp."

"Ne demek kayıp?"

Bayan Rogan'ın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "İki gün önce her zamanki yerindeydi ve bugün orada değil. Maalesef çalındığı sonucuna varmak zorundayız."

Eve kaç kişinin girip çıktığını düşünürsek, bu çok da şaşırtıcı değildi. Herkesi incelemiştik ama geçmiş kontrolleri size resmin tamamını göstermiyordu. Bir peyzaj ekibi düğün için zemini hazırlıyor, marangozlar özel çardak inşa ediyor, başka bir ekip devasa bir açık çadırı kaldırıyor, en az sekiz kişi ağaçlara ışıklar asıyor, iç mimar ve çalışanları, mobilya teslimatçıları Görüşülecek çok insan vardı. Nevada'nın en az iki saatini alırdı. Onu o kadar uzun süre kıpırdamadan oturtmak zor olacaktı.

Bayan Rogan, "Sealight bir sensörle etiketlenmiş," dedi. "Tacın içine yerleştirilmiştir ve tacı tahrip etmeden çıkarılamaz. Sistem onu bir uydu aracılığıyla bir mile kadar hassasiyetle takip edebiliyor.

Şu anda bana tacın hala binada olduğunu söylüyor. Onu bulmanızı istiyorum."

Ben mi? On iki yaşımdan beri ajansımız için çalışıyordum, önce gözetleme ve telefonlara cevap verme gibi küçük işler yaptım, sonra kendi işlerime geçtim, ancak hiçbir vakam o kadar önemli değildi. Çoğunlukla, düşük riskli olduğu için sigorta dolandırıcılığı ve çocuklar bana genellikle bir yetişkine söylemeyecekleri şeyleri söyledikleri için evden kaçan gençlerle uğraştım. Bu büyük bir sıçramaydı.

"Biz ..." Kaba bir aptaldım. Bana güvendiği için ona teşekkür etmeliydim. "Yani, bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Ama çoğu mülkte yeni olan en az yüz çalışanı ayıklamamız gerekiyor. Nevada bunu benim harcayacağım zamandan çok daha kısa bir sürede ve tam bir doğrulukla yapabilir. Kız kardeşimin hiç yanlış pozitif sonucu olmadı."

"Suçlunun bir çalışan olduğunu sanmıyorum." Bayan Rogan limon ısırmış gibi görünüyordu. "Ailemden biri olduğundan eminim."

"Neden?"

Bayan Rogan kitaplığa döndü. Kitaplığın bir bölümü -altı ayak genişliğinde ve on iki raf yüksekliğinde, ağzına kadar tıka basa dolu- yerden bir inçin sekizde biri kadar yükseldi ve bize doğru ilerledi.

Nefesimi tuttum. Ağırlık çok büyük olmalıydı.

Kitap rafları yanımdan kayarak geçti ve yavaşça yere inerek yuvarlak bir odaya açılan kısa bir geçidi ortaya çıkardı. Işıklar yandı ve her biri bir hazine barındıran oyuk ve nişlerle dolu hurma rengi duvarları aydınlattı: heykeller, mücevherli hançerler, parşömenler ve vakumla kapatılmış kutulardaki kitaplar ve ortada, öne çıkan yerde, çıplak bir mücevher tutacağı olan bir niş.

Nefes almayı hatırladım.

Bayan Rogan, "Kitaplığı normal yollarla taşımak birkaç kişi gerektirirdi," dedi. "Kitapları boşaltmaları, zemine zarar vermeden dışarı kaydırmaları, sonra tekrar içeri kaydırıp kitaplarla doldurmaları gerekirdi. Dün bütün öğleden sonra ve ondan önceki gün neredeyse bütün gün bu ofisteydim. Geceleri ofis kilitlenir ve Connor'ın adamları tarafından kurulan birkaç alarmla korunur. Onları etkisiz hale getirmek için failin şifreye ve benim parmak izime ihtiyacı olacaktı. Buradaki pencereler uçuruma bakıyor ve onlar da alarmlarla korunuyor."

Biyometrik güvenlik sistemlerinin çoğunu aşmak zor olsa da, bu yapılabilirdi. Parmak izleri ve hatta irisler bile dijital olarak klonlanabiliyordu.

bazen normal bir cep telefonuyla çekilen fotoğrafları kullanarak. "Şifreyi kim biliyor?"

"Connor ve ben. Ev sunucusu kapı her açıldığında kayıt tutuyor ve ben ofisi gece için kilitledikten sonra hiçbir giriş denemesi olmadı."

"Gün içinde kısa bir süreliğine ofisten ayrıldığınızda ofisi kilitliyor musunuz?"

"Hayır. Çocuklar burada oynamayı seviyor ve kasayı sadece güçlü bir telekinetik açabildiği için kimsenin ona dokunacağını düşünmedim."

Güvenlik kamerasının bizi izlediği köşelere baktım. "Peki ya güvenlik kamerası?"

Bayan Rogan utangaç görünüyordu. "Kameralar açık değil." "Neden?"

İçini çekti. "Çünkü bir kadının kendi evinin içinde mahremiyet hakkı vardır. Giriş ve çıkış noktalarını gösteren kameralar her zaman açık ve güvenlik görüntüleri Connor'ın adamları tarafından izleniyor ama evimin içinde yabancıların beni izlemesini istemiyorum. Uzlaşmaya vardık."

Müstakbel kayınbiraderimi tanıyorsam, bu hiç hoşuna gitmezdi. Connor Rogan güvenlik konusunda son derece paranoyaktı. Nevada da öyleydi. Çocuklarının nasıl olacağını düşündükçe ürperiyordum.

"Şimdi anlıyorsunuz," dedi Bayan Rogan. "Sealight'ı sıradan yollarla ortadan kaldırma fırsatı yoktu. Suçlu güçlü bir telekinetik, bu da bunu bir aile meselesi haline getiriyor. İşte tam da bu yüzden kız kardeşinizi bu işe bulaştırmak istemiyorum. Geçtiğimiz üç ay boyunca Nevada'yı gözlemleme fırsatım oldu ve kız kardeşinize hem saygı hem de sevgi duyuyorum."

"O zaman neden bu işi onun halletmesine izin vermiyorsun?"

Bayan Rogan ellerini kucağında birleştirdi. "Oğlum benim tarafımdaki bazı aile üyelerini umursamıyor. Bunun için son derece haklı nedenleri var. Onlar zor, hak sahibi ve çoğu zaman nankör. Ancak yine de onlar benim akrabalarım. Kardeşlerimle bahçede oynadığımız günleri, sahile yaptığımız gezileri ve aile kutlamalarını hatırlıyorum. Aramızda giderek açılan uçurumu onaracağımıza dair umutlarım var. Eğer kız kardeşinizden bu hırsızlığı halletmesini istersek, aileyi sorgulayacaktır."

Bana mantıklı geldi. "Ve sen bunu istemiyor musun?"

"Hayır. Nevada'nın aileyle ilk tanışması sorgulama ve şüpheyle olamaz."

Kız kardeşimin büyüsunü gerçekten kullandığında hedefini felç edebildiğini ve tüm sırlarını zihinlerinden söküp alabildiğini söylemeye gerek bile yok. Bu kişiler

Bunu yaşayanlar asla unutmadı. Bu yüzden babaannemiz Victoria Tremaine diğer Prime'lar tarafından çok korkulurdu.

Bayan Rogan, "Zaten işinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum," dedi. "Üzgünüm ama soracak başka kimsem yok. Connor'a gidersem, oğlum akrabalarını tek tek baş aşağı tutacak ve itiraf edene kadar sallayacak."

Bunu izlemek çok eğlenceli olurdu.

"Araştırma deneyiminiz var ve ben bunu ailemiz içinde tutmak istiyorum. Bunu benim için yapar mısınız? Bir iyilik olarak."

"Elbette," dedim. "Ve bu bir iyilik değil. Aile üyelerinin birbirlerine iyilik borcu yoktur."

O pislikler kız kardeşimin tacını çaldı. Nevada, onu bulmak için evi yerle bir etmem gerekse bile düğününde Seelight'ı takacaktı.

Bayan Rogan'la yüzleştim. "Anladığım kadarıyla Nevada'nın bilemeyeceği bir durumdasınız?"

"Evet."

"Benim de bazı şartlarım var. Öncelikle, akrabalarınızı sorgulamak için erişim ve yetkiye ihtiyacım olacak. Bana cevap vermeyi reddederlerse fazla ileri gidemem."

"Sorun değil," dedi.

"Güvenlik kayıtlarınıza erişmem gerekecek. Ayrıca içeriye bazı ek güvenlik kameraları yerleştirmek istiyorum. Bunlar dışarıdan biri tarafından değil kuzenim tarafından izlenecek ve taç bulunduğu bunları kaldıracağız."

"Bu önlenebilir mi?"

"Hayır." Soruşturma hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biri olabildiğince çok bilgi toplamaktı.

"Pekâlâ." Bayan Rogan başını salladı. "Son olarak Connor'a söylemem gereken bir şey var."

"Karışmadığı sürece."

"Ayrıca sizi uyarmak zorundayım," dedim. Nevada'nın bu konuşmayı daha önce yaptığını duymuştum ve tekrarlamak garip geldi. "Bir soruşturma aile üyelerini de kapsadığında, genellikle herkesin gömülü kalmasını istediği bir şey buluruz. Bu olasılığa hazırlıklı olmalısınız."

Bayan Rogan bunu düşündü. "Eğer onlardan biri oğlumun düğününü tehlikeye attıysa, bulunmalarını istiyorum. Ve cezalandırılmalarını. Aile utancı affeder ama ihaneti affetmez."

Bölüm 3

Annemden ödünç aldığımız mavi Honda Element'e bindim. Araba seçeneklerimiz sınırlıydı. Sahip olduğumuz arabaların çoğu eski ve sıradan arabalardı, bu yüzden gözetleme sırasında fark edilmeyeceklerdi ve Element elimizdeki en iyi görünümlü araçtı.

"Neler oluyor?" Arabella sordu. "Bayan Rogan bir hırsızlık konusunda yardımımı istiyor." Arabella'nın gözleri parladı. "Ne çalınmış?" "Bir düğün tacı."

"Nevada biliyor mu?"

"Hayır. Ve bu şekilde devam edeceğiz. Rogan'a uğramalıyız." "Neyim ben, şoför mü?"

"Ben buraya geldim, sen de geri dön."

Evimiz ile Bayan Rogan'ın malikanesi arasındaki yolculuk trafiğe bağlı olarak yaklaşık üç ya da üç buçuk saat sürüyordu. Normalde pek çok şeyi uzaktan yapabiliyorduk ama düğün yaklaştıkça bu yolculuğu daha sık yapmaya başladık. Yeni bir ev olduğumuz ve kız kardeşimiz Mad Rogan'la evlendiği için, her ikisi de bu yolculuğu asla yalnız yapmamamız konusunda ısrar ettiler.

Arabella burnunu kırıştırdı. "Evet ama Rogan's yoldan yarım saat uzakta."

Yirmi dolar çıkardım. "Tamam, resmi olarak tutuldun." Bunun için ajansa masraf yapacağım.

Arabella parayı elimden kaptı. "Benim." "Hadi gidelim."

Kız kardeşimin gözleri kısıldı. "Bir dakika içinde."

Bakışlarının geldiği yöne baktım. Genç bir adam bize doğru yürüyordu. Zayıftı, koyu renk dalgalı saçlarının tepesi uzundu. Çikolata kahvesi gözleri, geniş kaşları ve dolgun dudaklarıyla yakışıklı bir yüzü vardı. Çenesi sinekkaydı tıraşlıydı. En az benim yaşlarımda olmalıydı, ama onda biraz ergen idolü gibi bir şey vardı, kasıtlı olarak dağınık ama aynı zamanda cilalı bir şey, sanki yataktan kalkmış, saçlarını karıştırmış, yanlışlıkla tasarımcı kıyafetleri giymiş ve şimdi etrafta dolaşıyor, kendisiyle ne yapacağından emin değil ve bu kadar yakışıklı olduğu için biraz özür diliyor.

Arabella, "Bu tarafa doğru yürüyor," dedi.

"Eğer şimdi gidersen, onunla konuşmak zorunda kalmayız." "Onunla konuşmak istiyorum. Çok tatlı biri."

Ugh. "Sür."

"Hayır. Bazen yaşlı bir kadın gibi oluyorsun."

Ugh.

Adam bize ulaştı. Bir an için Arabella'nın tarafına geçeceğini düşündüm ama rotasını değiştirdi ve benim pencereye vurdu. Oh harika. Sadece harika. Keşke araba koltuğunun içinde eriyebilseydim.

Camım aşağı kaydı. Kız kardeşimi öldürebilirdim.

Pencereden bakabilmek için arabamızın tavanına yaslandı ve gülümsedi. Çok hoş bir gülümsemesi vardı. Yüzünü aydınlatıyordu.

Hayır. Hayır, gülümsemesini sevemezsin. İnsanlardan hoşlandığında ne olduğunu biliyorsun. Kes şunu.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," dedi Arabella.

Bana bakıyordu. "Merhaba," dedim.

"Seni etrafta görüp duruyorum," dedi bana. "Ve merhaba demeye çalışıyorum. Her zaman çok

meşgulsün." *Söyledin,*
şimdi git. "Ben Xavier,"
dedi.

Arabella'nın söze girmesini bekledim ama hayatında bir kez olsun çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Hain.

"Ben Catalina," dedim.

Tekrar gülümsedi. "Biliyorum."

Bu aptalca bir konuşmaydı.

"Tenis sever misin?" diye

sordu. Kim ne? *Bir şey söyle.*

Arabella, "Buna bayılıyor," diye söze girdi.

"Belki bir ara oynarız." Omuz silkti. "Kusura bakma, biliyorum çok saçma ama en yakın kasaba bir saat uzaklıkta ve araba kullanmama izin vermiyorlar. Burada yapacak pek bir şey yok. Ne dersin?"

"Elbette." Ondan kurtulmanın en kestirme yolu buydu. "Harika. Görüşmek üzere."

Geri çekildi, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme daha verdi ve uzaklaştı. Pencereyi kaldırdım. Arabella avludan çıktı.

"*Seviyor mu?* Ben nasıl oynanacağını bile bilmiyorum!"

"Tenis onun umurunda değil. O senin adını biliyor."

"Bunu biliyorum," diye homurdandım.

"Yapamayacağımı biliyorsun."

"Hayır, yapmayacaksın. Büyünü çok daha iyi kontrol ediyorsun."

"Bu riski göze alamam."

"Hayır, denemeyeceksin bile." Arabella başını salladı. "Bu sorumsuzluk!"

"Hoş bir adamla takılmak sorumsuzluktur. Ağzından çıkanı kulağın duysun. On sekiz yaşındasın, otuz değil."

"İnsanlara oyuncak gibi davranmam. Ondan hoşlanmaya başlayabilirim. Onunla takılmak isteyebilirim."

"Ve?"

"Ve bazen bu kadar az zaman alır." "Neden vazgeçip rahibe olmuyorsun o zaman!"

"Belki de olurum!"

Sessizce sürdük.

"Aşık olun, onunla öpüşün ya da 'karım benim' diye bağırarak peşinden koşun demiyorum." Arabella söyledi.

"Biliyorum."

"Tek söylediğim ona bir şans verebileceğin. Küçük bir şans. Ufacık bir şans. En kötü ne olabilir ki?"

"Kontrolüm bir parça kayabilir. Büyüm sızabilir. Büyümden etkilenir ve yüzünde gevşek bir ifadeyle beni takip eder, her sözümü dinler ve geceleri yalnız kaldığında yastığının altına saklayıp koklamak için fırçamdan saç çalmak gibi ürkütücü şeyler yapar."

Arabella bana baktı. "Bu garip bir şekilde özeldi."

"Michael Sanchez birinci sınıfta. Gözleri yolda."

"Diyelim ki bu oldu." Kız kardeşim orta şeride geçti. "Diyelim ki 'aşık' oldu. Ne olmuş yani? Bir hafta içinde gidiyor. Senin sihrin

zaman ve mesafe ile aşınır. En kötü şey olsa bile, bir ay içinde iyi olacaktır. İnsanların normal yaz kaçamaklarını atlatması bu kadar uzun sürer."

"Yine de doğru değil." Başkalarının duygularını manipüle etmeye hakkım yoktu. Bunu yapmak istememiş olmam önemli değildi. Böyle bir olasılık vardı.

"Çiftliği hatırlıyor musun?"

Çiftlik annemin arkadaşlarından birine aitti, hiçliğin ortasında iki yüz dönümlük çalılık ve kayalık bir yerdi. Arabella'yı oraya götürürdük, böylece kimse korkmadan metamorfoz geçirebilirdi.

"Çiftliğe gittik, böylece pratik yapabildim. Her seferinde gittim ve elimden gelenin en iyisini yaptım. On iki yaşındayken ve çılgın bir öfke yumağı olduğumda bile, çünkü herhangi bir hayatım olmasını istiyorsam, sihrimi öğrenmem gerektiğini biliyordum. Neyi yapabileceğimi, ne kadar süre yapabileceğimi, neyi yapamayacağımı öğrenmem gerekiyordu. Araba sürmek ve arabanın nerede bittiğini ve ne kadar çabuk durabileceğini öğrenmek gibi. Pratik yapmazsınız."

Ona ters ters baktım. "Ben her zaman pratik yaparım."

"Evet, kullanmama alıştırması yapıyorsun. Gücünü kullanmama konusunda mükemmelsin.

O kısmı halletmişsin."

"Kullanmama konusunda mükemmelim. Olmak zorundayım."

Arabella'nın gözleri kısıldı. "O zaman Xavier tehlikede değil, değil mi?" Beni yakaladı. "Bazen senden nefret ediyorum."

"Haklı olmamdan nefret ediyorsun. Cidden, Xavier'le konuşmanın ne zararı var? Sonbaharda üniversiteye gideceksin. Orada her türden insan olacak. Erkekler, Catalina. *Üniversitede* tatlı çocuklar olacak."

"Belki de üniversiteye gitmeyeceğim." "Elbette," dedi

Arabella.

Ben bir şey söylemedim.

"Bekle, ciddi misin?"

"Evet."

"Neden?"

Neden karmaşıktı. Birçok nedeni vardı. Pahalıydı. Hangi alanda uzmanlaşmak istediğimi bilmiyordum ve zamanımı ve ailemin parasını boşa harcamak istemiyordum. Ama en önemlisi, son dört yılımı mezuniyet bitiş çizgisine koşarak, her şeyden en yüksek puanı almaya çalışarak geçirmiştım. Sürekli bir baskı altındaydım; her zaman bir şeyin zamanı geliyordu ve onu bitirdiğimde bir sonraki ödev, sınav ya da projenin gerisinde kalıyordum. Sonunda bana verecekleri dersler bittiğinde ve bu

Noel'i bitirdiğimde, nefes almış gibi hissettim

Liseye başladığımdan beri ilk kez temiz hava aldım. Yine de mezuniyet için geri gelmemi ve sahnede yürümemi istiyorlardı. Bu Mayıs'ta mezun olacaktım. Sonunda özgür olacaktım.

Bunu anneme ve büyükannem Frida'ya söylediğimde ise başıma gelmeyen kalmayacaktı. SAT sınavında 1600 üzerinden 1580 puan almıştım. Ülke çapında ilk yüzde birdeydim. Okul seçme şansım vardı. Neredeyse her yerden burs alabilirdim. Bana geleceğimi çöpe attığımı söylerlerdi.

"Üniversiteye gitmesen bile, eninde sonunda ailenin dışındaki insanlarla iletişim kurman gerekecek. Yalnız kalmanı istemiyorum Catalina. Yalnız kalmak istiyorsan, sorun değil, ama başka seçeneğin olmadığını düşündüğün için yalnız kalmaya zorlanmanı istemiyorum. Eğer mesele sadece büyü olsaydı, Alessandro ile çıkabilirdin. O bir Antistasi Prime. Sana karşı koyabilirdi."

Bu konuyu açmak zorundaydı. "Büyümün tüm gücüne maruz kalmıştı."

Arabella yüzünü buruşturdu. "Bana bunu söyleme. Sen onları büyüledikten sonra insanları gördüm. Onda hiçbir belirti yoktu. Tek istediği seni süslü arabasıyla gezdirmek ve seninle konuşmaktı. Onu polis çağırmakla tehdit ettin. Cidden, neden korkuyorsun?"

"Gerçek olmayacağını." Kelimeler tuğla gibi düştü. "Kimse beni ben olduğum için sevmiyor Arabella." Ve ben gerçekten sevmesini istemiştim.

Sessizlik uzadı.

Arabella uzandı ve elimi okşadı. Sanki bir köpekmişim gibi okşamaya devam etti.

"Kes şunu."

"İşte orada."

"Bana dokunmayı bırak dedim."

"Onlarla hiç konuşmazsan seni sen olduğun için nasıl sevebilirler? Ailen dışında seni kim tanıyor? Bu ciddi bir soru. İnsanların arkadaş edinmek için sizi telepatik olarak taraması mı gerekiyor?"

İnledim. "Eğer Xavier'e bir şans veririm, çeneni kapatacak mısın?" "Evet!"

"İyi o zaman. Eğer tekrar yanıma gelirse, onunla konuşurum. Mutlu musun?" "Mest oldum."

"Güzel."

Haklıydı. Kimseye kim olduğumu görme fırsatı vermezsem, kimsenin beni ben olduğum için sevmediğinden yakınmaya devam edemezdim. Belki de

Küçük başladı. Sadece bir çocukla. Sadece bir konuşma. Sihrime çelik gibi sarılırdım.

Belki o kadar da kötü olmazdı.

Rogan'ın evini annesinin malikanesinden çok daha fazla sevdim. Hâlâ pahalı mobilyalarla doluydu ama farklı hissettiriyordu; daha basit, daha sağlam. Daha çok ev gibi, daha az saray gibi. Burada olmak neredeyse depoda olmak gibiydi. Rogan'ın orada olacağından emin olmak için önceden aramıştım, ama öylece ortaya çıkabilirdik ve kimse şaşırmazdı.

Kapının zilini çaldım. Kapı açıldı ve geniş omuzlu, kısa sarı saçlı, güçlü kuvvetli bir adam çıktı. Rogan'ın adamlarının çoğu gibi o da eski askeri.

"Hanımlar," dedi Troy. "Size mutfakta suşi olduğunu söylemeye yetkiliyim."

"Ooo." Kız kardeşim yönünü değiştirdi ve mutfağa doğru ilerledi. Troy, "Binbaşı sizi ofiste bekliyor," dedi.

"Teşekkürler." Merdivenleri tırmandım, balkondan geçtim ve Rogan'ın işlerini yürüttüğü evin iş bölümüne girdim. Gözetim odasına varana kadar yolda tanıdığım insanlara el salladım; burada siyah saçlı, zayıf, sıırım gibi bir adam dokuz monitörün önünde oturuyordu. Geldiğimi duyunca sandalyesini çevirdi. Yüzü seğirdi.

"Merhaba Bug."

"Merhaba."

Bug bir Swarmer'dı. Sürüler gizemli âlemde yaşardı. Kimse gizemli âlem ya da içindeki yaratıklar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Çağırıcılar ve diğer gizemli büyücüler bu aleme ulaşabilir ve bir şeyler çıkarabilirdi ama bunu gerçekten anlamıyorlardı.

Örneğin, bir insana bir sürü yerleştirmenin, görsel bilgiyi çılgınca bir hızda işlemesine olanak tanıyarak gözetim yeteneklerini hızla artırdığı bilinen bir gerçektir. Ayrıca bu güçlendirilmiş insanların birkaç yıl içinde öldüğü de bilinen bir gerçektir. Bug, Hava Kuvvetleri'ndeyken bu işlem için gönüllü olmuştu. Her şey planlandığı gibi gitti. İmplantasyon sürecinden sağ çıktı, bir swarmer oldu ve önemli bir ikramiye aldı. Sadece bir pürüz vardı: Bug ölmemişti. Nevada onu ilk bulduğunda deliliğin sınırındaydı. Rogan bir şekilde onu iyileştirmeyi başardı ve şimdi Bug Rogan'ın tüm gözetimine başkanlık ediyordu.

"Xavier Ram rez Secada," dedi. "19 yaşımda, Iker Ram rez Madrid ve Eva Secada Escudero'nun ilk oğlu ve varisi. Alt kademe önemli Telekinetik olarak derecelendirildi. İnsanlara Rogan'ın *Sobrino'su* olduğunu söylemekten hoşlanıyor."

"Yani?"

"Rogan'ın yeğeni değil. Babası Iker Ram rez, Rogan'ın kuzeni, bu da Xavier *Primo Segundo* ya da en yakın kuzeni yapıyor. Zor pas, Catalina. *Zor pas.*"

"Hayatımdan uzak dur, Bug." Yürümeye devam ettim.

"Instagram'ının adı Boss Moves," diye bağırdı.

"Uzak durun!"

Bir tur daha attım ve Rogan'ın ofisine geldim. Çoğu zaman Bug'ın yuvasının yanındaki odayı kullanırdı ama arada bir arka tarafa, çalışma odasına saklanırdı. Ağır kırmızı meşe kapıyı  aldım. Açıldı ve beni içeri davet etti.

Annesi gibi Rogan da tabandan tavana tüm duvarı kitaplara ayırmıştı ama burada ahşap koyu renk, sandalyeler yumuşak çikolata rengi deri ve zemin eski yıpranmış ahşaptı. Rogan büyük bir masanın arkasında oturmuş, parmakları bir dizüstü bilgisayarın klavyesi üzerinde dans ediyordu. Benim için bir sandalye  ıktı. Oturdum. Ekstra geniş kamışlı büyük bir bardak süzülerek geldi ve boş havada hareketsiz bir şekilde bekledi. Aldım ve yudumladım. Mmm, li i boba  ayı. En sevdiğim.

Rogan'ın bizi gerçekten sevip sevmediğini ya da Nevada için önemli olduğumuz ve onu sevdiği için mi bize iyi davrandığını bilmiyordum. Bizi sevdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Rogan dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

"Bütçe güncellemesi?" "Gelen kutunuzda."

Dosyayı kontrol etti. "19.99 dolara bir göz kamaştırıcı mı?"

"Kumaşa yapay elmas takan küçük bir tabanca."

Kaşlarını  attı. "Bu onun duvağı için mi? Çünkü benim bununla bir ilgim olamayacağını biliyorsun."

Kız kardeşim ve Rogan bir uzlaşmaya varmışlardı. İkiisi de pahalı bir düğün istemiyordu. Ailemiz de Rogan'la yarı yarıya anlaşamazdı, bu düğünün gerçekleştiği  l kte değil, bu yüzden Bayan Rogan reddedilmeyeceğinden, gelinliği, duvağı, ayakkabıları ve buketi bizim almamıza ve Rogan'ın diğer her şeyi ödemesine karar verildi. Rogan hepsini ödemekten mutluluk duyardı, ama Nevada ısrar etti ve eğer herhangi bir şekilde onun etrafından dolaştığımızı öğrenirse, ödeyecek cehennem olacaktı.

"Hayır, göz kamaştırıcı peçe için değil. Mia Rosa García Ramírez Arroyo del Monte'nin doldurulmuş tek boynuzlu atı için."

"Tamam o zaman. Sıradaki?"

"Sealight kayıp," dedim ona. Bir saniye sessizlik oldu.

"O pislikler çaldı" dedi. Vay canına. Doğruca ona gitti.

"Bayan Rogan benden bu konuyu araştırmamı istedi. Olayın sessizce halledilmesini istiyor ve Nevada'nın bu işe karışmasını istemiyor."

Rogan içini çekti. "Tabii ki. Müstakbel karım bu sık kafalılarla ne kadar az muhatap olursa o kadar iyi."

"Hepsi sık kafalı mı?"

"Hayır. Inigo Amca, karısı Emilia ve üç çocuklarına güvenim tam. Aynı şey Mattin Amca ve ailesi için de geçerli. Politikalarına katılmıyorum ama aile ismine asla leke sürmez. Onları listeden çıkarabiliriz. Miren Teyze ve kızı, Kuzen Gracia, kusursuz dürüstlüğe sahip kadınlar ve Gracia'nın karısına ve iki çocuğuna güveniyorum. Ama annemin kardeşlerinden küçük olanlar düğünde gelinden çalma konusunda gayet yetenekliler."

Arkama yaslandım. "Bana anlatır mısın?"

İç çekti. "Büyükbabam, çocukların aile işine katkıda bulunacak yaşa gelene kadar annelerine ait olduğuna inanan adamlardan biridir. Yaşlı, huysuz bir piçtir. Büyükkannemle evlendi ve annem de dahil olmak üzere dört çocuğu oldu. Annem on yaşındayken annesi ölmüş ve büyükbabamı dört çocukla ve onları nasıl yetiştireceği konusunda hiçbir fikri olmadan bırakmış. Yas tutmayı bitirir bitirmez yeniden evlenmiş. İkinci karısı annemden sadece on iki yaş büyükmüş. Onunla evlendi çünkü doğru soyağacına, doğru güçlere sahipti, genç ve sağlıklıydı. Onunla tanıştım. Evlendiğinde çok gençti ve sevgi dolu bir koca ve güzel bir aile hayalleri vardı ama bunun yerine kendini büyükbabamın çoğunlukla görmezden geldiği, yüceltilmiş bir bebek bakıcısı rolüne indirgenmiş buldu."

Bu hiç adil değildi.

"Büyükbabamın ondan üç çocuğu olmuş. Sonuncusu doğduğunda, büyük çocuklar büyümüş ve sorumluluklarını üstlenmişlerdi, bu yüzden ilgisinin aslan payını onlar aldı. Üç küçük çocuk kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılmış ve anneleri onlardan hiçbir şeyi esirgememiş.

Hedonist ve hak sahibi olarak büyüdüler. Ailenin bizim tarafına karşı derin bir küçümseme duyuyorlar ve yaşlı adam öldüğünde aile muhtemelen dağılacak. Ama annem onları baktığı sevimli bebekler olarak hatırlıyor. Onların hatalarını affetmeye kararlı ve onlar da onu kullanmaya son derece istekliler. Onlardan sadece bir şey istedikleri zaman haber alıyorum: para, nüfuz, garanti vb. Bunun dışında ona Noel kartları göndermek gibi temel bakım işleriyle bile uğraşmıyorlar. Yani bir tarafta Inigo, Mattin, Miren ve annem, diğer tarafta Markel, Ane ve Zorion var."

Ayrılmadan önce Bayan Rogan'ın masaüstünden aldığım misafir çizelgesi için tabletimi kontrol ettim. En büyük üç kardeşi ve çocuklarını doğu kanadına, üç üvey kardeşi ve çocuklarını da batı kanadına yerleştirmişlerdi. Bu benim işimi kolaylaştırdı. "Büyükbaban düğüne gelmiyor mu?"

"Hayır. Babamla garip bir rekabeti vardı. Tek taraflıydı ama babam öldüğü için bunu bana da taşıdı. Sağlığı kötüye gidiyor ve bunu kimsenin, özellikle de benim bilmemi istemiyor."

"Akrabalarınızdan herhangi biri Bayan Rogan'ın kasasını açabilir mi?"

Rogan yüzünü buruşturdu. "Bu mümkün. Güçlerinin tamamını gizlemekten gurur duyuyorlar. Bu bir aile sporu. Tuhaf bir şekilde, barışı koruyor. Kimse herkesin ne kadar güçlü olduğundan emin değil, bu yüzden kimse bir çatışma riskini göze almak istemiyor. Ailenin bu tarafındaki çoğu kişi Önemli seviyelerde, ancak arada bir, genellikle her nesilde bir kez, grafiklerin dışında bir Prime üretiyorlar. Benim annem de onlardan biri. Babam Bask ülkesine geldi çünkü annem bir gelinde aradığı doğru güçlere sahipti ve onunla tanıştıktan sonra gitmesine izin vermedi. Onunla evlenebilmek için sermayesinin neredeyse yarısını babasına devretti."

"Yani, büyükbaban onu sattı mı?"

"Oldukça. Bir ara sana hikayeyi anlatmasını iste."

Daha iyi ve daha iyi. "Ofisteki kameraların çalışmadığını kim bilebilir ki?"

"Herkes. Annem herkese evin içinde mahremiyetleri olacağına dair güvence verdi."

Birbirimize aynı ifadelerle baktık. Annem bazen böyle şeyler yapardı. "Bugün karga yuvasına tırmanma, çünkü bacağın ağrıyor" dediğimizde, bunu yine de yapar ve akşamı dizine Icy Hot sürerek ve topallayarak geçirirdi.

"Evi dinlemeye gidiyorum," dedim ona.

"Annem bunu kabul etti mi?"

"Evet, aile dışında kimsenin kaydı görmemesi şartıyla.

Bern ailedir."

Rogan arkasına yaslandı. "Son on iki yılda benden daha fazla yol kat ettin. Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Sealight'ın bulunmasını çok istiyor. Bana düğün albümünü gösterdi."

"Benden ne istiyorsun?"

"Herkes hakkında dosyalara ihtiyacım var, şüphelenmediğiniz kişiler hakkında bile. Peyzaj ekibinin bir parçası olarak gizlice girip kameraları kuracak birine ihtiyacım var. Bunu Bern'e yaptırabilirim ama ödevlerini yapmışlarsa onu tanıyacaklardır ve işi şansa bırakmak istemiyorum. Ayrıca, Sealight sensörünün izlenmesini de senin üstlenmeni istiyorum."

"Ki bu bir antika." Rogan yine yüzünü buruşturdu.

"Taç araziden ayrılırsa derhal haberdar edilmek istiyorum." "Çok iyi," dedi.

"Ayrıca, Nevada'yı mavi leylakların onun buketine ait olmadığına ikna etmeni istiyorum."

Gözleri parladı. "İyi denemeydi. Tek başınasın."

"Denemeye değdi."

Bölüm 4

İnsanlar mutfağın evin kalbi olduğunu söylerdi. Eğer bu doğruysa, mutfak masasını ne yapar? İçine yemek aktığı için atriyumlardan biri mi, yoksa yemeği yediğimiz ve dışarı aktığı için ventriküllerden biri mi? Bazen bunun gibi garip şeyler beynime takılırdı. Genellikle yorgun olduğumda ve beynim başka bir şey yapmak istediğinde.

Yüzümü ovuşturdum ve biraz daha kahve içtim. Masa tabletler ve not defterleriyle kaplıydı. Sağ tarafımda kuzenim Bern sinek kuşlarıyla uğraşıyordu - istediğiniz renge boyayabileceğiniz kılıflar içinde küçük su geçirmez kameralar. Onları güzel çalıların arasına saklamaya karar verdik. Bern kocaman sarışın bir ayıydı, kameralar çok küçüktü ve onları bir cerrah hassasiyetiyle kullanıyordu. Nevada hariç hepimizin en yaşlısıydı.

Masanın karşısında Arabella tabletinden yemek menüsünü inceliyordu. Bayan Rogan çocukken bir doğum günü partisinde neredeyse zehirleniyordu. Onun yerine küçük kuzeni ölmüştü. Artık yemeklerinin çoğunu kendisi hazırlıyordu ama düğün için böyle bir seçenek yoktu. Nevada, Bayan Rogan'ı dinledi ve on yedi yemek şirketiyle görüştüktan sonra sonunda bir tanesinde karar kıldı. Şimdi menüyü seçmemiz gerekiyordu ve Bayan Rogan son dakikaya kadar ertelemişti.

Arabella'nın yanında, Bern'in kardeşi, esmer ve zayıf Leon, bir çeşit silahı parçalarına ayırmış, temizliyordu. Leon birkaç ay önce sihir yeteneğini keşfettiğinden beri her zaman silahlarla uğraşıyordu. Annem artık onu durdurmaya bile çalışmıyordu. Lavabonun yanında eritilmiş jelatini silikon kalıplara hassas bir şekilde dökmeye çalışıyordu. Arabella ona bu işi yapamayacağını söylemişti.

Ev yapımı jelibonların tadı marketten alınanlarla aynı olamazdı. Artık buzdolabının yarısı silikon tepsilerle doluydu.

Beynim, Rogan'ın şüphelendiği ailenin iki kolu hakkındaki geçmiş dosyalarını sıralamaya çalışırken uğuldu.

Ev ödevlerimizi yaparken hepimiz böyle otururduk. "Kanape nedir?" Arabella sordu.

"Üzerinde kavun olan bir şey," dedi Leon.

"Ekmekle ilgili bir şey," dedi Bern.

Deponun derinliklerinde bir kapı açıldı ve birkaç dakika sonra Büyükanne Frida, üzerinde motor yağıyla lekelenmiş bir çift ağır iş tulumu giyerek dışarı çıktı. Platin beyazı bukleleri yüzünü bir hale gibi çevreliyordu ve mavi gözleri parlıyordu. Büyükanne Frida neredeyse hiçbir zaman kötü bir ruh halinde olmazdı. Bir keresinde ona nedenini sormuştum ve o da fazla zamanı kalmadığını, bu yüzden de mutsuz olarak harcamak istemediğini söylemişti. O günden sonra bir ay boyunca her öksürüğüne takıldım.

"Büyükanne, kanape nedir?" Arabella sordu.

Frida Nine sandalyesine çöktü ve burnunu kırıştırdı. "İçinde krema olan bir İtalyan tatlısı değil mi?"

"Bu cannoli," dedi annem.

"Google'da ara," dedi Leon.

Arabella nefesinin altından homurdandı. "Sipariş pencerelerini her küçülttüğümde sıfırlanıyor ve telefonum kapanıyor."

Ona benimkini uzattım.

"Nasıl gidiyor?" Annem sordu.

"On yaşın altındaki herkesi ve Rogan'ın kefil olduğu herkesi elersem, geriye 12 birincil şüpheli kalıyor," dedim.

"Bir yetişkin bir çocuğa kirli işlerini yaptırabilir," dedi Frida Nine. "Evet, ama on yaşın altındaki herkes anlatır," dedim.

Arabella, "Bu çocuklar evin içinde sürü halinde, gözetimsiz dolaşıyorlar," dedi. "Boşboğazlık yaparlar. Ayrıca Bern haklıydı. Kanape ekmekle ilgili bir şey."

Şüpheliler listemi inceledim. Onları batı kanadındaki odalara göre, kuzeyden güneye doğru sıralamıştım. İspanyolca isimler son derece kafa karıştırıcıydı ve bazıları çok uzundu, bu yüzden netlik adına onları bir soyadı ve bir evlilik adına indirgedim. Ailedeki başlıca soyadı Ramírez'di. Bayan Rogan'ın batı kanadında kalan üç kardeşi vardı: Markel ve Zorion adında iki üvey erkek kardeşi ve Ane adında bir üvey kız kardeşi.

İlk olarak, Bayan Rogan'ın en büyük üvey kardeşi Markel ve ikinci karısı Isabella vardı. Markel çalışıyor gibi görünmüyordu. Ailenin yatırımlarından elde ettiği gelirle yaşıyordu. Isabella'nın Facebook'unda yapılan bir aramada lüks bir ev ve güzel arabalar görülmüş. Ancak Rogan'ın dosyalarında Markel'in özel görüşmelerinde maaşının yeterince yüksek olmadığından defalarca şikâyet ettiği belirtiliyordu. Bu maaşın hiçbiri oğluna ve kızına ulaşmamış gibi görünüyor.

Yan odada Markel'in oğlu Mikel Ramírez ve eşi Maria bulunuyordu. Mikel, telekomünikasyon ve internet şirketlerine odaklanan, aileye ait bir girişim sermayesi şirketi olan Ramírez Capital'i yönetiyordu. Uzun boylu, solgun, siyah saçlı, sakalları erken ağarmış ve hüzünlü gözleri olan bir adamdı. Karısı zayıf, aşırı bronzlaşmış, ağartılmış sarı saçlı, genellikle beyaz olan tasarım kıyafetlerden ve kalın altın takılardan hoşlanan bir kadındı. Onu iki kez görmüştüm. Her ikisinde de elinde bir şarap kadehi vardı ve her ikisinde de kocasını görüp görmediğimi sordu. Üçü on iki yaşın altında dört çocukları vardı.

Sırada Lucian ve June de Baldivia vardı. June Markel'in kızıydı, zeytin rengi teni ve koyu kıvrıkcık saçları olan tombul bir kadındı. Kocasını uzun boylu, atletik ve yakışıklıydı; siyah saçları ve dar, şaşırtıcı mavi gözleri vardı. Her sabah malikânenin etrafında koşu yapardı. Lucian siber güvenlik konusunda uzmanlaşmış bir bilgisayar firmasında çalışıyor, June ise okyanuslardaki plastiği temizlemeye çalışan bir start-up'ta yoğun bir şekilde yer alıyordu. Tıpkı annelerine benzeyen iki kızları vardı.

Bir de göz kamaştırıcı kızın anne babası Zorion ve Teresa Rosa del Monte vardı. Zorion, Bayan Rogan'ın en küçük üvey kardeşi, kırk yaşında, düzgün vücutlu, atletik ve yakışıklıydı. Aile gelirleriyle geçiniyor ve iki ilgi alanı varmış gibi görünüyordu: futbol ve arabalar. Teresa sinirli bir saç kesimine sahip bir ev hanımıydı. İki çocuğuna bakıyor ve bir roman yazmaya çalışıyordu. İnternette yaptığı bir araştırmada, Twitter'ı yoğun bir şekilde kullandığı ve İspanya'da ve dışında bir dizi aşk romanı yazarını ve edebiyat ajansını takip ettiği görüldü. Maddi sıkıntı içinde değillermiş.

Yan odada Bayan Rogan'ın üvey kız kardeşi Ane oturuyordu ve Arabella'nın deyimiyle yanında bir oyuncak çocukla gelmişti. Oyuncak çocuk yirmili yaşlarının sonundaydı, sarışın, mavi gözlü, güzeldi ve Paul Sarmiento adını kullanıyordu. Ane çalışmıyordu, gelir olarak aile yatırımlarından aldığı paya güveniyordu. Paul'ün sabıka kaydı yoktu ve Rogan'ın adamları da onu bulamamıştı.

Parmak izleri hiçbir veri tabanında yoktu ama ne iş yaptığı belli değildi. Adının yanına bir onay işareti koydum.

Son olarak, en güneyde Iker ve Eva Ramírez vardı. Ane'nin tek çocuğu olan Iker zeytin tenli, koyu sarı saçlıydı ve mimardı. Son dört yıldır kendi firmasında çalışıyordu. Karısı ufak tefek ve narindi. Kariyerine oyuncu olarak başlamıştı ama Iker'le evlenince bu kariyerini bir kenara bıraktı. Sadece bir çocukları vardı, Xavier.

"Anlamadığım bir şey var," dedi Leon, silahın bir parçasını diğerine geçirirken. Bunu yere bakmadan, sanki elleri otomatik pilottaymış gibi yapıyordu. "Sealight'ı neden çaldılar? Hepsi zengin."

"Bir resmini daha göreyim," diye sordu Frida Nine.

Sealight'ın bir resmini çıkardım ve ona gösterdim.

Büyükanne Frida gözlerini kıstı ve akuamarine dokundu. "İşte cevabınız."

Başımı salladım. "Bunun parayla ilgili olduğunu sanmıyorum. Sealight'a iki yüz elli bin değer biçildi ve sigortalandı, bunun nedeni çoğunlukla yaşı ve akuamarini çevreleyen küçük elmaslar. Akuamarin kalp tek başına muhtemelen yetmiş beş bin değerinde. Üç kara koyun kardeşin her biri ailenin yatırımlarından yılda bir milyon doların üzerinde para alıyor. Hiçbir şey yapmadıkları için."

"Güzel olmalı," dedi annem.

Arabella kaşlarını çattı. "Yani tacı çalarken yakalanırlarsa, neredeyse kesinlikle elleri kesilecek. Bunun dörtte biri değerinde bir şey çalmak için kolay bir milyonu riske atar mıydınız?"

Bern ellerini çırttı. "Kafanda hesaplamışsın, çok gurur duydum."

Arabella onu tersledi.

"Onu gördüm," diye tersledi annem.

"Özür dilerim." Kız kardeşimin sesi üzgün gelmiyordu.

"Çalmış olsalar bile," dedim, "onunla ne yapacaklar? Hiçbiri son beş yıl içinde ABD'de bulunmadı. Herhangi bir çit bilmiyorlar ve hiçbir yasal kuyumcu buna dokunmaz. Google'da aratırsanız, resmi 'Sealight Tacı, Rogan Hanesi'nin yadigârı' olarak çıkıyor. Teksas'ta hiç kimse Mad Rogan'dan çalınan bir şeye dokunmaz. Onu başkasına veremezler."

"Belki de eve götürmeyi planlıyorlardır," dedi Arabella.

"Havaalanında beyan etmek zorunda kalacaklar," dedi

Leon. "Bunu nereden biliyorsun?" Annem sordu.

Arabella, "Silahların hava yoluyla taşınmasını araştırdı," dedi.
Annem bulaşık makinesini doldurmayı bıraktı ve Leon'a sert bir bakış attı. "Sadece hazırlıklı olmaya çalışıyorum, hepsi bu," dedi.
Arkama yaslandım ve iç çektim. "Onu satamazlar ve eve götüremezler. Yani mesele para değil."

"Peki, ne hakkında o zaman?" Frida Nine sordu.

"Bayan Rogan, Connor ya da Nevada ile ilgili," dedim. "Ya Bayan Rogan ya da Connor'dan nefret ediyorlar ve onları utandırmak istiyorlar ya da Nevada'dan nefret ediyorlar ve bunu almasını istemiyorlar. Bu yüzden bilmemeli ve biz de bunu halletmeli ve ona asla söylememeliyiz."

Bern, "Katılıyorum," dedi.

Arabella, "Yani, temel olarak, Rogan ve Nevada'dan en çok kimin nefret ettiğini bulmanız gerekiyor," dedi. "Xavier şüpheli mi?"

Öl.

Büyükanne Frida, sudaki bir damla kanın kokusunu alan bir köpekbalığı gibi canlandı. "Xavier kim?"

"Hiç kimse." Ne kadar zekice bir cevap buldum. Bu onları şaşırtacaktır. Atmaz.

"Xavier, Rogan'ın sevimli kuzeni ve ondan hoşlanıyor," dedi Kötü Cehennem Tohumu Kız Kardeş.

"Eğer sevimli olduğunu düşünüyorsan, o zaman onunla konuşmalısın," dedim.

Arabella bana kocaman gözlerle baktı. "Ona adını söyledi ve o da 'Biliyorum' dedi."

Büyükanne Frida ve Leon bana woo woo sesleri çıkardılar.

Yanaklarım ısınmaya başlamıştı. Yanaklarımın ısınmasından nefret ederdim. "Yapmalısın," dedi Frida Nine.

Bu kadarı yeterliydi. "Anne."

"O yakışıklı İtalyan çocuğa ne oldu?" Büyükanne Frida sordu.

"Onu kovdu," dedi Leon. "Ona aramızdan çıkmasını yoksa kanunu arayacağını söyledi." Ağzı çakılla doluymuş gibi "kanun" diye homurdandı.

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Anne!" "Bırak onu," dedi annem. "O bir iş yapmaya çalışıyor."

"Belki de bir denemelisin," dedi Frida Nine. "Sihirini iyi kullanıyorsun."

"Evet," dedi Leon. "Ve eğer işler yolunda gitmezse, onu her zaman vurabilirim ve kimse cesedi bulamaz."

Tabletimi ve dosyalarımı alıp odama gittim.

Iker ve Eva'nın odasındaki merdivenin yanında durdum ve Rivera'nın duman dedektörüne küçük bir kamera yerleştirmesini izledim. Rivera Rogan'ın en iyi adamlarından biriydi. Normalde düzgün ve temiz kesimli biriydi ama bugün kirli bir beyzbol şapkasının altına peruk takmıştı ve çenesinde iki günlük koyu bir kirli sakal vardı. Gülünç görünüyordu.

Konuk çiftlerin her birinin bir süiti vardı ve biz de oturma odalarını dinliyorduk. Dışarıda, Rogan'ın gözetleme uzmanlarından biri olan Simone çalılara sinek kuşu kameraları yerleştiriyordu.

"Hey," dedi Xavier arkamdan.

Zıplamamayı başardım ve arkamı döndüm. Kapı çerçevesine rahatça yaslandım. Doğru ya. Burası da onun odasıydı.

"Merhaba,"

demeyi

başardım.

"Merhaba,"

dedi.

Mountain Rose'a giderken uzun süre Xavier'i görürsem ne yapacağımı düşünmüştüm. Arabella'ya onunla konuşacağıma söz vermiştim. Ne yazık ki insanlarla, özellikle de benim yaşımdakilerle konuşmakta pek iyi değildim. Sonunda Xavier'le konuşmam gerektiğine karar verdim. Sadece sevimli olduğu ve benimle konuşmak istiyor gibi görüldüğü için değil, aynı zamanda potansiyel bir ipucu olduğu için. O bir gençti ve Rogan'ın geniş ailesinin bir üyesiydi. İster kabul etsinler ister etmesinler, yetişkinler bizi genellikle çocuk olarak görür ve çevremizde çoğu zaman düşünmeden konuşurlardı.

Xavier'in çalıştığına karar verdikten sonra işler çok daha kolaylaştı. Tek yapmam gereken sihrimi kullanmadan beni sevmesini sağlamaktı.

"Odadan bir şeye ihtiyacınız var mı? İşimiz neredeyse bitti."

"Hayır, sadece sizi pencereden gördüm ve süitimde ne yaptığınızı merak ettim. Ne yapıyorsun?"

İç çamaşırı çekmecesini karıştırdığımızdan şüphelenmiş gibiydi. Rivera gözlerini devirdi.

"Tüm duman dedektörlerini kontrol ediyoruz ve pillerini değiştiriyoruz," diye yalan söyledim.

"Neden?"

"Bayan Rogan, bir yangın çıkması halinde bazı insanların dışarı çıkamaya çalıştığını endişe ediyor."

"Bu kanattaki her odanın bahçeye açılan Fransız kapıları var," dedi

Xavier. "Sence de biraz fazla deęil mi? Tuzaęa dūşme ihtimalimiz yok

ve çoğumuz telekinetiğiz."

"Yetişkinler mantıksız ve eziktir" kalabalığının poster çocuğu gibi görünüyordu. Ben de o evreden geçtim. On iki yaşındayken. "Doğru. Ama o paranoyak ve bunu yapmak zorundayım. Nasıl olduğunu bilirsin." Omuz silktim. "Yaşlı insanlar."

Xavier sırtarak önce Rivera'ya, sonra da bana baktı. "Gözetmenlik yapman gerekiyor mu, yoksa seni biraz çalabilir miyim? Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Rivera'nın gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Çok fazla soru sormadan ya da Rivera'nın onu pişman edeceği bir şey söylemeden önce Xavier'i buradan çıkarmalıydım.

"Bunu aldın mı?" Ben sordum.

Rivera, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Lütfen bitirdiğinizde bana haber verin." Xavier'e döndüm. "Tamam."

Koridora doğru yürüdük. Xavier sola döndü ve biz devam ettik, uzun bir koridordan evin kuzey ucuna, Fransız kapılarından bahçenin diğer tarafına geçtiler. Çürümüş granitten bir patika kapıdan başlayıp sağa saparak meyve bahçesinden geçip uçurumu sınırlayan tepenin kuzeydoğu tarafına uzanıyordu.

Xavier yola koyuldu, zarif bir şekilde döndü ve bana gülümsedi. Gerçekten çok yakışıklıydı. Neredeyse Alessandro Sagredo kadar yakışıklıydı ama bu farklı bir güzellikti. Xavier, bir hazırlık okulundaki zengin gençlerle ilgili endişeli bir dizide başrol için mükemmel olacak gibi görünüyordu. Onda sofistike ama soğukkanlı bir şeyler vardı. Alessandro'nun bir kılıca ve tüylü bir şapkaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Xavier sevimliydi ama Alessandro'dan gerçekten hoşlanmıştım. Resmini ilk gördüğümde ondan hoşlanmıştım. Orada oturup dakikalarca ona bakmış, hiçbir şey düşünmemiştim. Sanki beynim sessizleşmişti. Bu neredeyse hiç olmazdı. Sonra onunla tanıştım ve bunun bir yolu olmadığını anladım.

"Hangi konuda yardıma ihtiyacın vardı?" Ben sordum.

"Sıkılmanın ötesinde yardıma ihtiyacım var. Tanıdığım tek ilginç insan sensin. Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım. Burada var, değil mi?"

"Çalışmak zorundayım." *Ne istediğini bilmiyorsun. Eğer seninle eğlenirsem, bu ikimiz için de iyi bitmez.*

"Kısa bir süreliğine çalışmayı bırakırsan ne olacak?" Omuz silkti. "Ev yıkılır mı? Arroza seni kovar mı? Kovamaz."

Sen gelinin kız kardeşisin. Hadi, en azından benimle yürü. Gerçekten çalışmaktan daha mı kötüyüm?"

Hayır, çalışmaktan daha kötü değildi; o bir işti. Keşfetmem gereken potansiyel bir bilgi kaynağıydı. Yoksa sömürmek miydi?

"Bir saniye," dedim. Tabletindeki sohbet penceresini açtım ve Rivera'ya hızlı bir mesaj gönderdim. Lütfen Xavier'in süitindeki kamera yerleşimini değiştirin. Rogan'ın dosyaları Xavier'in düşük seviyeli bir Önemli olduğunu gösteriyordu, bu da uygun şekilde motive edildiğinde duman dedektörünü büyüyle on iki metrelik tavandan söküp inceleyebileceği anlamına geliyordu. Kamerayı bulma riskini almak istemedim.

Tablet geri ping attı. Anladım.

"Tamam." Merdivenlerden patikaya doğru yürüdüm. "Ben hazırım. Ama sadece saat ikiye kadar."

"Saat ikide ne olacak?" O sordu.

"Kız kardeşim Bayan Rogan'a yemek menüsünü sunacak ve desteğe ihtiyacı olabilir." Arabella'nın desteğe ihtiyacı yoktu. Çoğu zaman destek, sahra topçusu ve hava desteği idi ama Nevada bana her zaman bir çıkış stratejim olması gerektiğini öğretmişti. Hevesli görünmeye çalışarak Xavier'e gülümsedim. "Yolu göster."

Patikadan aşağıya doğru yürüdük.

"Bu adamın bir şey çalacağından mı endişeleniyorsun?"

Ne? "Hayır, işe aldığım herkes incelendi." "İşe mi aldın?" Asılı kalmasına izin verdi.

"Evet, Arabella ve ben onları işe aldık. Kapsamlı bir geçmiş araştırması, iş geçmişi, tutuklama geçmişi ve kredi kontrolleri yaptık. Şu anda arazide bulunan herkesin referansı var."

Xavier'in soğukkanlı maskesi bir an için düştü ve bana baktı. "Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

"Bu benim işim. Aile şirketimiz için çalışıyorum."

"Evet, biliyorum. Ama işin sahibinin ailen olduğunu sanıyordum. Yani, sen de benim gibi bir çocuksun. Neden seni çalıştırıyorlar? O kadar fakir misin?" Bu kelimeyi ayıp ya da utanç verici bir şeymiş gibi söyledi.

İçimi çektim. Bu Xavier'in hatası değildi. O farklı standartlarla büyümüştü. Bu onu benden daha iyi ya da daha kötü yapmıyordu, sadece farklıydı. "Kimse beni çalışmaya zorlamıyor. Ben seviyorum. Ailemdeki herkes ajans için çalışıyor. Kendi işi olan büyükannem bile bazen bizim için ek iş yapıyor. Bu ilginç bir şey. Bazen insanlara yardım edebiliyorum. Ve asla aileme sormak zorunda kalmıyorum."

Para için anne. Bir maaş çeki alıyorum ve kimse bana bununla ne yapacağımı söylemiyor. Sizin için nasıl oluyor?"

"Bizim her zaman paramız var. Bir şeye ihtiyacım olduğunda ya da bir şey istediğimde harçlığımı kullanırım, eğer yeterince param yoksa annemden isterim."

"Harçlığın için ne yapıyorsun?" "Ne mi?"

"Ne yapıyorsun? İyi notlar alıyor musun, ev işleri yapıyor musun? Ev işlerine yardım eder misin? Çimleri biçer misin?" Ona göz kırptım.

"Benimle alay ediyorsun," dedi, sesi biraz incinmiş gibiydi.

"Belki biraz. Ama cidden, ailenizde nasıl işliyor? Rogan'ın telekineziyi Hanedanının sahip olduğu pek çok askeri sözleşme için kullandığını biliyorum. Ailen sihrini aile işleri için kullanmanı mı bekliyor yoksa sana da üniversite konusunda baskı mı yapıyorlar?"

Xavier omuz silkti. "Umursadıklarını sanmıyorum. Annem Üniversite'den sesler çıkarıyor ama bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğü için yapıyor gibi. Babam parasını aile yatırımlarından kazanıyor. Hiç işleri olduğunu hatırlamıyorum. Bütün gün orada olmaları gereken türden bir iş değil. Keşke işleri olsaydı. Bu onları evden dışarı çıkarırdı."

Ortaokuldayken lise beni ölümüne korkuturdu. Evde eğitim almıştım. Bu yüzden araştırma yaptım ve Dale Carnegie'nin *How to Win Friends and Influence People* kitabına rastladım. O kitaptan iki şey çıkarmıştım: insanlar kendileri hakkında konuşmayı severlerdi ve onlarla aynı fikirde olduğunuzda insanlar sizi severdi.

"Annenle baban hep tepende, değil mi? Yetişkinlerin bunu yapmasından nefret ediyorum."

"Evet." Parmaklarını şıklattı. "Geziniyorlar. Aslında umurlarında değil, sadece takılıyorlar. Beni sadece fark ediyorlar, böylece beni bir aile sıkıcı festivaline sürükleyebiliyorlar."

"Düğüne gelmek istemedin mi?" Sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım.

"Hayır, ev bana kalsın istedim."

"Evet, anlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada kendimi rahat hissetmiyorum ama ben monakopsis için bir poster kızıyım."

"Ne?"

"Monakopsis. Uyum sağlayamamak ve bulunduğunuz yere ait olmadığınızı bilmek gibi ince ama rahatsız edici bir duygu anlamına gelir. Bu ev çok fazla. Çok büyük, çok fazla odası var. Ben varlıklı büyüdüm."

"Ailemin parası var ama ben de burada kendimi rahat hissetmiyorum." Gözleri parladı. Yüzü sanki bir hız trenine binmek üzereymiş gibi hareketlendi. "Zenginlik var. Zenginlik bu. Sermaye. Biliyor musun, Rogan'ın değeri

1.27 milyar dolar mı? Ve evlilik sözleşmesi yok. Kız kardeşin bunun yarısını alacak. Eğer adam ölürse, kız kardeşin hepsini alacak."

Çok çabuk ürkütücü oldu.

Xavier gülümsedi. "Yağ çekmek için iyi bir zaman, ha?"

Ona Nevada'nın kendi gelinliğinin parasını nasıl ödediğini anlatmayı düşündüm ama anlamadı.

"Haklısın. Kibar olsan iyi olur."

Şu ana kadar bu konuşmayla ilgili hiçbir şey Xavier'i çekici kılmadı. Benimle konuşmaktan rahatsız olmuş olabilirdi ve beni etkilemek için bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama yanlış anlaşılıyordu. Ben de oradaydım.

"Kız kardeşinin bir Doğruluk Arayıcısı Prime olduğu doğru mu?" diye sordu.

"Evet." Benim ve Arabella'nın güçlerinin aksine, Nevada'nınki artık kamuya açıktı. Hem Arabella hem de ben Prime olarak kayıtlıydık ama kayıtlarımız mühürlüydü.

"Yani ona yalan söyleyemezsin. Hiç mi?"

"Yapabilirsin ama o anlar." Şimdi tam zamanıydı. "Ailen Rogan'la evleneceği için gergin mi? Pek çok aile bir Doğruluk Arayıcısı'nı hoş karşılamaz."

"Onları kıvrandırıyor." Sırıttı. "Kız kardeşin odaya giriyor ve herkes susuyor. Büyükanne Ane onu her gördüğünde yüzü yeşile dönüyor. Kuzen Mikel kaçıp gidiyor. Buna bayılıyorum."

Soruma gerçekten cevap vermemişti.

Yol bizi evin önüne getirdi. Benim yaşlarımda iki kız çeşmenin yanında durmuş konuşuyorlardı. Biri uzun boylu ve sarışındı, diğeri daha kıvrımlıydı ve koyu, neredeyse siyah saçları vardı. Beyazlar giymiş, kahverengi saçlarını sol omzunun üzerinden örmüş üçüncü bir kız çeşmenin kenarına oturmuş telefonuyla yazışlıyordu. Uzun boylu sarışın olan Gracia'nın büyük kızı Adriana'ydı; koyu renk saçlı olan ise Lucian ve June'un kızlarından biri olan Samanta ya da Malina'ydı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, onları birbirinden ayırmak benim için çok zordu. Telefondaki kız Mikel ve Maria'nın kızıydı. Elba da annesi gibi beyaz giyiniyor ve altın takılardan hoşlanıyordu.

Adriana ve Samanta -Samanta olduğundan yüzde 75 emindim- el salladılar. Adriana beni fark etti ve gözleri kısıldı. Samanta rahatsız görünüyordu.

"Yardımcıyla konuşmaman gerektiğini bilmiyor musun?" Elba telefonundan başını kaldırmadan sordu.

Size de merhaba, Bayan Kaltak. Gülümsedim.

"Baban bunu biliyor mu?" Xavier sordu. "Şu ana kadar kaç kişiye ödeme yaptı, üç mü dört mü? Hepimiz sayısını unuttuk."

Elba, "*Que te folle un pez,*" dedi.

Umarım bir balık tarafından becerilirsin? Bu ne anlama geliyordu ki? İspanyolcaları Teksas'ta alışık olduğumdan farklıydı ama yeterince iyi anlıyordum.

Xavier kolunu bana doladı ve dirseğimi kaburgalarına saplamamak için kendimi zor tuttum. Dokunulmaktan hoşlanmıyordum. Özellikle de tanımadığım insanlar tarafından. Bunu koruyucu bir şekilde yaptı ama yine de hoşuma gitmedi.

"Ona aldırmayın," dedi Xavier.

Avluyu geçip batı kanadına geri döndük. Tabletimin zili çaldı. Ona baktım. Kameralar devreye girmişti.

"Gitmem gerek."

"Gerçekten mi?" Xavier yüzüme bakmak için biraz eğildi. "Emin misin?" "Evet."

"İyi vakit geçirdim," dedi. Sesi ciddi gibi geliyordu. Belki de öyleydi.

Aslında ben de iyi vakit geçirdim sayılır. Evet, bazı şüpheli şeyler söyledi ama benimle gerçek bir sohbet etmeye çalıştı ve bu her gün olan bir şey değildi. Ve beni kuzeninden korumaya çalıştı. Yardıma ihtiyacım yoktu ama bu biraz sevimliydi. Ayrıca bana büyükannesi ve Mikel'in saklayacak bir şeyleri olduğunu söyledi.

"Ben de iyi vakit geçirdim," dedim.

"O zaman bunu tekrar yapacağız, değil mi?" diye sordu. "Evet de, Catalina." Benim adımlı söyledi. "Evet. Tekrar yapacağız."

İçeri girdim, sütlerin karşısındaki konferans odalarından birine daldım ve kameralardan gelen yayınları tek tek kontrol ettim. Tüm süt kameraları çalışıyordu. Dışarıdaki sinekkuşu kameralarına geçtim. Bir, iki, üç, dört ... dokuz? Sadece altı tane olmalıydı. Yedinci kameradan gelen görüntüye dokundum. Batı tarafında, binanın hemen dışındaki oturma alanını gösteriyordu. Sekizinci kamera Xavier ve benim geldiğimiz doğu tarafındaki yolu gösteriyordu. Dokuzuncu kamera fiskiye'nin tepesine yerleştirilmişti. Bern ek kapsama alanı istemiş olmalı.

Xavier kuzenlerine doğru yürüyordu.

Cep telefonum çaldı. Numarayı tanıdım. Valentina's House Catering. Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Arabella menüden sorumluydu. Beni arıyorlarsa, bir sorun var demektir.

Telefonu ben açtım. "Catalina Baylor."

Valentina'nın sesi kulağıma geldi. "Ufacık, minicik bir sorunumuz var. Biri restoranımıza girmiş."

Saçmalık. "Hemen geliyorum."

Bölüm 5

Valentina's House Catering, Teksas'ın ortasında bir Alman kasabası olan New Braunfels'deydi. Austin ve San Antonio'dan daha büyük catering firmalarıyla görüşmüştük, ancak Bayan Rogan Valentina'ya güvendiğine karar verdi ve biz de onunla anlaştık.

Eski bir tuğla binanın önüne park ettim. Leon yolcu koltuğundan indi. Arabella hâlâ okuldaydı ve bugün, kendisine bir ay önce verilen ve bu sabah başladığı iki bin kelimelik bir kompozisyon yazıyordu. Leon bu görev için benim savaş arkadaşımdı ve çok heyecanlıydı.

"Pasta dükkanı,"
dedi. "Evet."

Leon uzun uzun iç geçirdi. "Yeterli olacağımdan emin misin? Bu tür yerler oldukça sert olabiliyor. Bir pastaneye girersin ve sonra bir silahşör sana 'Sen buralı değilsin ortak' der ve bir bakmışsın sokağın ortasındasın, atın ölmüş, kötü adam kızını saçından yakalamış ve tek kurşunun kalmış."

"Aklından neler geçiyor?"

"Burası karanlık, kanunsuz bir yer, Catalina. Çok karanlık."

Gözlerimi devirdim. "Küçük bir restoran ve fırın. Paralarının çoğu yemek hizmetlerinden geliyor ama iki blok ötede küçük bir kek dükkânları var. Sahibi dışında dört tam zamanlı çalışan var. Büyük etkinlikler için garson tutuyorlar."

"Yani, biz birini işe alıyoruz, onlar da birini mi işe alıyor? Garsonları kim seçiyor?"

"Bu kez garsonları biz işe alıyoruz," dedim ona. Rogan bana neredeyse sınırsız bir bütçe vermişti ve ben de iyi referansları olan garsonları işe almaya özen gösterdim. "Burası Bayan Rogan'ın yemek vermek için güvendiği tek yer, bu yüzden mekânı güvence altına almak için elimizden geleni yaptık. Rogan'ın çalışanları mükemmel bir alarm ve güvenlik sistemi kurdular."

"Hırsızlığı bu sabah fark ettiklerini söylediğini sanıyordum." Leon binaya baktı.

"Evet, yaptılar."

"Yani mükemmel alarm sistemlerini kurmamışlar mı?" "Hadi öğrenelim."

Binanın büyük bir kısmını büyük bir mutfak kaplıyordu. Uzun metal hazırlık masaları iki sıra halinde zemin boyunca uzanıyordu. Sol tarafta iki endüstriyel boy buzdolabı, üç büyük lavabo, bir bulaşık makinesi ve bir sıra fırınla birlikte duvara yaslanmış duruyordu. Yanlarındaki bir kapı, eşit büyüklükte iki dondurucunun bulunduğu dar bir odaya açılıyordu. Hemen ileride, girişin tam karşısında yer alan başka bir kapı ise büyük bir kilere erişim sağlıyordu. Sağ tarafımızdaki duvarda yer alan bir dizi pencere mekânı doğal ışıkla dolduruyordu. Temiz, düzenli bir yerdi. Hava hafiften ekşi şarap kokuyordu.

İçeri girdiğimizde Valentina sandalyesinden fırladı. Otuzlu yaşlarının ortalarında beyaz bir kadındı, kısa sarı saçlarında vahşi mor bir çizgi vardı. Gözlükleri sürekli burnundan aşağı kayıyor ve tekrar yukarı itiyordu. Yanaklarında kırmızı lekeler vardı. Belli ki stresliydi ve gözyaşlarının eşiğindeydi. Ellili yaşlarında, siyah saçlı ve bronz tenli, sağlam yapılı bir adam olan ikinci kaptanı Carlos, elleri kalçalarında, onun yanında duruyordu.

"Dün gece zorla girmişler," dedi Valentina. "Üçü de koyu renk kapüşonluydu."

Leon sağımızdaki ilk pencereye başıyla işaret etti, pencere pervazı gri parmak izi tozuyla lekelenmişti. "İçeri böyle mi girdiler?"

"Evet," dedi Carlos. "Mutfağı havalandırmak için pencereleri çok açıyoruz." "Alarm çalmadı mı?" diye sordum.

Hem Valentina hem de Carlos yere düşecekmiş gibi görünüyordu.

Carlos, "Şu penceredeki kablosuz sensör rastgele çalışıp duruyor," dedi.

"Sensörün arızalı olduğunu neden bize bildirmediğiniz?" diye sordum.

"Önemli bir şey gibi görünmüyordu. Bu çok küçük bir pencere. Biz genellikle atlayın," dedi Valentina. "Aksi takdirde gecenin bir yarısı patlıyor."

"Onlar çocuk." Carlos homurdandı, yüzü koyu kırmızıya dönmüştü. "Muhtemelen pencereyi denediler, kilitlemeyi unuttuğumuzu anladılar ve sürünerek içeri girdiler. Bahse girerim o salak Hudson'dır. O ve yardımcısı her zaman sokağın karşısındaki parkta olurlar. Hiç iyi değiller. Parkta oturup bütün gün bira içerler ve başlarını belaya sokmak için fırsat kollarlar. Ben onların yaşındayken bir işim vardı. Sorumluluklarım vardı. I-

Bugünlerde çocuklar hakkında tam bir nutuk çekmeye başlamadan önce sözünü kesmek zorunda kaldım. "Ne aldılar?"

Valentina yüzünü buruşturdu. "Şampanya. Bir kasa almışlar. Muhtemelen taşıyabileceklerinin hepsini. Çok ağır. Gerisini de parçalamışlar."

"İki yüz elli şişe, şişe başına iki yüz yirmi dolar," diye tükürdü Carlos.

Elli bin dolar değerinde şampanya. Hepsi gitmiş. "Lanet olsun. Yazık sana," dedi Leon yardımsever bir şekilde.

Valentina yeşil görünüyordu.

"Güvenlik kayıtları sende mi?" Ben sordum.

Bir dakika sonra, koyu renk kapüşonlu ve yüzlerinde bandana olan üç kişinin buzdolabında buldukları krem şantiyi güvenlik kameralarına püskürtmelerini izledim.

Valentina, "Genellikle konserve krem şanti kullanmayız," dedi. "Müşterimiz bekarlığa veda partisi için özellikle istemişti. Biz sormadık."

Ekrandan şampanya patlatma sesleri geliyordu. Leon'a baktım. Başıyla onayladı.

Kaydı geri sardım. "Bak. Pencereden giriyorlar ve doğruca buzdolabına gidiyorlar. Pencerenin kilitli olmadığını ve atlanacağını biliyorlardı ve krem şantinin nerede olduğunu da biliyorlardı."

"Ne ima ediyorsun?" Carlos sordu. Gözleri irileşmişti. "Burada çalışan herkesi tanıyorum. Burada çalışan herkese kefilim."

İnsanlar riskle, risk yokmuş gibi davranarak başa çıktılar. Her yıl binlerce insan araba kazalarında ölse de, yine de her gün arabalarımıza biniyor ve araba kullanıyorduk. Kendi etrafımızda güvenlik yanılısamları inşa ettik ve bunlara inandık yoksa delirecektik.

Ev, o hayati yanılısamlardan biriydi. Sığınağımızdı, gardımızı indirdiğimiz yerdı. Evinizde başınıza kötü bir şey gelmemesi gerekiyordu. Depomuz paralı askerler tarafından saldırıya uğradığında, dünyam yarılmış gibi hissettim. Kendimi zayıf ve çaresiz hissettim.

Valentina ve Carlos şimdi kendilerini çaresiz hissediyorlardı. Maddi kayıp yıkıcıydı ama mutfaklarının ihlal edilmesi muhtemelen daha kötüydü. Burası küçük bir işletmeydi. Çalışanlar muhtemelen kiralık yardımcılardan çok aile gibiydiler. Bu mutfakta birlikte çok zaman geçiriyor, lezzetli yemekler ve güzel pastalar yapıyorlardı. Birisi tüm bu mutlu anıları paramparça etmişti. Bunu kendilerinden birinin yapmış olabileceği fikri çok fazlaydı.

"Hiç şişe kaldı mı?" Leon sordu.

Valentina tezgahın altına uzandı ve ağır bir şişe çıkardı. Leon şişeyi boynundan yakaladı ve duvara çarptı. Şişe duruyordu.

"Hey!" Carlos bağırdı.

Elimi kaldırdım. "Paranızı geri ödeyeceğiz."

Şişenin kırılması için Leon'un iki deneme daha yapması gerekti.

Biraz nefes nefese şişeyi bana uzattı. "İki yüz, böyle mi?"

Valentina'ya döndüm. "Eğer şarap çalmak için içeri giren çocuklar olsaydınız, birkaç şişe alıp çıkardınız. Bu çok zaman ve çaba gerektirdi. Asıl soru neden olduğu."

"Evet, neden? Bir insan bunu neden yapar ki?" Valentina sordu.

"İki olası neden var," dedim. "Birincisi, yaptıkları şeyin sesini örtbas ediyorlardı ve ikincisi, senin şarabın kaybına konsantre olmana güveniyorlardı. Sizinle yaptığımız sözleşmede herhangi bir sorun çıkması halinde derhal bizi aramanız gerektiği belirtiliyordu. Neden bizi aramadınız?"

Carlos, "Polisi aradık," dedi.

"Anlamıyorsunuz," dedi Valentina, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "İçeri girdiğimizde yerde cam yığınları vardı. Bütün bu şarap, koku ..."

Ve güzel mutfaklarına yapılan saygısızlığı silmek için mümkün olan en kısa sürede temizlemek istemişti.

"Bu yanlış yönlendirme." Leon başıyla yerdeki kırık camları işaret etti. "Kırılmış şişeler, kırık camlar, yerde pahalı şaraplar, her şey kokuyor, her şey lekeli ve yapış yapış. Bunu görüyorsunuz ve başka hiçbir şey rahatsız edici görünmüyorsa, sadece ortalığı temizlemeye odaklanıyorsunuz."

Valentina ve Carlos'a baktım ve içim acı dolu sıkı bir yumak haline gelmeye çalıştı. Şimdi söylemem gereken şeyler vardı, sert ve kaba şeyler ve bunları zaten çaresiz ve travmatize olmuş iki kişiye söylemem gerekiyordu. Kendimi kötü ve boktan hissediyordum. Ama bu benim işimdi. Yapacağıma söz vermiştim.

"Sözleşmeyi ihlal ediyorsunuz," dedim. "Rogan Hanesi tarafından işe alındın. Bu House'un işi. Burada normal kurallar geçerli değil. Seninle sözleşmenin üzerinden geçerken çok nettik. Kız kardeşim ve ben bu masada oturduk ve size sözleşmeyi paragraf paragraf okuduk, siz de anladığınızı söylediniz ve imzaladınız. İlk olarak, alarmı kurmadınız."

Carlos bir şey söylemek üzereyken ciğerlerine hava çekti ama Valentina elini onun koluna koydu.

"İkincisi, hırsızlık olayını bize bildirmediğiniz. Sözleşmede, hayati tehlike arz eden acil bir durum olmadığı sürece, herhangi bir sorun olması halinde kolluk kuvvetleriyle temasa geçilmeden önce bilgilendirilmemiz gerektiği özellikle belirtiliyor. Üçüncüsü, delilleri yok ederek ortalığı temizlediniz."

Kimse bir şey söylemedi.

Valentina dudağını ısırды. "Şimdi her şeyi iptal edersen mahvoluruz."

Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Geleceğe bakıyor ve işinin ölümünü görüyordu. Ve ben onun yaşayıp yaşamayacağına karar verecek kişiydim. Hayatım boyunca ışınlanmayı hiç bu kadar istememiştim. Eğer yapabilseydim, kaçar ve bu hiç olmamış gibi davranırdım.

"Bunu düzeltmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Valentina sordu.

"Duruma göre değişir," dedim. "Bilgisayarınıza erişmek istiyorum. Ne bulacağımıza bağlı olarak size daha fazla bilgi verebilirim. Sözleşmemizin şartları uyarınca, bana erişim izni vermeniz için sizi zorlayamam. Reddedebilirsiniz."

"Peki ya yaparsak?" Carlos sordu.

Ellerimi kaldırdım. "Yürüyüp gideceğiz."

"Buyurun." Valentina köşedeki küçük masaya eliyle işaret etti.

Telefonumdaki kayıt işlevini etkinleştirdim. "Ben Catalina Baylor. Bugün 20 Nisan. Valentina's House Catering'in sahibi Valentina Krueger ile birlikteyim. İş bilgisayarınıza erişebilir miyim?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Leon masaüstüne yöneldi. Parmakları klavyenin üzerinde uçtu. "Gitmeden önce bilgisayarı kapattın mı?"

"Evet," dedi Valentina. Sanki ona beyzbol sopasıyla vurmamızı bekliyormuş gibi bir hali vardı. "Her gece ayrılmadan önce kapatıyoruz."

"Üzerinde çalıştığın son şey neydi?" Leon sordu.

"Balıkçı listesi," dedi Valentina.

"Şey," dedi Leon. "Birisi zorla girildiği sırada tekrar açmış ve Rogan Cake dosyasına erişmiş."

Lanet olsun. Valentina ve Carlos'a döndüm. "Cep telefonlarınızı alabilir miyim lütfen? Kilitlerini açmanıza gerek yok, sadece onları şuradaki masanın üzerine koymanızı istiyorum. Ve ben size geri verene kadar onlara dokunmayın."

"Aman Tanrım." Valentina'nın gözleri büyüdü. "Pastayı kurcalamışlar. Ama henüz bir araya bile getirilmedi. Süngerlere daha dün başladık."

"Telefonlar lütfen," dedi Leon. Ses tonu gerçekçiydi, ama içinde Bunu söyleme biçiminde ona itaatsizlik etmenin çok kötü bir fikir olduğunu anlatan bir şey vardı.

İki telefon metal masanın üzerine düştü.

"Kilere gitmenizi ve envanterinizi gözden geçirmenizi istiyorum. Hiçbir şeye dokunmayın. Eğer bir şey yanlış görünüyorsa, yeri değiştirilmişse ya da kapağı doğru takılmamışsa hemen bana söyleyin. Lütfen kilerin kapısını açık tutun ki sizi görebileyim."

İki fırıncı kilere gitti. Rogan'ın numarasını çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi. "Evet?"

"Sanırım biri düğün pastanıza zehir katmış. Nasıl devam etmemi istersiniz?"

Yarım saat içinde, Bayan Rogan'ın evine atanan Rogan'ın birlikleri iki zırhlı araçla geldi. New Braunfels, Mountain Rose'dan sadece yarım saat uzaklıktaydı ama sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Bu süreyi Nevada'nın pastasını kimin zehirlemek istemiş olabileceğini bulmaya çalışarak geçirdim. Rogan ve Nevada, Teksas'ta iktidarı ele geçirmek için önde gelen birkaç Hane'nin komplosunu durdurduklarında pek çok düşman edinmişlerdi. Bu düşmanların çoğu ölmüş ya da hapisteydi.

Prime'lar intikam için birini öldürdüklerinde, bunu tüm dünyanın bilmesini isterlerdi. Yetki vermediler. Büyüleri hayatınızı söndürürken gözlerinizin içine bakmak isterlerdi. Zehir çok sıradan görünüyordu. Ve yeni bir Ev olduğumuz için, önümüzdeki üç yıl boyunca hiçbir Asal bize yasal olarak saldıramazdı.

Ayrıca, pek çok Başbakan katılacaktı. Davetli listesi Herald'daki Güçlü ve Etkili sayfası gibi okunuyordu. Pastayı kim zehirlediyse Houston'ın sihirli elitlerinin üyelerini öldürmüş olmalı. Saklanabilecekleri bir yer olmazdı. Siyasi ya da mali amaçlı bir girişim gibi gelmedi. Nefret gibi hissettirdi. Kör edici bir nefret, o kadar güçlüydü ki kendi güvenliğinizi unutturuyordu.

Şüphelilerin bir listesini yapmıştım. Bir isim sürekli karşıma çıkıyordu. Rogan'dan nefret eden biri. Kıskanç, nefret dolu ve umursamaz biriydi.

Kapıdan ilk giren Rivera oldu. Arkasından Rogan'ın pek çok çalışanının giydiği bol kıyafetleri giymiş bir kadın geldi. Başındaki beyzbol şapkası sıkıca indirilmişti. Ekibin geri kalanı fırının içine ve dışına yayılarak çevreyi güvenlik altına aldı.

Kadın kasketini çıkardı. Benim yaşlarımdaydı, kızıl saçlıydı, teni o kadar solgundu ki neredeyse parlıyordu. Büyükbabalarımın biri siyahtı, diğerinden ise emin değildik. Büyükannelerimin ikisi de beyazdı ve tüm genler birbirine karışarak bana doğal olarak bronz bir ten ve koyu kahverengi saçlar vermişti. Arkadaşlarımdan çoğu benden daha solgundu ama bu kızın solgunluğu destansı boyutlardaydı. Sanki güneşin ne olduğunu bile bilmiyordu. Teksas'ta nasıl hayatta kaldı?

"Etterson Hanesi'nden Runa Etterson, Magus Venenata." Elini bana doğru uzattı.

Venenata Latince zehir demektir. Runa bir zehir büyücüsüydü ve bana gülümseyip elini uzatıyordu. Muhtemelen bana doğru nefes alarak beni zehirleyebilirdi.

"Catalina Baylor. Baylor Evi'nden." Elini sıktım.

Bana sırtıttı. "Aha, bir saniyeni aldı. Merak etme, ben sadece Salı günleri rastgele yabancıları zehirlerim."

"Bugün Salı," dedi Leon.

"Oops. Sorun değil. Bana adını söyledin, yani yabancı değiliz. Güvende olmalısın." Leon'a döndü. "Ama senin kim olduğunu bilmiyorum. Söz veremem."

"Bu benim kuzenim, Leon."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kuzen Leon. Potansiyel zehirli yiyecekler nerede?"

Onu buzdolaplarına götürdüm ve kapaklarını açtım. Her renkten krema ve fondan kutuları rafları doldurmuştu. Runa ellerini birbirine sürttü.

"Haydi çocuklar, orada öylece durmayın. Bir kaşık kapın ve işe koyulalım." Kimse bir şey söylemedi ya da hareket etmedi.

"Ne? Bunun işe yarayacağını nasıl düşündün? Burnumu oynatıp zehri koklayacağımı mı? Keşke öyle olsaydı. Hayır, sen yersin ve ölürsen, 'Evet, zehirlenmiş' diyebilirim."

Rivera iç çekti. "Hanımefendi. Lütfen bunu ciddiye alın. Rogan Hanesi ile Etterson Hanesi arasındaki anlaşmaya göre ..."

"Evet, evet. Son iki haftadır bu düğünde birinin zehirlenme ihtimaline karşı nizamiyede sıkışıp kaldım. Bırak da biraz eğleneyim."

Runa ellerini kaldırdı. Üzerinden belli belirsiz yeşil bir sis yayıldı, buzdolaplarının arasından geçti ve dağıldı. Bir adım öne çıktı, buz beyazı fondan dolu bir küvet çıkardı, açtı, bir miktar fondan kopardı ve ağzına attı. "Mmm, lezzetli siyanür. Eski usul. Sende histotoksik hipoksi, evinde histotoksik hipoksi, ineğinde histotoksik hipoksi. Bekle." Elini kaldırdı. "Bu ağızda kalan balık tadı da ne?"

Runa biraz daha yedi ve dudaklarını yüksek sesle şapırdattı. "Dilimin ucunda. Ooo. Tetrodotoksin. Sinsi. Siyanür sizi dakikalar içinde öldürür, ama bir şekilde panzehir alırsanız, tetrodotoksin yine de sizi ele geçirir."

Runa ellerini uzattı. "Buradaki her küvet zehirli. Tüm fondanlar. Eğer zehirleyen kişi mutlu çifti öldürmek isteseydi talyum kullanabilirdi. Kokusuzdur, tatsızdır, öldürücüdür ve etkisini göstermesi birkaç gün sürer. Bu kişinin yaptığı şey, bir çekiç alıp gelin ve damadın kafasına vurmaya kadar incelikli. Connor ve Nevada'nın ölümünün son derece kişisel olduğu birini arıyorsunuz. Bu kişi onların acı çektiğini ve öldüğünü görmek istiyor. Muhtemelen düğün partisinde ya da yakınlarında olacaklar. Acı çektirmeyi ve buna tanık olmayı o kadar çok istiyorlar ki, kişisel güvenliklerini riske atmaya hazırlar. Bunu yapmak için sabırsızlanırlar. Bundan zevk alıyorlar ve korkunç bir kötü niyetleri var."

Bu, şu ana kadar düşündüğüm her şeyle uyumluydu. Ana şüphelimi çıkardım ve tableti Rivera ve Leon'a gösterdim. Rivera'nın gözleri kısıldı.

"Mantıklı," dedi.

Leon'un ağzını çılginca bir sırıtma kapladı. "Umarım öyledir. Gerçekten öyle umuyorum." "Fondan kim sorumlu?" Ben sordum.

"Jeremy," dedi Carlos. "Ama o iyi bir çocuk. Bunu yapmaz."

Rivera telefonuyla konuştu. "Bug, Jeremy Wagner hakkında tam bir araştırmaya ihtiyacım var. Ödemeler, borç geçmişi, Rogan ya da Baylor ile herhangi bir bağlantısı. Valentina'nın düğün için kiralanmasından bu yana nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Bulabileceğin her şeyi."

Her çalışanın geçmişini araştırmıştık. Jeremy Wagner'in geçmişi temiz çıkmıştı, bu da ya bizim beceriksiz olduğumuzu ya da onun karanlığının iyi gizlenmiş olduğunu gösteriyordu. Bug'in yeteneğiyle bile Jeremy'nin son birkaç günde attığı adımların izini sürmek zaman alacaktı. Bizim zamanımız yoktu. Doğru.

Şimdi, Mountain Rose'da, Bayan Rogan çocuklara zehirli limonata ikram ediyor olabilir.

Sihrimi kullanmak zorundaydım. Kendimi soğuk, mide bulandırıcı ve yapış yapış hissediyordum, sanki zehirlenmiş gibiydim. Korkunç bir duyguydu. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Yalnız ve sessiz bir yere gitmek istiyordum, burası dışında herhangi bir yere. Bunun başka birinin sorunu olmasını istiyordum.

Kız kardeşimi zehirleyeceklerdi. Ve Rogan'ı. Ve annesini. Ve tüm arkadaşlarını, akrabalarını ve çocuklarını. Mia Rosa, göz kamaştırıcı tek boynuzlu atıyla. Bu tür bir nefrete sahip olan tek bir kişi düşünebiliyordum.

"Jeremy ile görüşeceğim."

Rivera irkildi. Leon kaşlarını çattı. "Emin misin?"

"Evet."

Rivera, "Asıl hedef Jeremy'yi işe alan kişi," dedi.

"Bunun farkındayım. Arka plan araştırması zaman alacaktır ve bir şey çıkmayabilir. Bu, en hızlı ve en iyi sonucu neyin vereceği ile ilgili basit bir mesele. Ona sorarsam bana söyleyecektir."

Rivera yavaş ve bilinçli bir şekilde konuştu. "Düğün pastasını kurcalayarak birini zehirlemek isteseydim, kurcalamanın fark edilmediğinden emin olmak için fırını izlerdim. Jeremy'yi sorguladığınız anda, onun üzerine oturmak zorunda kalacağız. Eğer zehirleyen kişi pastadan haberdar olduğumuzdan şüphelenirse, tekrar deneyecektir ve bu sefer onu zamanında bulamayabiliriz. Jeremy'nin işverenin izini Bug aracılığıyla sürmek daha temiz ve daha az risk taşıyor."

"Peki ya Bug hiçbir şey bulamazsa?" Leon sordu. Ne olursa olsun, kuzenim benim yanımdaydı.

Rivera, "Eğer bir şey bulamazsa, o zaman Jeremy'yi sıkıştırırız," dedi. "Jeremy'yi sorgulayabilir ve olayı hatırlamayacağından emin olabilirim." Leon'un kaşları yukarı kalktı.

"Emin misiniz?" Rivera sordu.

Emin değildim ama er ya da geç denemek zorundaydım. İşe yaramalıydı. Kız kardeşimin hayatı buna bağlıydı.

"Evet. Haneye tecavüzden sonra tüm çalışanlarla konuşmamız akla yatkın."

Leon, "Catalina yapabileceğini söylüyorsa, yapabilir," dedi.

"Tamam," dedi Rivera.

Valentina'ya döndüm. "Lütfen çalışanlarınızı çağırın. Bir hırsızlık olayı olduğunu ve kendileriyle görüşüleceğini bildirin. Bu arada, tüm fondanları aynı ürünle değiştirmenizi istiyorum. Eğer Jeremy de işin içindeyse

fondanın tadına bakmayacaktır, çünkü ölümcül olduğunu bildiği için değiştirildiğini anlaması mümkün olmayacaktır."

"Ahem," dedi Runa. "Ya da fondanı sizin için arındırmama izin verebilirsiniz, hiçbir şeyi değiştirmenize ya da atmanıza gerek yok."

"Ama güvenli olacak mı?" Valentina sordu.

Runa'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Yüz ifadesi aniden soğuk ve sert bir hal aldı. "Kendimi tekrar tanıtmama izin verin. Etterson Hanesi'nden Runa Etterson, *Prime Venenata*. Sarınle dolu bir eve girdim ve işim bittikten sonra üst kattaki güvenli odada saklanan aile dışarı çıktı ve mutfaklarında bana kahve yaptı. Mad Rogan, kendisi için en değerli olan insanların güvenliği konusunda benim evime güveniyor. Eğer ben fondanın güvenli olduğunu söylüyorsam, güvenlidir. Geri çekilin lütfen."

Runa tebeşiri çıkardı ve yere gizemli bir daire çizmeye başladı.

Bölüm 6

Binanın diğer tarafındaki küçük ofiste oturuyordum. Normalde bu oda müşterilerle buluşmak, menüleri ve pasta kitaplarını gözden geçirmek için kullanılırdı. Bugün pastalarla ilgili sorular olacaktı ama farklı bir tadı olacaktı.

Rivera güvenlik şefi olarak işini çok ciddiye alıyordu. O ve iki adamı arkamdaki yerlerinden kımıldamadılar. Runa sandalyeye tünemiş, Jeremy'nin beni zehirlemeye çalışması ihtimaline karşı güzel pastalarla dolu bir fotoğraf albümünü karıştırıyordu.

Leon yanımdaki masaya yaslandı. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Evet." Sihrimi ustalıkla kullanmam gerekecekti. Aktif olarak kullandığım birkaç sefer güç gerektirmişti. İncelik ise tamamen farklıydı.

Doğduğumda, doğumuma yardım eden hemşire beni beşikten alıp annemin yanına koşmuş. Yerden kalkamadan onu yakalamışlar ve beni ondan aldıklarında çığlık atıp ağlamış. Yirmi yıllık hemşirelik hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. O kadın kariyerini kaybetti çünkü ben insanların beni sevmesini sağlayan bir sihirle doğmuştum.

O ilkti ama son olmayacaktı. Yıllar içinde başkaları da oldu. Dişlerimi muayene eden bir diş hekimi beni muayenehanesinde saklamaya çalışmış ve sonra da kaçtığımı iddia etmişti. İki yaşındaydım. Anaokulu öğretmeni beni arabasına yükledi ve annem onu durdurmaya çalıştığında ezmeye çalıştı. Alışverişe gittiğimizde, ben arabadayken yabancılar beni takip ederdi ve çalışanlar bana ücretsiz bir şeyler vermeye çalışırdı.

Diğer bebekler ve küçük çocuklar sevimli olmaya teşvik edilirdi. Bana asla dikkatleri üzerime çekmemem, yabancılar gülümsememem ve

Arkadaşlar. Eğer başka bir çocuktan hoşlansaydım, benimle oynamak için her şeyi bırakırlardı. Ama kısa süre sonra oynamak yeterli olmazdı. Büyülenmiş gibi beni takip ederlerdi ve sonra benden bir parça isterlerdi, elbisemden bir parça, saçımdan bir tutam, biraz deri, belki bir parmak. Bir kez başladığında, nasıl durduracağımı bilmiyordum. Sadece ailemin ve doktorumun bağıışıklığı vardı.

Liseye kadar evde eğitim gördüm, o zaman gücümü sızıntı yapmasını engelleyecek kadar iyi kontrol edebildiğim anlaşıldı. Hayatları mahvettiğimi anladığım andan beri sihrimi kontrol etme pratiği yapıyordum. Yeteneğim son derece nadirdi, ancak benzer büyüleri inceledim, gizli çemberler uyguladım ve büyü teorisi hakkında her şeyi okudum, ancak teori, tanımı gereği pratik değildi.

Daha önce kız kardeşlerim üzerinde deneyler yapmışım çünkü bağıışıklıkları vardı ve öğrendiğim herhangi bir şeyin gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilmeme imkân yoktu. Rivera dersle uğraşmamalıydı. Ona ve adamlarına burada ihtiyacım vardı. Neler yapabileceğimi biliyordu. Eğer gücümü kontrol edemezsem ve Jeremy'ye aşık olursam, onu üzerimden çekip alırlardı.

Kapı açıldı ve Jeremy Wagner içeri girdi. Tıpkı onu incelerken incelediğim fotoğraflarındaki gibi, Jeremy yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, siyah saçlı, beyaz bir adamdı. O jenerik yüzlerden birine sahipti, ne çirkin ne de yakışıklı, ama genel olarak hoştu. Tavrında yumuşak ve utangaç bir şeyler vardı. Çekingen olduğunu bilen ve bunu kendi avantajına kullanmaya karar veren çekingen bir adama benziyordu.

Gergin, en azından endişeli ve muhtemelen savunmacı olmalıydı. Çoğu insan gardını alırdı. Bunun yerine hafif uykulu görünüyordu. Geceyi fırına girerek geçirdiği için olabilirdi ama fotoğrafları her zaman böyle görüldüğünü doğruluyordu.

"Lütfen oturun," dedim.

"Merhaba." Oturdu ve bana gülümsedi. Bana gülümseme şekli bile koyunluğunu pekiştiriyordu, sanki "Oğlum, berbat haldeyim ama sevimli değil miyim?" demeye çalışıyordu.

"Dün gece biri dükkana girdiği için buradasınız." "Öyle mi?

Bir şey aldılar mı?"

Büyüm bir Başrahipler paneli tarafından değerlendirildiğinde, Houston'daki her Meclisin üyelerini kaydeden Kayıt Tutucu, gücümün markası için bir isim bulmak zorunda kaldı. Bana Siren adını verdi. Çoğu insan sirenleri denizkızı olarak düşünürdü ama orijinal efsanelerde onların tüyleri ve kanatları vardı. Benim de kanatlarım vardı. Büyüleyici, güzel kanatlar.

sihirle parlıyordu. Onları benden başka kimse görmedi ama ben onları açtığımda insanlar bana odaklandı ve diğer her şeyi unuttu.

Çoğu insan için büyü kullanmak bilinçli düşünce ve çaba gerektiriyordu. Bir torbayı yumruklamak ya da sınav çekmek gibi. Pratik yaptılar ve güçlendiler. Benim içinse tam tersiydi. Yabancıların yanındayken kanatlarımı kapalı tutmak her zaman nefesimi tutmak gibiydi. Onları açmak ise zahmetsizdi.

Jeremy için tüm gücüme ihtiyacım yoktu. Sadece küçük bir parçasına ihtiyacım vardı, bu yüzden tüylerimin çıplak bir ipucunu görmesine izin verdim. Gözlerini kırıştırdı ve bana gülümsedi.

Ağzımı açtım ve büyüüm ileriye doğru uzandı, sesimle birleşti ve onu içine çeken görünmez bir iplik gibi etrafını sardı. Gücümü zapt etme çabası, sadece küçük bir parçanın geçmesine izin vermek yorucuydu.

"Birkaç şarap şişesini kırmışlar. Şarap sever misin, Jeremy?"

Artık tamamen bana odaklanmıştı. "Ben daha çok biracı bir adamım. Her tür birayı severim. En çok IPA'ları severim. Bilirsin, şerbetçiotunu gerçekten tadabildiğin zaman. Gerçek bir bira. Sürrealizm çalışmak gibi. Bir IPA içersiniz ve bunun soyut ya da belirsiz hiçbir yanı yoktur. Narenciye ve şerbetçiotu..."

Onu yakalamıştım. Runa köşede daha dik oturdu ve fotoğraf kitabını yere bıraktı.

". . diğer tüm biraların karşılaştırılması gereken bir temel. Mesela bir IPA'dan daha mı güçlü? Daha mı tatlı yoksa daha mı az hoppy? Bira sever misin? Şu anda gidebileceğimiz harika bir biergarten var ve sana bir IPA alacağım."

"Jeremy, pasta süslemede iyi misin?"

"Pasta süslemede en iyisi benim. Televizyondaki insanlardan bile daha iyiyim." Jeremy'nin gözleri kocaman oldu. "*Pasta Turnuvası'nı* izliyorum ve o saçmalıkların çoğu tamamen saçmalık. Ben fondan konusunda bir sihirbazım. Şu anda biraz fondanımız olsaydı, sana gerçekten bir şeyler gösterebilirdim."

"Fırında fondan var," dedim. "Hayır, onu kullanamayız. Zehirli o." Leon gülümsedi.

"Bu çok garip. Kim zehirledi?"

Jeremy elini salladı. "Küçük kardeşim ve liseden iki arkadaşı. Bu önemli değil. Bütün zor işi ben yaptım. Bunu ben ayarladım."

Sesim baştan çıkarıcı ve güven verici bir şekilde onu sarıyordu. "Vay canına, çok zeki olmalısın Jeremy. Neden bunu ayarladın ki?"

"Prime'ları hiç sevmedim. Bizden çok daha iyilermiş gibi davranırlar. Oh, ve bu kadın bana nakit olarak yüz bin dolar ödedi. Arka bahçemde gömülü. Zengin oldum. Burada çalışmak zorunda değilim. Seni dışarı çıkarmama izin vermelisin. South Padre'ye gidebiliriz."

Tabletimi açtım ve çektiğim resmi ona gösterdim.

"Bu o," dedi. "Onu tanıyor musun? Sana para verdi mi? Ben sana para verirdim. Param var."

"Düğüne nasıl gireceğini biliyor musun?" Ben sordum.

"Hayır. Bana sadece içinde bir şeyler olan bir sürü şırınga verdi ve fondan enjekte etmemi söyledi. Ve bana onlarla kendimi dürtmememi ve plastik eldiven giymemi söyledi." Gözlerini devirdi. "Sanki ben aptalım."

Şimdi en zor kısım geldi.

Ağzımı açtım ve şarkı söyledim. Sözlerin bir önemi yoktu, sadece sihir önemliydi. Jeremy dinledi, çenesi gevşekti. Sihir, ısıltılı bir peçe gibi onu sardı ve benimle birlikte şarkı söylemeye başladı. "Baa baa kara koyun, hiç yünün var mı, evet efendim, evet efendim, üç torba dolusu ..."

Sessizliğe gömüldüm ve zihnine fısıldadığı gibi büyümü yavaşça ondan çıktım. *Unut, unut, unut.*

Başı öne eğildi, çenesi göğsüne düştü. Yavaşça öne doğru eğildi. Karnı masaya değdi. Jeremy sarsılarak uyandı. Bana göz kırptı, gözleri vahşi görünüyordu.

"Birkaç şarap şişesini kırmışlar," dedim. "Şarap sever misin, Jeremy?"

"Ben daha çok bira severim."

"Hırsızlıkla bir ilgin var mı?" Ona sordum.

"Hayır. Ama çok yazık. Yani kim bir fırına girecek kadar aptal olabilir ki?"

"Dün gece bir ile iki arasında neredeydin?" Artık çok yorgundum. Sesim titriyordu.

"Evdeydim. Kardeşim bana kefil olur. Video oyunları oynayarak sabahladık."

"Tamam Jeremy, gitmekte özgürsün."

"Harika." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de sıktım. Tokalaşması gevşekti. "Tanıştığımıza memnun oldum." Dışarı çıktı.

Kimse bir şey söylemedi. Rivera telefonuna baktı. Leon bana deli gibi sırıtıyor ve iki başparmağını havaya kaldırıyordu.

Rivera yukarı baktı. "Tamam, mutfağa gitti." "Bu başka bir şeydi," dedi Runa.

Aklıma çılgınca bir düşünce geldi. Elimi uzattım. "Catalina Baylor, Baylor Hanesi'nden, Prime Siren."

Runa elime baktı, dikkatle tuttu ve sıktı. "Aklımdan uzak dur."

"Tanıdığım kimseyi zehirleme, ben de zehirleyeceğim."

"Hafıza kaybı kalıcı mı?" Rivera sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Onu izleyeceğiz," dedi Rivera. "Tahminimce bildiği her şeyi size anlattı ve kız da bizi ona götürebilecek herhangi bir şey vermeyecek kadar akıllı. Genç kızın şarap hikâyesine inanmış gibi hareket edeceğiz. Buraya nöbetçiler koyacağız, çünkü bu bekleniyor."

"Eğer düğüne girmek istiyorsa, garsonluk yapması gerekecek," dedim.

Rivera başını salladı. "Büyük olasılıkla öyle görünüyor."

Leon kıpırdandı. "Carlos bir sorun olacak. Bunu Jeremy'nin yaptığından şüphelenirse kendini kontrol edemez."

Rivera gülümsedi. "Ona başarıyla geçtiğini söyleyeceğiz. Zaten onlara gizlilik sözleşmesini imzalattın."

Rogan bana Valentina ve Carlos'un önümüzdeki iki hafta boyunca *zehir* kelimesinden bahsetmelerini bile yasaklayan bir gizlilik anlaşması e-postası göndermişti. Eğer bu anlaşmayı bozarlarsa, sözleşmemizi derhal feshedecektik. Eğer buna sadık kalmayı başarırlarsa, Rogan kırılan şarap şişelerinin parasını ödeyecekti. Onlara, kendilerinin, çevrimiçi iletişimlerinin ve telefon görüşmelerinin düğün sonrasına kadar izleneceğini dayanılmaz ayrıntılarla açıklamak zorunda kaldım. Kendimi bir şirket gangsteri gibi hissettim. Sanki dükkânlarına girip haraç istemek için dükkânı kırıp dökmüştüm ama her şey yasal ve bağlayıcıydı.

Leon'a, "Sanırım artık gitmek istiyorum," dedim.

Ben mesajlarımla uğraşırken Leon arabayı sürdü. Bayan Rogan, Seelight'ı bulma konusunda bir ilerleme olup olmadığını öğrenmek istedi. Olmamıştı, ben de ona üzerinde çalıştığımızı söyledim. Rogan iyi olup olmadığını öğrenmek istedi. Değildim, ben de ona iyi olduğumu söyledim. Annem akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceğimizi sordu. Geliyorduk ve ben de evet dedim. Arabella, Nevada'nın ağzına ve parmaklarına bir parça koli bandı koyup koyamayacağını sordu, böylece aptal düğünü değiştirmeyi bırakacaktı. Ona hayır dedim. Mia Rosa'dan annesi tarafından yazılmış çok güzel bir e-posta aldım.

Bedazzler. Ki bu harikaydı. Birisi benden bir şey istemişti, ben de yaptım ve mutlu olup teşekkür ettiler.

Son mesaj Bern'den gelmişti. "Neredesin?"

"Arabada, Leon'la birlikte."

"Mountain Rose'a geri mi dönüyorsun?"

"Evet, ama sadece bir dakikalığına." Çadırı olması gerektiği gibi bitirdiklerinden emin olmam gerekiyordu.

"Kenara çekmek için güvenli bir yer bulmanı istiyorum. Oraya varmadan önce görmeniz gereken bazı görüntüler gönderiyorum."

Ne? "Gönder. Leon araba kullanırken ben de bakarım."

"Hayır, kenara çekmeni istiyorum."

İçimi çektim. "Kardeşin tuhaf davranıyor." "Peki bu nasıl haber oluyor?"

"Bir sonraki çıkıştan çıkıp kenara çekmek için iyi bir yer bulabilir misin?"

İki dakika sonra Leon 281'den bir benzin istasyonuna girdi ve park etti. Bern'e bir mesaj gönderdim. E-postam çaldı ve telefonuma indirmeye başladım. Çok uzun sürüyordu.

"Orada yaptığın harikaydı," dedi Leon. "Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Ben de yapabileceğimi bilmiyordum."

"Sihrini kullandığında kendini iyi hissediyor musun?" "Saklamamak iyi hissettiriyor."

Eğer halka açık bir park yerinde değilsek, kanatlarımı açar ve dinlenirdim. Araba kullanırken bile bunu yapmaktan korkuyordum. Birinin bana takılıp arabasını mahvetme riskini göze alamazdım.

"Hepimizi zehirleyecekti Leon. Düşündüğümde, bu beni biraz korkutuyor. O pastayı yiyen herkes ölebilirdi. Küçük çocuklar ölebilirdi. Ve o bunu umursamadı. Konuşurken bir kısmının para olduğunu söyleyebilirdim ama hepsi değil. Bunu bizden nefret ettiği için yaptı. Bizi tanımıyor bile. Bu konuda kötü hissetmiyordu Leon, gurur duyuyordu."

Leon koltuğunda arkasına yaslandı. "Ailemizdeki herkesin büyüğü var. Penelope Teyze, Büyükanne Frida, sen, kız kardeşlerin, Bern. Bende yok sanıyordum."

Sihir. Başarısız olduğumu düşünmüştüm. Eskiden deponun tepesine tırmanırdım. Çatı katından çatıya çıkmanın bir yolu var. Çatının kenarında yürürdüm."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Yeterince korkarsam belki güçlerim ortaya çıkar diye düşündüm." Leon yüzünü buruşturdu. "Antrenman yapabilir ve sporda iyi olabilirsiniz. Çalışabilir ve iyi notlar alabilirsiniz. Ama sihir ya vardır ya da yoktur. Hepsi bu. Ve bu hiç adil değil. İşte buradasınız ve bir doğum kazası, DNA'nızda bulunan ve üzerinde hiçbir kontrolünüz olmayan bir şey, siz daha doğmadan hayatınızın nasıl gideceğine karar veriyor."

Büyünün olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Hayatımı yöneten korkutucu bir şeydi. İçimde çok fazla suçluluk duygusu vardı. Leon'a bundan hiç bahsetmedim, çünkü bu gücün bir kısmı için hayatının yarısından vazgeçeceğini biliyordum.

"Ama insanları zehirlemediniz," dedim.

"Kimi zehirleyeceğim? Siz benim ailesiniz. Sizi seviyorum. Annem geri gelse onu bile zehirlemezdim. Ondan nefret ederdim, biliyorsun. Hâlâ da ediyorum. İlk olarak, eğer benim babam yerine Bern'in babasıyla yatmış olsaydı, sihrim olurdu. Biraz sihir. İkincisi, o çok kötü bir anne."

İnsanların iyi yönlerini bulmaya çalışırdım. Gisele Teyze'de iyi olan hiçbir şey yoktu. Eskiden onun sadece yanlış anlaşıldığını düşünürdüm ama sonra ortaya çıkıp hayatımızı mahvetti ve şimdi ondan da nefret ediyordum.

"Jeremy pisliğin teki," dedi Leon. "Akıllı olmadığını fark edemeyecek kadar aptal. Ama haberlerde ve Herald'da tüm Prime'ları görüyor ve onları kıskanıyor. Kıskançlık onu canlı canlı yiyor. Dügün biter bitmez Rivera onun gerekli makamlara teslim edildiğinden emin olacak."

Rogan Jeremy'yi ortadan kaldırılabirdi ama yapmazdı. Bir keresinde Nevada'ya böyle şeyleri sormuştum ve o da bir Ev olmanın güç gösterisi yapmak anlamına geldiğini söylemişti. Jeremy gibi biri bir House'a saldırırsa, ona çok açık bir örnek vermek isteyeceklerdir.

Dosya indirildi. Ona dokundum. Sinekkuşu kameralarından birinin görüntüsü ekranı doldurdu. Xavier kuzenlerine doğru yürüyordu. Sesi açtım.

Uzun boylu sarışın Adriana, Xavier'e doğru bir adım attı, yüzü öfkeyle damgalanmıştı. İspanyolca kelimeler havada uçtu. "Bunu neden yapıyorsun? O iyi bir kız. Onu rahat bırak."

Benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Kapa çeneni," dedi Xavier.

Elba fıskiyeinin üzerindeki yerinden kıkırdadı, bronz kollarındaki altın bilezikler ellerini salladıkça ileri geri kayıyordu.

"Ciddiyim." Adriana aralarındaki boşluğu geçti ve onun yüzüne baktı. "Catalina'yı rahat bırak. Gerçekten çok çalışıyor. Senin bir yılan olduğunu bilmiyor. Sevişecek başka birini bul."

Xavier kollarını kavuşturdu. Adriana uzun boyluydu ama o en az on santim daha uzundu. "Ya da ne? Ne yapacaksın? Sana ne yapacağını söyleyeyim: hiçbir şey. Hiçbir şey yapmıyorsunuz. Hiçbiriniz bu düğünle ilgili bir şey yapmıyorsunuz. O kaltakla evlenecek."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Yanaklarım ısınıyordu. Adriana haklıydı. O bir yilandı. Ve neredeyse beni ısırmasına izin verecektim.

"Sana ne ki?" Samanta, kıvrıkcık siyah saçlı olan, dedi. "Bırak evlensin."

Ona doğru döndü. "Ağzına yemek tıkıştırmayı bırakıp düşünecek kadar uzun süre beklersen, bir yolunu bulursun. Bunu ona açıklamak ister misin, Elba?"

"Rogan tehlikeli bir hayat sürüyor," diyor Elba. "Güçlü düşmanları var. Bir düşünün, otuz yaşlarında ve ilk kez biriyle evlenmeye çalışıyor. Annesi tekerlekli sandalyede çünkü insanlar sürekli babasını öldürmeye çalışıyor. Üstelik herkes onun bir sapık olduğunu biliyor. Sonra bu kaltak, tam bir hiç, ortaya çıkıyor ve şimdi onunla evlilik sözleşmesi olmadan evleniyor."

"Aynen öyle," diye söze girdi Xavier. "Adam düğünden bir gün sonra ölür, kız her şeyi alır ve biz hiçbir şey alamayız. Anlayabilmeniz için size küçük kelimelerle açıklayayım. Büyükanne ve büyükbabalarımız aile yatırımlarından para çekiyorlar. Çok fazla almıyorlar, her biri yılda bir-iki milyon. Ebeveynlerimiz çalışmak zorunda. Büyükanne ve büyükbabalar öldüğünde ve ebeveynlerimiz kendi paylarını almaya başladığında, daha da az para alacaklar, çünkü sayıları daha fazla. Biz de çalışmak zorunda kalacağız ve sıra bize geldiğinde geriye bir şey kalmayabilir. Kimin parası var biliyor musunuz?"

"Rogan," dedi Elba. "Hoş, güzel bir milyar."

"Rogan er ya da geç kendini öldürtecek. Babam geçen yıl çok güçlü düşmanlar edindiğini söylüyor. Arrosa yaşlı. Tek yapmamız gereken beklemek." Xavier parmaklarını şıklattı. "Ve miras bize kalacak. Ama bunun gerçekleşmesi için ne bir eş ne de bir varis olması gerekiyor."

"Ne yapacaksın Xavier?" Adriana onunla alay etti. "Düğünü bozsan bile, onun peşine takılacak mısın?"

çocuk yapmadığından emin olmak için lastik mi?"

"Bu daha sonra olacak. Şu anda daha acil bir sorunumuz var. O kaltakla evleniyor."

Samanta, "Onlar Asallar," diye karşılık verdi.

"Evet, son baktığımda Xavier, sen bir Prime değildin." Adriana kollarını kavuşturdu.

"Sen de öyle," dedi Xavier. "Kayıtlarına baktım ve daha bu yıl bir Ev olmuşlar. O bir doğruluk arayıcısı, bir desen büyücüsü var ama diğer herkesin kayıtları mühürlü. Onlar sonradan görme. Eğer işe yarar bir büyüler olsaydı, bunu duyururlardı. Ne tür bir Prime büyülerini açıklamaz? Güven bana, onlar çöp. Catalina'yı elinde tabletiyle, eski bir peynir parçasıyla koştururan bir fare gibi gördünüz mü? O bir Prime mı? Lütfen. Bir Prime ineği. Buraya ait olmadığını biliyor. Bana 'rahatsız' hissettiğini söyledi. Onu ve kız kardeşini buradan kovduğumda da kendini rahatsız hissedecek."

Kırmızı gördüm. Gerçekten kırmızı gördüm, sanki biri aniden önümde yarı saydam kırmızı bir perdeyi kapatmış gibi.

Leon, "Onun kışına bir silah sokacağım," diye hırladı.

Xavier bir ileri bir geri volta attı. "Sizden istenen tek şey çenenizi kapalı tutmanız ve ben o sıçanı romantize ederken yolumdan çekilmeniz. Yanında taşıdığı tablette tüm düğün ve muhtemelen aile sırlarının yarısı var. O tableti alacağım."

Adriana, "Sen gerçekten de pisliğin tekisin," dedi.

"Merak etme," dedi Xavier. "Büyük deden anneni lezbiyen olduğu için aileden kovmuş olsa da, miras bize kaldığında sen ve ben bir şeyler ayarlayabiliriz."

"Xavier!" Samanta ona ters ters baktı.

Elba sıırttı. "Kıskançlık yapma. Senin yerinde olsaydım, bize yardım etmek için elimden geleni yapardım. Lucian'ın ortalıkta dolaşma şekline bakılırsa, mirasını bir piçler ordusuyla paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Ugh!" Adriana döndü ve uzaklaştı. Samanta arkasından baktı, Xavier ve Elba'ya göz attı ve Adriana'nın peşinden koştu.

"Merak etme," dedi Elba. "Samanta korkağın teki ve Adriana da bir şey söylemeyecek. Isabella'nın haplarını birkaç kez benden aldı. 'Anksiyetesi' var ve annesi öğrenirse onun derisini yüzer."

Xavier yüzünü buruşturdu. "Güzel, onları kontrol altında tut, gerisini ben hallederim."

Kayıt durdu.

"Onu öldüreceğim." Leon homurdandı. "Onu o lanet olası çeşmede boğacağım ve sonra onu geri çağırıp tekrar boğacağım."

Midemde bir çukur açılmıştı. Dilimde asit tadı aldım ve geri yuttum. Sıcak gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor, derimi yakıyordu. Sanki zehirlenmişim ve bedenim umutsuzca onu dışarı atmaya çalışıyordu.

"Ağlama Catalina, o buna değmez. Seni üzmesine izin verme." Leon yanımda durdu. "Lütfen ağlama. Bir şekilde her şeyi yoluna koyacağım. Sadece ağlama, yoksa ben de seninle birlikte ağlarım, sonra herkese anlatırsın ve ben de utanırım. Mendil ister misin? Bende mendil var."

Arka koltuktan bir kutu mendil aldı ve ellerime tutuşturdu. "Üzülme."

"Üzgün değilim," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Kızgıyım." Leon gözlerini kırpıştırdı. "Sen sinirlenmezsin."

Döndüm ve ona baktım. Geri çekildi.

"Bu boş adam gerçekten de bize karşı bir şansı olduğunu düşünüyor. On dakika boyunca benimle ilgilendiği için gururumun okşandığını ve ne isterse yapacağımı sanıyor. Beni büyülediğini sanıyor. Küstah herif!"

Leon irkildi.

"Ve parlak planları! Tabletimi ele geçirecekler, çünkü ailemizin tüm derin utanç verici sırlarını orada saklıyoruz."

"Onlardan bizde var mı?" Leon sordu.

"Hayır, ama varlar ve her birini bulacağım. Düğünü bozabileceklerini düşünüyorlar, böylece uzak bir gelecekte Rogan yalnız ölecek. Ben bile yapamıyorum! Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Çocuklar için çekilmiş bir televizyon filmi gibi."

"Evet, bu *Ebeveyn Tuzağı* seviyesinde bir saçmalık."

"Bu on iki yaşındaki bir çocuğun bulabileceği bir şey. Xavier bir yetişkin! Elba on altı yaşında. Kendi başlarının çaresine bakamazlar, huysuzdurlar, olgunlaşmamışlardır, temel şeyleri bilmezler, aptaldırlar ve büyüleri bizimkinin yanından bile geçmez. Bu üstün tavır tam olarak nereden geliyor?"

Leon arabayı çalıştırdı ve kapıları kilitledi. "Tamam," dedi sakinleştirici bir sesle. "Yüzün morarıyor ve bunu daha önce hiç görmemişim. Bence gerçekten eve gitmeliyiz."

"Hayır, Mountain Rose'a geri dönüyoruz ve ona bu tableti vereceğim."

"Arabayı ben kullanıyorum, o yüzden eve gidelim diyorum." "Leon!"

"Aklında bulunsun," dedi Leon otoyola girerken, "ben senin kuzeninin ve beni seviyorsun. Ben araba kullanırken bana saldırırsan ikimiz de ölürüz ve o kazanır. Kazanmasına izin verme, Catalina."

Mutfakta oturmuş, arka plandaki dosyaları inceliyordum. Leon odasına ve duş almaya gitmişti. Bern, Kötülük Kulübesi adını verdiğimiz bilgisayar odasında çalışıyordu. Mutfakta sadece ben, Arabella, annem ve Büyükanne Frida vardı.

Dün dosyalara biraz bakmıştım ama bir mil uzunluğundaydılar ve gerektiği kadar ayrıntılı inceleyemedim. Xavier'in küçük rantı sayesinde bazı güzel şüphelilerim oldu.

Ramírez Capital'i yöneten, kokteyller, beyaz giysiler ve gösterişli altın takılarla Maria'nın kocası ve hırçın küçük bir sürtük olan Elba'nın babası olan Mikel'e odaklandım. Çeşmenin yanından geçerken Xavier benim için küçük bir performans sergileyip Elba'yı azarladığında, Mikel'in ev çalışanlarına para ödediğine dair bir şeyler söyledi. Depoya dönerken, onun dosyasını karıştırmıştım. Kağıt üzerinde Mikel bir nokta dört milyon dolara eşdeğer bir maaş alıyordu. Başka hiçbir önemli gelir kaynağı yoktu. Maria endişe verici bir oranda para harcıyordu. Yedi milyon dolarlık bir malikanede yaşıyorlardı; Barselona'da beş milyon değerinde ikinci bir evleri vardı; toplamı sekiz yüz bin doları aşan dört lüks arabaları, bir yatları vardı ve hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyorlardı. Bu kadar para nereden geliyordu?

Bug'dan mali tablolarını incelemesini ve bir şey bulur bulmaz bana haber vermesini istemiştım.

Lucian de Baldivia listemdeki bir sonraki kişiydi. June ile evliydi ama ailedeki herkes onun ilişki yaşadığını biliyor gibi y d i . Yıllardır aldatanların izini sürüyordum ve ilişkilerin bedava olmadığını biliyordum. Bir iz bırakıyorlardı. Oteller, hediyeler, randevular, iş konferansı ya da kongre süsü verilmiş lüks kaçamaklar, daha fazla hediye, bu kez aldatılan eşe. Rogan'ın dosyalarında Lucian'ın yirmi yıl önce June'la evlendiğinden beri yattığı yirmi üç kadın listelenmişti ve bu ilişkilerin on ikisi uzun süreli ilişkilerdi. Her birkaç yılda bir kaşınıyor ve kaşıyacak birini buluyordu. Son ilişkisi on sekiz ay önce sona ermişti. Yeni bir ilişkinin zamanı gelmek üzereydi ve Sealight güzel bir hediye olabilirdi.

Bir de Paul Sarmiento vardı, sanki yoktan var olmuş gibi görünen oyuncak çocuk. O bir gizemdi: kimse onu tanıımıyordu, kimse Ane'nin onu nasıl tanıdığını bilmiyordu ve kimse ne yaptığını da bilmiyordu. İki yüz elli bin dolar Ramírez ve de Baldivias için büyük bir talih kuşu olmayabilirdi ama sıradan bir hırsız için cazip bir ödüldü.

Arabella inledi ve başını dramatik bir şekilde masaya vurdu.

Annem ve Frida Nine mutfak aletlerini bırakıp alkışladılar.

"Bıktım artık," diye açıkladı kız kardeşim. "O lanet leylakları almayacak ve bu son sözüm."

"Eğer leylak istiyorsa, bırak leylak alsın. Ne zararı var ki?" Büyükanne Frida sordu.

"Renk şeması adaçayı, pembe ve beyaz. Mavi bununla çatışacak. Çirkin olacak. Buket tüm önemli fotoğraflarda yer alacak ve herkes ne kadar çirkin görüldüğünü fark edecek. Anlamıyorsun büyükanne. Herald'daki insanlar acımasızdır. Nevada'nın parçalanmasını istemiyorum. Kötü davranacaklar. Kıskançtırlar. Kimse güzel bir düşün hikayesi duymak istemez ama herkes bir milyarderle evlenen ama buketini koordine etmeye gücü yetmeyen bir Prime geliniyle dalga geçecek. Hayır!"

"Herald'daki insanların ne düşündüğü ne zamandan beri umurumuzda?" Annem sordu.

"Bir Meclis olduğumuzdan ve herkes bizi taşralı hödükler olarak gördüğünden beri." Arabella bana doğru döndü. "Catalina, anlat onlara."

Herkes bana baktı.

"Herald'ı sikeyim," dedim.

Büyükanne Frida çatalını düşürdü.

"Primes'ı sikeyim, paparazzilerini sikeyim ve Nevada leylak istiyorsa, tüm leylakları alsın. O lanet leylakları kendi paramla kendim alacağım." Tabletimi aldım ve dışarı çıktım.

Arkamdan Arabella, "Anne?" dedi.

Annem, "Sanırım kız kardeşin biraz stresli," dedi.

Sola dönerek başka bir koridora geçtim ve Kötülük Kulübesi'ne doğru yürüdüm. Babamın tedavi masraflarını karşılamak için evimizi satıp depoya taşındığımızda, asıl planımız burayı mümkün olduğunca ev gibi düzenlemektir. Ancak bunun yerine ihtiyaç duyulan her yere duvar ördük ve bazı alışılmadık noktalar ortaya çıktı. Bir yabancı için düzenimiz pek bir anlam ifade etmeyecekti ama bizim için harika çalışıyordu. Kötülük Kulübesi de o tuhaf yerlerden biriydi. Daha büyük bir alanın içinde küçük bir odaydı ve kapısı ile

Tüm kabloları ve soğutmayı yerleştirmek için bir çatı ve yerden yükseltilmiş. İçeri girmek için üç basamak çıkmak zorunda kaldım.

İçerideki sıcaklık evin geri kalanından en az beş derece daha soğuktu. Bern üç monitörün önündeki her zamanki koltuğuna oturdu. Ben de Leon'un sandalyesine oturdum.

"Zor bir gündü," dedi Bern.

"Yalan söylüyorlar, hile yapıyorlar ve çalışıyorlar. Ve bizden daha iyi olduklarını düşünüyorlar, çünkü biz çalışıyoruz ve o kadar paramız yok. Nevada işte böyle bir aileyle evleniyor."

"Nevada Rogan'la evleniyor. Rogan'ı sevdim. Bayan Rogan'ı da seviyorum ve ailenin Doğu Kanadı tarafı da iyi görünüyor. Bakın, çoğu bundan sonra Avrupa'ya geri dönecek ve onları bir daha asla göremeyeceğiz. Tek yapmamız gereken düğünü atlatmak."

"Hayır, Nevada düğünü atlatmak zorunda. Bir hırsız yakalamalı ve düğün töreninde toplu katliamı önlemeliyiz. Onları tuhaf bir şey yaparken gördün mü? Sealight'ı ya da onu çalan kişiyi bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey?"

Bern tereddüt etti. "Alakası var mı emin değilim ama bunu görmelisin. Bekle biraz."

Parmakları klavyenin üzerinde gezindi ve ortadaki ekranda bir görüntü belirdi, verandada bir masa ve yanında birkaç sandalye. Pitoresk çalılar hışırdadı ve uzun boylu, sırık gibi bir adam, çalılardan çıkan bir tür orman kaşifi gibi aralarından çıktı. Mikel Ramírez gözlüklerini düzeltti, etrafına bakındı ve binadan uzaklaşarak meyve bahçesine doğru bir patikadan aşağı indi.

"İzlemeye devam et," dedi

Bern. Uzun bir dakika geçti.

Maria Ramírez, kalın topukları avluda tıkırtılar çıkararak kadrāja girdi. Beyaz elbisesinde belli belirsiz yeşil bir leke vardı. Ağartılmış sarı saçlarında bir dal vardı. Elinde bir martini bardağı tutuyordu. Güneş gözlüklerini çıkardı, kokuyu alan bir tazı gibi durakladı ve kocasının kaçtığı yöne doğru gitti.

Elimi ağzıma götürdüm ve başımı salladım. "Bu çok tuhaf." "Onu böyle evin her yerinde kovalıyor." Bern sarışın başını çevirdi ve bana baktı. "Öğle yemeğinde masadan kalktı ve bir daha geri dönmedi. Sanırım bir pencereden sürünerek çıktı çünkü hiçbir çıkış

Kameralar onu yakaladı ve sonra dışarı çıktı. Sealight'ı çalmış olabilir. Etrafta sinsice dolaşmakta oldukça iyidir."

"Evet, ama o berbat bir telekinetik, ancak bir Ortalama ve dosyasındaki her şey babasının onayına muhtaç olduğunu söylüyor, bu yüzden gücünü saklıyor olması pek olası değil. Duvarı kaldıramazdı. Peki ya Paul Sarmiento?"

Bern tuşlara hızlıca bir dizi vurdu. Ane ve Paul göründü. Uzaktaki tepelere bakan yumuşak sandalyelere oturdular. Paul masaya uzandı, küçük çaydanlığı kaldırdı ve Ane'ye bir fincan çay doldurdu.

"Birbirlerine çok bağlılar," dedi Bern. "Eğer adam Sealight'ı çaldıysa, kadın da ona yardım etmiştir, çünkü onları on dakikadan fazla ayrı görmedim. Ayrıca, onları izlemeye başladığımdan beri çoğu güçlerini kullandı. Küçük bir şeyi havaya kaldırıyorlar ya da ellerini sallayarak bir kapıyı açıyorlar. Bunu tekrar kontrol edeceğim ama şu ana kadar hiçbir şey yapmadı. Telekinetik olduğunu sanmıyorum."

Başka bir deyişle, elimizde hâlâ hiçbir şey yoktu. "Yarın burada olacak mısın?"

"Evet," dedi Bern. "Neden?"

"Bu yılan yuvasını bir sopayla dürteceğim ve çok fazla yardıma ihtiyacım olabilir."

"Burada olacağım," diye söz verdi Bern. "Catalina, bunun kişiselleşmesine izin verme. Mücevheri bulalım, zehirleyeni yakalayalım ve onlarla işimizi bitirelim. Bizim hakkımızda ne düşündükleri önemli değil. Bu da diğerleri gibi bir soruşturma. Onlar şüpheli. Onlarla sadece hedefinize ulaşmak için etkileşime geçersiniz."

"Biliyorum."

Birlikte rahat bir sessizlik içinde oturmuş, Lucian'ın kayınpederiyle viski ve puro eşliğinde sohbet etmesini izliyorduk.

"Ondan hoşlandın mı?" Bern sordu.

"O kadar da değil." Alessandro Sagredo'yu sevdiğim kadar değil. Xavier'le yürümek, onun iki yüzlü bir pislik olduğunu anlamadan önce güzeldi ama özel bir şey değildi. Ama Alessandro'yu gördüğümde, kanatlarımı sonuna kadar açmak ve sahip olduğum her şeyle onun gözlerini kamaştırmak istedim, böylece sonsuza kadar benim olacaktı. Onu o kadar çok sevdim ki, gitmesine izin vermek zorunda kaldım.

Bölüm 7

Neredeyse brunch zamanıydı ve her iki elimde birer mimoza taşıyarak Mountain Rose'u n bahçesinde yürüyordum.

Bern kulaklığıma, "İleriden *sağa dön*," dedi.

Döndüm ve iki sandalyeli küçük masanın yanında durdum. Arazi bu küçük köşelerle doluydu, oturmak ve açık havanın tadını çıkarmak için güzel yerler. Patikaya doğru döndüm ve konsantre olarak sihrimin bir kısmının geçmesine izin verdim. Yavaşça geldi. Dünden beri hâlâ yorgundum. Kitaplarım pratik yaptıkça daha iyi olacağımı söylüyordu. Bu pratiği nasıl yapacağımı düşünmemeye çalıştım.

"Üç, iki, bir içinde geliyor."

Maria Ramírez patikada tökezledi. Mütevazı bir yakası olan ama bronz omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan beyaz bir kılıf elbise giymişti. Boynunda kalın bir altın zincir asılıydı ve kolunun ön kısmını da buna uygun bir bileklik çevreliyordu.

Ona tüylerime bir göz attım ve sesimle parlak sihirli yemimi attım. "Mimoza ister misiniz?"

Maria dondu kaldı. İfadesi rahatladı ve sonra bana doğru yürümeye başladı. "Ben de bir tane isterim."

Masaya oturduk ve mimozalarımızı yudumladık. "Burası çok huzurlu," dedi

Maria. "Güzel bir yer."

"Güzel," dedim, sözlerimi daha fazla sihirle doyurarak.

"Kocamı gördünüz mü?" Maria sordu. "Burayı sevecektir." "Hayır.

Bana kocanızdan bahsedin. Nasıl bir adam?"

"O nazik ve akıllı. Ve onu çok seviyorum. Bu yüzden bana ihanet ettiğinde çok acı çekiyorum." Maria'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. "O ihanet ediyor

erkeklerle. Bununla rekabet edemem. Daha güzel olabilirim, daha zayıf olabilirim ama bir erkek olamam. O da bunu seviyor."

Aman Tanrım. "Erkeklerden hoşlandığını nereden biliyorsun?"

"Bir sekreteri vardı ve onları birlikte gizlice kaçarken yakalardım. Onları bulduğumda tüm konuşmalar kesilirdi. Sonra sekreter kovuldu ama Mikel ona beş yüz bin dolar ödedi. Ödemenin kaydını ofisinde gördüm. Bir de bahçıvan vardı. Fark etmeyeceğimi düşündükleri zamanlarda buluştuklarını görürdüm. Okuldaki çocuklar gibi birbirlerine kağıt parçaları uzatırlardı. Aşk mektupları."

"Hiç okudun mu?"

"Hayır."

Her nasılsa, katlanmış kağıt parçalarının aşk mektuplarına eşit olduğundan şüpheliydim. Uyuşturucu çok daha iyi bir açıklama olurdu.

"Ve şimdi bunu tekrar yapıyor. Kiminle yaptığını biliyor musun?" Bana doğru eğildi. "Lucian. Kocamın Lucian'la bir ilişkisi var. Mikel'in gece yarısı onunla buluşmak için ayrıldığını gördüm."

Maria mimozasının kalanını yuttu. "Onu bulmalıyım." Gözleri büyüdü, alt dudağı titredi. Paniklemiş görünüyordu. Tüm duyguları Mikel'e odaklanmıştı. Ondan fazla bir şey öğrenemeyecektim ve bunu denemek zalimlik olurdu.

"Sanırım şu tarafa gitti." Yolun aşağısını işaret ettim ve sihrimi geri çektim.

Maria ayağa fırladı ve arkasına bakmadan patikadan aşağı indi.

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Lucian biseksüel olsaydı, kadınlarla olduğu kadar erkeklerle de ilişkisi olurdu. Lucian'ın doymak bilmez bir iştahı vardı ve kendini hiçbir şeyden mahrum bırakmazdı. Eğer erkekleri isteseydi, erkeklerle olurdu ve hiçbir erkek arkadaşının kaydı yoktu.

Rogan'a mesaj attım. "Böldüğüm için özür dilerim. Mikel'in onu kovduktan sonra sekreterine neden büyük bir ikramiye ödediğini biliyor musunuz? Dosyalarda hiçbir şey yok."

"Hayır, bilmiyorum ama anneme sorun."

Bayan Rogan'a aynı soruyu mesaj attım. Gri bir baloncuk bana cevabı yazdığını haber verdi. Biraz zaman alıyordu. Parmaklarımı masaya vurdum ve mimozamdan biraz daha içtim.

"O bir sekreter değildi, canım. O Angel'dı. Benim kuşağımdaki insanlar ona gayrimeşru aşk çocuğu diyor. Mikel çılgın günler geçirdi ve on altı yaşında bir çocuk babası olmayı başardı. Aile anneye iyi bir tazminat ödedi,

Ama Angel büyüdüğünde babasıyla bir ilişki kurmak istedi. Tatlı bir çocuktu ama yürümedi. Mikel Angel'ın umduğu gibi biri değildi. Sealight konusunda bir gelişme var mı?"

"Henüz değil ve teşekkür ederim."

"Sana güvenim tam."

Telefon çaldı. Bayan Rogan bana kendisinin ve Mia Rosa'nın Bayan Rogan'ın ofisinde çekilmiş bir selfie'sini göndermişti. Parmaklarıyla bana zafer işareti yapıyorlardı.

Eğer Lucian ve Mikel'in bir ilişkisi yoksa, Mikel neden onunla buluşmak için gizlice dışarı çıkıyordu?

Aklıma bir fikir geldi. "Bern, bir kısa mesaj gönderip başka birinden gelmiş gibi gösterebilir misin?"

"Evet. Kimin numarasını taklit etmemi istiyorsunuz?"

"Eve gidince söylerim." Burada olmasaydım daha iyi olurdu.

Hepimiz gidersek gardlarını düşürürler.

Henüz gidemezdim. On dakika içinde Paul Sarmiento ile buluşmam gerekiyordu. Bayan Rogan'dan buluşmayı benim için ayarlamasını istemiştim, böylece Paul'ün beni atlatmak için bahanesi kalmayacaktı.

Bir adam "Bu etkileyiciydi," dedi.

Yukarı baktım. Paul bir ağaca yaslanmıştı.

"Bunu bana yapmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

Paul ile yüzleştim. Beni sihrimi kullanırken yakalamıştı. Sırrımı biliyordu. Normalde bu yüzleşmeden kaçmaya çalışırdım. Ama son birkaç gün içinde, zehirli pasta ile Xavier'in bana fare demesi arasında bir yerde bir şey oldu. Utangaçlığımı içimden söküp aldı.

Bir keresinde ailemiz bizi Colorado'da bir kış tatiline götürmüştü. Bütün gün kayak yaptık ve kızaklara bindik ve ben sekiz yaşındaki halimle hatırlayabileceğim en büyük eğlenceyi yaşadım. Eve dönmemiz gereken günün akşamı, alacakaranlıkta kulübemizden gizlice çıktım ve kızığımı tepeden aşağıya ormana doğru sürdüm. Hava çok güzeldi, kar usul usul yağıyordu ve bir süre etrafta dolaşım. Sonra güneş battı, rüzgar yükseldi ve büyülmekten çıkıp korkutucu olmaya başladı. Kar izlerimi örtmüştü ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Seslenmeye çalıştım ama kimse gelmedi. Soğuk yüzümü ısıırıyordu ve kendimi kurtarmam gerektiğini fark ettim. Bir yön seçtim ve yürüdüm. Bir süre sonra ayaklarımı ya da parmak uçlarımı hissedemez oldum. Çok soğuktu ve çok acıyordu.

Sonunda buna alıştım. Kabul ettim ve hissizleştım. Babam beni bulup kulübeye geri taşıyana kadar acıyla yürümeye devam ettim.

İşte şimdi böyle bir şeydi. Kötü, rahatsız edici şeyler birbiri ardına olmaya devam ediyordu. Herhangi biri tek başına beni panikletebilirdi ama hepsi birlikte beni uyuşturuyordu. Bu ormandan çıkmak zorundaydım. Bunun kolay ya da hoş olmayacağını kabullenmişim.

Paul'e baktım ve "Bunu sana yapmam için beni zorlayacak mısın yoksa oturup konuşmayı mı tercih edersin?" diye sordum.

Yanına gitti ve masaya oturdu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir sorunum var. Yaptığımız tüm geçmiş kontrollerine göre siz yoksunuz. Ehliyetiniz yok, parmak izleriniz hiçbir veri tabanında yok ve doğum belgeleri, diplomalar ve özgeçmişler gibi çoğu insanı hayatı boyunca takip eden belgeler bulunamıyor. Bu yüzden iki sorum var: Kimsiniz ve neden buradasınız?"

"Peki ya cevap vermeyi reddedersem?"

"Korkarım sizi buna zorlamak zorundayım. Bazı sorunlar yaşadık ve düğün konuklarının güvenliği söz konusu."

"Korktuğunu hiç sanmıyorum."

Paul elini cebine attı, bir cüzdan çıkardı ve içinden bir kartvizit çıkardı. Masanın üzerinden bana doğru uzattı. Soluk mavi bir karttı ve üzerinde koyu mavi renkte iki sözcük kabartılmıştı: Dilek Kuyusu. Kelimelerin altında Seattle'da bulunan bir adres ve bir telefon numarası vardı.

"Benim adım Lance Gibson. Wishing Well'in bir çalışanıyım. Şirket merkezimiz Japonya'da ama ben Seattle ofisinde çalışıyorum. Ane müşterilerimden biri."

Bir sonraki soruyu sormanın nazık bir yolu yoktu. "Eskort musun?"

"Fahişe değilim ama bir bakıma Ane'nin eskortuyum.

Şirketimiz çok özel nitelikteki dileklerin yerine getirilmesi konusunda uzmanlaşmıştır. Hiç hayatınızda önemli bir kişinin eksikliğini hissettiniz mi?"

Babamı her gün özlüyordum. "Anlamıyorum. Erkek arkadaş deneyimi gibi bir şey mi?"

"Olabilir ama genellikle değildir." Lance parmaklarını dikleştirdi. "İnsanlar bize hayatlarında bir boşluk olduğu için gelirler. Örneğin, bir babanın karısını ve küçük çocuğunu terk ettiğini varsayalım. Karısı onu boşuyor. Çocuğun bir babaya ihtiyacı var ama kadın başka bir ilişkiye girmeye cesaret edemiyor. Kadın

Bize gelebilir ve ücret karşılığında içimizden biri çocuğunun boşandığı eşi olur."

"Yani, insanları taklit mi ediyorsun? Bir aktör gibi mi?"

"Aynen öyle. Ancak, bir aktör farklı bir kişiliğe sadece kısa bir süre için bürünürken, biz bunu yıllarca yapabiliriz. Bir çift beni işe aldı çünkü lupus hastası bir kızları vardı. O zamanlar sekiz yaşındaydı. Kendisinden on beş yaş büyük olan ağabeyine hayrandı. Olağanüstü bir bireydi, yetenekli, şefkatli ve maceraperestti. Hayır işlerinin doğası gereği seyahat eder ve her zaman küçük kız kardeşini aramak veya e-posta göndermek için zaman ayırırdı. Bir gün e-postalar kesildi. Belize'deki bir çatışmada ölmüştü. Ailesi bu haberin onu öldüreceğinden korkuyordu. Bu yüzden yavaş yavaş onun fotoğraflarını benimkilerle değiştirdiler. E-postalarla başladık, sonra telefonlaştık ve bir gün kardeşi kapıdan içeri girdi. Her doğum gününde oradaydım. Okulda ya da ailesiyle sorun yaşadığında aradığı kişi benim. Bu yaz onu üniversite turuna götüreceğim."

"Ama sen onun kardeşi değilsin."

Lance gülümsedi. "Hayır. Ama ben onun rolünü yerine getiriyorum."

Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. "Ona hiç söyleyecek misin?"

"Hayır. Bu yasak. Ailesi isterse ve ne zaman isterse ona söyleyebilir. Belki de artık bir kardeşe ihtiyacı kalmadığında, zarif bir çıkış yapacağım. Bir uçak kazası, paraşütle atlama kazası. Ama şimdilik, yaslanacak bir omuz ve büyük bir kardeşten beklenecek koşulsuz sevgi ve nezaketi sağlamak için oradayım."

"Peki, sen Ane için nesin?"

"Ane kendi tercihiyle bekar. Bekar olmaktan hoşlanıyor. Evlenmesi için baskı gördü ve kocası öldükten sonra yeniden evlenmesi için tekrar baskı gördü. Bunun yerine beni işe aldı. İlişkimiz cinsel değil. Ona aile etkinliklerinde ve tatillerde eşlik ediyorum, bu geziler sırasında sevgi dolu bir eşin ona bakması beklenecek şekilde onunla ilgileniyorum ve zaman zaman koruması olarak hareket ediyorum. Hizmetlerim gerçek bir ilişkinin sağlayamayacağı bir garantiyle birlikte gelir. Onu asla utandırmayacağım. Asla sarhoş olmayacağım, olay çıkarmayacağım, onu aldatmayacağım, ondan bir şeyler çalmaya çalışmayacağım ya da onu kendime faydalı olacak bir davranışa zorlamayacağım. Kontrol tamamen Ane'de. Hizmetlerimden dilediği gibi yararlanır ve iş ilişkimizi istediği zaman sonlandırabilir."

"İnsanların senin jigolo olduğunu düşünmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Lance yine gülümsedi. "Ane'den başkasının benim hakkımda ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Önemli olan tek şey müşterimin ihtiyaçlarıdır. Bana karışıklıkları önceden tahmin etmek ve onları yumuşatmak için para ödeniyor, işte bu yüzden şimdi sizinle konuşuyorum. Güvenlikten sorumlu olduğunu anladığım Bay Rivera'ya kimlik bilgilerimi e-posta ile gönderdim. Gerekli tüm belgeleri ekte bulacaksınız. Gidebilir miyim Bayan Baylor?"

Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. "Evet."

Lance ayağa kalktı ve uzaklaştı.

"Hepsini aldın mı?" Bern'e sordum.

"Evet, anladım."

"Eve geliyorum," dedim ona. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Rogan'ın adamlarından biri olan Troy'a mesaj **attım**. Bern ve ben Leon'u Xavier'den mümkün olduğunca uzak tutmaya karar vermiştik, bu yüzden Troy o gün için benim savaş arkadaşımdı. Arabayı o alacaktı.

Beni avluya götüren patikadan aşağı inmeye başladım. Ortada, çeşmenin yanında, Xavier ve Rogan'ın Doğu Kanadı'ndan kuzenlerinden biri olan Raul, rapierlerle dövüşüyorlardı. Bayan Rogan ve diğer yetişkinler verandanın gölgesinden onları izliyorlardı. Etraflarını saran bir grup genç, bağırarak teşvik etmekle sıkılmış gibi yapmak arasında gidip geliyordu.

Harika. Arabama gitmek için yanlarından geçmem gerekecekti. Kimsenin beni fark etmeyeceğini umarak ilerlemeye başladım.

"Catalina!" Xavier bana doğru koştu. Çocuklardan oluşan çember onun geçmesine izin vermek için ayrıldı. İnsanlar laf atıyordu.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ya öyle yapacaktım ya da boğazına yumruk atacaktım. Genellikle insanlar yüzü hedef alırdı, çünkü filmlerde ve televizyonda gördüğünüz buydu, ama ben gazi bir ailede büyüdüm. Boğaza atılan bir yumruk elinize zarar vermez ve rakibinizi etkisiz hale getirirdi.

Xavier önümden koştu ve yolumu kesti. Elinde iki rapier vardı ve birini bana teklif etti. "Hadi dövüşelim. Eğlenceli olacak."

Seni moron. Seni muazzam moron. Keşke bilseydin.

"Xavier!" Raul aradı. "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" "Hadi," dedi Xavier. "Sana göstereceğim."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum ve yapacak işlerim var." Herkes bana bakıyordu. Bir tür kâbus gibiydi ama gerçektir ve şu anda yaşanıyordu.

"Haydi," diye tekrarladı. "Yaşlı bir kadın gibi davranma."

O kadar öfkeliydim ki ellerim titriyordu. Bu en kötü senaryoydu. Tüm aile oradaydı, tüm çocuklar, tüm yetişkinler ve yanımda kimse olmadan sadece ben.

Xavier mızrağını önümde salladı.

İçimde bir şeyler koptu. Ondan aldım ve çemberin içine doğru yürüdüm.

Raul eğildi ve kenara çekildi. Xavier karşımda pozisyon aldı ve duruşa geçti. Muhtemelen gittiği okulda eskrim dersleri almıştı. Benim dersim yoktu ama nefret doluydum. Eskrim yapmanın amacının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu beni utandırmaktan başka bir şey değildi.

"Yapacağınız ilk şey *en garde* pozisyonuna geçmek. İşte böyle. Öndeki ayağınızı öne doğru çevirin, dizlerinizi bükün, dizlerinizin ayak parmaklarınızın üzerinde olduğundan emin olun."

Kendimi savunma alıştırmaları yaparken her zaman durduğum gibi yan durdum.

Xavier, "Dizlerinizi bükün," dedi.

Biri kıkırdadı.

"Kavga mı edeceğiz yoksa bütün gün konuşacak mısınız?" diye sordum. Çocuklar oohed. Raul bana bir başparmak işareti yaptı.

"Üzerine fazla gitmeyeceğim," dedi Xavier. "Hamle yapacağım, savuşturmaya çalışacağım."

Öfkem ve büyüüm birbirine karıştı. Dünya sadece Xavier ve bana doğru küçüldü. Kılıç elimde hafif ve esnekti, benim bir uzantıım, neredeyse bir kolum gibiydi. Kılıcı önümde tutup orta kısmını işaret ettim.

Saldırdı.

Yolundan çekildim ve meçimin kör ucunu sol tarafındaki kaburgalarına sapladım.

"Touché," diye bağırdı biri.

Xavier geri çekildi, yüzünde öfke titreşiyordu. "Bunu almana izin verdim. Hazır mısın?"

"Öyle misin?"

Saldırdı. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama tam olarak nereye saldıracığını biliyordum. Sanki kılıcın kendisi bana yol gösteriyordu. Yanından sıyrıldım ve kılıcımı tüm gücümle kılıcının üstüne getirerek elinden düşürdüm.

Xavier bana baktı.

"Hazır değildin," dedim. "Kılıcın orada. Bu işte iyi olman mı gerekiyor?"

Xavier mızrağını kaptı. Yüzü kıpkırmızıydı. Dişlerini gösterdi ve saldırdı. Sanki ikimiz de suyun altındaymışız gibi gördüm, mızrağının ucu doğrudan korumasız yüzümü hedef alıyordu. Bir şekilde geri çekilmek için zaman olmadığını biliyordum, bu yüzden onun yerine ileri gittim, rapierimi onunkine doğru kaydardım, onu sağıma doğru zorlamaya çalıştım. Çarpıştık. Kılıcının yassı kısmı benimkine, sipere kadar kaydı ve aniden yüzlerimiz birbirine çok yaklaştı.

Xavier'in gözleri çıldırmıştı.

Alnını yüzüme çarptı. Geri çekildim ama ne yeterince uzağa ne de yeterince hızlı. Gözlerimin önünde koyu halkalar oluştu. Acıdı. Gerçekten acıttı.

Raul bize doğru koşuyordu, Adrianna da öyle. Xavier beni geri itti. Sağdan bir şey ona çarptı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu kenara savurdu.

Ayaklarımın altındaki zemin titredi ve her yerden aynı anda korkunç bir ses yükseldi. "Yeter."

Adrianna kollarını bana doladı. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak yüzümdeki yaşları temizlemeye çalıştım. Xavier iki düzine metre ötede yere yığılmıştı, yüzünde şok olmuş bir ifade vardı. Ağır bir dış mekan minderi onu olduğu yerde sabitlemişti. Onu kaldırmak için mücadele ediyordu, kolları titriyordu. Onu üzerinden itebilmesi gerekirdi ama sanki çimentodan yapılmış gibi onu hapsedmişti.

Avlu tamamen sessizdi. Döndüm ve Bayan Rogan'ı verandada gördüm. Ondandır görünmez bir korona gibi sihir yayılıyordu. Onu göremiyordum ama hissediyordum ve içindeki güç nefesimi kesiyordu. Feci bir fırtınanın gözünde durmak gibiydi. Rüzgârı göremiyordunuz ama etrafınızda hissedebiliyordunuz ve bir adım atsanız sizi parçalayacaktı. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum. Orada öylece durdum, dehşetin buz gibi dalgalar halinde üzerime yuvarlandığını hissettim.

Arkasında, üç büyük kardeşi ve onların çocukları öfkeli görünüyordu. Batı Kanadı'ndaki kalabalık bu öfkeyi paylaşmıyordu. Markel ve Zorion alay ediyordu; Lucian eğlenerek kaşlarını kaldırdı; Mikel ve Maria telaşlı görünüyordu; Xavier'in annesi Eva, Bayan Rogan'a ters ters baktı ve Xavier'in babası Iker tamamen düz bir ifade takındı. Aileyi ortadan ikiye bölen çizgi hiç bu kadar net olmamıştı.

Bayan Rogan başını çevirdi ve Eva'ya baktı. Büyüsü de onunla birlikte dönüp Eva'ya baktı, tıpkı izinsiz giren birini fark eden eski bir ejderha gibi.

Eva ayaklarına baktı. Alt dudağı titredi.

Iker karısının önüne geçti ve başını öne eğdi. "En içten özürlerimizi sunarız. O genç ve aptal. Saygısızlık etmek istemedik."

Bayan Rogan konuştu ve sesi içimde yankılandı, iliklerime kadar işledi. Çeşmedeki su titredi. "Onu odalarınıza götürün. Ben çağırmadıkça dışarı çıkmayacak."

Iker oğluna doğru yürüdü. Minder kendi kendine kalktı ve verandadaki açık kanepeye geri döndü. Kimse Iker'e yardım etmek için kıpırdamadı. Xavier'i sağ omzundan yakaladı ve onu dik tuttu.

"İyi misin canım?" Bayan Rogan sordu.

Ejderha bana bakıyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu ama bu çok zordu. "Evet, hanımefendi."

"Çok özür dilerim," dedi Bayan Rogan. "Lütfen beni affedin."

Yere düşmek ve dünyanın öbür ucuna gidene kadar düşmeye devam etmek istedim. "Her şey yolunda. Ben iyiyim, her şey yolunda. Her şey yolunda." Daha fazla saçmalamadan önce dişlerimi sıktım.

"Pekâlâ. Sanırım ofisime çekileceğim. Dayanabileceğim kadar heyecan yaşadım." Ejderha kanatlarını katlayarak geriye doğru çöktü ve Bayan Rogan tekerlekli sandalyesini çevirerek evin içine doğru yuvarlandı.

Döndüm ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru kaçtım. Tanıdık bir Honda Element kapıdan bana doğru geliyordu, direksiyonda Troy vardı. Neredeyse koşuyordum. Honda durdu ve ben yolcu koltuğuna atladım. Troy elime bakıyordu ve ben hâlâ aptal meçimi tuttuğumu fark ettim. Bıçağın üzerinde kan vardı. Xavier'i bir şekilde kesmiş olmalıydım.

"Ne oldu böyle?" Troy sordu.

"Çok karmaşık. Lütfen sadece sürebilir misiniz?"

Troy arabayı geri çevirdi ve Mountain Rose'dan çıktı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordum.

"Sealight'ı bulduk," dedi ve kucağıma bir spor çantası bıraktı.

Siyah spor çantasının fermuarını açtım. Işıltılı taç bana baktı, elmaslar ışığı yakaladıkça parlıyordu.

Kalp şeklindeki akuamarin kayıptı.

Bölüm 8

Karanlık medya odasındaki kanepede oturmuş, kameradan gelen güvenlik görüntülerini izliyordum. Bern görüntüyü televizyonumuza yönlendirmişti. Mücevhersiz Sealight solumdaki kanepede duruyordu. Kan lekeli meç kucağımda duruyordu. Tüm yüzüm şişmişti. Alnımın sağ tarafında büyük bir yumru oluşmuştu. Zonkluyordu. Cildim sıcak ve patlamaya hazır hissediyordu. Eğer şişliğim iyileşirse, yüzümün yan tarafından bir deri parçasının sarkacağına dair saçma bir his vardı içimde. Google muhtemelen bana deli olduğumu söyleyecekti ama bunu araştırarak kadar umursamıyordum. Pek çok şeyi umursamayı bırakmıştım. Öyle bir gün geçirmiştim.

Ekranda, Maria ve Lance ile röportaj yaptığım masa ve sandalyeler Bern'in telefon sahteciliğinin kurbanlarını sessizce bekliyordu.

Annem odaya girdi ve ışıkları yaktı. "Neden karanlıkta tek başına oturuyorsun ..." Yüzümü gördü, sustu ve yanımdaki kanepeye oturdu. Birlikte oturduk ve boş masayı seyrettik.

"Üniversiteye gitmek istemiyorum," dedim. Annem sadece bana baktı.

"Üniversiteye gitmek için çok fazla baskı var. Bu baskı lisenin ilk gününden itibaren başlıyor ve hiç bitmiyor. Her not, her sınav, her kulüp, her spor, her şey önemli ve bunu yapmak istediğiniz için değil, üniversite puan kartında sayılabileceği için. SAT sınavında çok başarılı olmanız, burs almanız, onur derecesiyle mezun olmanız ve sonra da bu harika üniversite deneyimini yaşamak için ayrılmanız gerekiyor. Kazananlar üniversiteye gider, kaybedenler evde kalır ve boktan işlerde çalışır. Ben bir eziğim anne. Bence yapmak istediğin ve diplomasız yapamayacağın bir şey varsa üniversiteye gitmelisin. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Paranı boşa harcamayacağım.

İstemediğim bir diplomayı almak için ülkenin öbür ucuna gitmediğim için birileri hayatta başarısız olduğumu düşünebilir diye kendime işkence etmeyeceğim."

Annemin yüzündeki ezici hayal kırıklığı için kendimi hazırladım.

"Tamam," dedi annem.

Tamam mı? Tamam ne demek?

Biraz daha oturdum.

"Birisi Nevada'nın düğün pastasını zehirlemiş. İş ücret karşılığında insanların akrabalarını taklit etmek olan bir adam var. Bug, şirketin gerçekten iyi bir sağlık planı olduğunu söylüyor. Ayrıca bir kılıç dövüşüne girdim."

"Kazandın mı?" Annem sordu.

"Ben kaybetmedim ve o hile yaptı." Ona baktım. "Ayrıca, sihrimi kullanarak insanların bana sırlarını anlatmalarını ve sonra da bunu unutmalarını sağlamayı öğrendim. Nevada ve Büyükanne Victoria gibiyim ama insanları zorlamıyorum. Zihinlerini ihlal ettiğimde, sihrimi önlerinde sallandırıyorum ve bildikleri her şeyi bana anlatmak için kendilerinden geçiyorlar."

Tekrar ekrana baktım.

Annem bana sarıldı.

"Üniversite için mi kızgınsın?" Ben sordum.

"Hayır. Ben işimi yaptım. Seni iyi bir insan olarak yetiştirdim. Nazik ve akıllısın ve bir yanlış gördüğünde onu düzeltmeye çalışıyorsun. Bir ebeveynin umabileceği tek şey bu. Gerisi sana kalmış. Bu senin hayatın. Onu yaşamak zorundasın ve bunu senin için yapmaya çalışırsam berbat bir ebeveyn olurum. Gelecekte örgün bir eğitim almak istersen, alacağından hiç şüphem yok. Herkesin yolu farklıdır, Catalina."

"Tacı çalırların altında bulduk," dedim. "İçinden mücevheri almışlar ve pahalı elmasları geride bırakmışlar. Bu hiç mantıklı değil, değil mi?"

"Bu mantıklı değil, çünkü hırsızın tacı para için ya da aileyi utandırmak için istediğini varsayıyorsunuz. Belki de en başından beri sadece mücevheri istiyorlardı."

Bern elinde dizüstü bilgisayarıyla odaya girdi. Yatar koltuğa yerleşti. "Bug'dan Mikel hakkında gelen e-postayı gördün mü?"

"Gördüm." Bu pek çok şeyi açıklıyordu. "Bunun için hazır mıyız?" Bern sordu.

Başımı salladım. Bern hızlı bir sekans yazdı. Kamera hafifçe yaklaşarak masayı daha iyi odak noktasına getirdi.

"Neler oluyor?" Annem sordu.

"Bugün erken saatlerde Lucian'a Mikel'in numarasından bir mesaj gönderdik ve saat sekizde şu noktada buluşmamızı söyledik." Televizyonu işaret ettim. "Lucian'dan Mikel'e de aynı mesajı gönderdik. Saat yedi elli beş."

"Anne," diye seslendi Arabella deponun derinliklerinden.

Annem bana tekrar sarıldı, alnımdan öptü ve dışarı çıktı.

Lucian çerçevenin içine girdi. Etrafına bakındı, sabırsız olduğu belliydi. Bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Mikel koşar adımlarla patikadan aşağı indi. Aceleyle masaya doğru ilerledi ve Lucian'a yaklaştı. Aynı boydaydılar ama Mikel zayıf ve beceriksizken Lucian fit ve atletik görünüyordu.

"Ne oldu?" Mikel tısladı. "Ödemeyi havale ettim. Benden ne istiyorsun?"

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Sen . . ."

"O zaman benden uzak dur. Başka yok. Zaten kanımı kurutuyorsun. Beni rahat bırak."

Mikel neredeyse koşarak patikadan aşağı indi.

Lucian onun ardından baktı ve dudak büktü. Bu alayda çok tanıdık bir şeyler vardı. Lucian telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazdı.

"Kiminle mesajlaşıyor?" Yüksek sesle merak ettim.

"Bunu söylemenin bir yolu yok," dedi Bern. "Açı yanlış." Lucian gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. Bekledik.

İnce bir figür patikadan aşağı indi ve masanın yanında durdu, kestane rengi saçları omzunun üzerinden dökülüyordu.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Eva sordu.

"Seni özledim," dedi Lucian.

Ne?

"Gerçekten mi? Şimdi, onca yer varken, bütün aile buradayken beni mi özledin?" Lucian ona doğru hamle yapınca Lucian geri adım attı.

"İkimizin yaptığı şey geçmişte kaldı," dedi Eva. "Bitti artık. Bitmek zorunda."

"Gerçekten bitmedi, değil mi? Bazı sonuçlar görmezden gelinemez. Özellikle de bu kadar kötü bir hata yaptıklarında." Ona doğru bir adım daha attı. "Haydi Eva. Bir ya da iki saatliğine de olsa bu evden kaçmana yardım etmeme izin ver."

Arkasını döndü ve hızla patikadan aşağı indi. Lucian gözlerini devirdi ve yavaş adımlarla evin olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

Bern, "Belli ki bu Lucian'ın gecesi değil," dedi.

"Lucian'ın imajını gündeme getirebilir misin?"

Ben sordum.

Lucian'ın yüzü ekranı dolduruyordu. Çok yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları ve belirgin bir çene çizgisi vardı.

Telefonumu aldım ve Rogan'ın numarasını çevirdim. "Evet" diye cevap verdi. "Scroll veri tabanından bir DNA testi talep etmek için izin alabilir miyim?"

Birinin Rogan Hanesi'nin akrabası olup olmadığını belirlemek mi?" "Neden?" Rogan sordu.

Ona söyledim.

"Ben ararım," dedi. Ona teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Bern, "Bu müthiş bir şey," dedi.

Yüzümü ovuşturdum ve keşke ovuşturmasaydım dedim. Canım yanmıştı. "Bu berbat bir aile."

Bern, "Isabella'nın Elba'dan para topladığı ve ona Oxy stokladığı çok güzel bir fotoğrafım var," dedi. "Bu seni neşelendirdi mi?"

"Sealight'ı kimin aldığını hâlâ bilmiyoruz."

"Dinlenmelisin," dedi Bern. "Sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

"Biraz daha görüntülere bakmak istiyorum. Belki kaçırdığım bir şey vardır."

Bern ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını önüme koydu. "Klasörler tarihe göre işaretlenmiş. İyi eğlenceler."

Bir grup çocuğun koridorda koşuşunu izlediğimde saat gece 1'i geçiyordu. Arkalarında Bayan Rogan tekerlekli sandalyesinde, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle onları takip ediyordu. Onun bir ejderha olduğunu asla bilemezsiniz. Mia Rosa, doldurulmuş tek boynuzlu atını sürükleyerek onu takip ediyordu.

O kadar yorgundum ki neredeyse kaçırıyordum. Annem deli gibi güldüğümü duymuş olmalı, çünkü içeri girdi, dizüstü bilgisayara el koydu ve beni yatağa kadar kovaladı.

Xavier'in bana kafa atmasından iki gün sonra Cuma günüydü ve şişlik nihayet inmişti. Omzumda bir morluk daha vardı, çünkü Perşembe sabahı Arabella yüzümü gördü ve arabaya atlayıp Mountain Rose'a gidip "Xavier'in yüzünü öyle bir düzeltti ki annesi onu tanıyamadı" demesini fiziksel olarak engellemek zorunda kaldık. Kollarını sallarken yanlışlıkla bana yumruk attı, sonra kendini kötü hissetti ve bana aldığı çikolatayı

yedirmek için peşimden koştı.

Perşembe günü de Nevada aradı. Sonunda Nightingale soruşturmasını kapatmıştı. Nightingale Evi tatmin olmuştu ve Rogan ile kız kardeşim bunu kutlamaya gideceklerdi. Arabella ve Büyükanne Frida hangi restorana gideceklerini öğrenmek istediler ve cevap Domino's oldu. Pizza sipariş etmişler ve akşamı kötü filmler izleyerek geçirmişlerdi.

Bugün prova yemeğinin günüydü. Yüksek rütbeli konuklardan hiçbiri gelmiyordu, bu yüzden sadece iki aile, Rogan'ın ve bizim ailemiz olacaktı. Düğün Cumartesi günüydü ve katılan herkes geceyi Mountain Rose'da geçirecekti.

Rogan'ın evine gittim ve Nevada hazırlanırken onunla mutfağında buluştum. Rogan'ın acelesi vardı ve bu yüzden sihrini aynı anda birkaç şey yapmak için kullandı. Kahve sürahisinin kahveyi kendi kendine dökmesine asla alışamayacaktım.

"N'aber?" diye sordu kahve fincanı eline konduğunda.

"Aileniz hakkında muhtemelen bilmeniz gereken bazı şeyler öğrendim. Hiç hoş değiller."

"Bunu yıllardır biliyorum."

"Hayır, öğrendiğim şeylerin tatsız olduğunu kastetmiştim."

"Ne demek istediğini anladım," dedi. "Neden bana canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Ya tüm bunları ifşa ederim ya da size ve Bayan Rogan'a özel olarak anlatırım. Eğer bunu herkesin önünde yaparsam, işler çirkinleşir."

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ama sizin ya da Bayan Rogan'ın utanmasını ya da rahatsız olmasını istemiyorum. Müşteri sizsiniz. Bana ne yapmamı istediğinizi söyleyin."

"Bunlardan herhangi biri ailenin güvenliğini tehlikeye atıyor mu ya da atma potansiyeline sahip mi?" diye sordu.

"Evet."

Rogan kahvesini içti. "Her şeyi ortaya dökelim derim. Annem her ne kadar mahremiyetini korumak istese de, potansiyel güvenlik sorunlarının bunun önüne geçtiğini size ilk söyleyen o olacaktır. Yapmanız gerekeni yapın."

"Tamam." Umarım pişman olmazdı.

Prova yemeği avluda gerçekleşti.

Yirmi dört saat içinde herkes giyinip kuşanacaktı, bu yüzden prova için gündelik kıyafetleri tercih ettik. Masalar hazırlandı, beyaz örtüler serildi.

masa örtüleri. Sürahiler dolusu limonata ve buzlu çay dağıtıldı. Masalara, sade cam vazolar içinde kır çiçeklerinden oluşan sade orta süslerinin yanında ekmek sepetleri yerleştirildi. Valentina's House Catering geleneksel bir Teksas barbeküsü hazırlamıştı ve tütsülenmiş et tabakları her masanın etrafında dolaşıyordu - nemli ve kuru göğüs eti, tütsülenmiş tavuk ve hindi, sığır ve domuz kaburgaları, jalapeno soslu sosis halkaları, ardından lahana salatası, mısır koçanı ve fırınlanmış fasulye kaseleri.

Rogan ve Nevada'nın yanı sıra Arabella, Bern, Leon, annem, büyükannem Frida ve Bayan Rogan'la birlikte baş masaya oturdum. Benim yerim Nevada'nın solundaydı, çünkü ben nedimeydim. Kız kardeşim resmen parlıyordu.

Kendimi çok kötü hissettim. Onu çılgınca şeyler olacağı konusunda uyarmıştım ama ayrıntıya girmemiştim. Ya prova yemeğini ya da düğünü mahvedecekti. Bu kötünün iyisiydi.

Bayan Rogan bana gülümsedi. "Vakit geldi canım."

Ayağa kalktım ve Rogan'ın büyük bir düz ekran televizyon kurduğu yükseltilmiş verandaya doğru yürüdüm. Sağımda uzun mavi bir kumaşla kaplı bir kürsü duruyordu.

Rogan'ın tüm ailesi önümdeydi. Benim ailem de. Bir sürü insan. Hepsi bana bakıyordu. Tenim çok sıkı hissediyordu. Tanıdık yüzlere dikkat ederek masalara göz gezdirdim. Lucian ve June; Maria ve Mikel; Markel ve Isabella; Iker ve Eva, aralarına sıkışmış somurtkan Xavier; Ane ve Lance; Zorion ve Teresa . . .

Derin bir nefes aldım. Konuşmamın girişini yazmak ve olabildiğince yetişkin gibi görünmeye çalışmak için bir saat harcamıştım. "Yakın zamanda Ramirez ailesinin gelinleri tarafından geleneksel olarak takılan Sealight tacının çalındığını öğrendik."

Avlu sessizleşti, insanların yüzlerinde şaşkınlık ve endişe okunuyordu. Kürsüyü gizleyen mavi örtü yere düştü ve üzerinde Mühür Işığı bulunan mavi bir yastık ortaya çıktı, mücevheri hâlâ kayıptı.

"Sealight'ı kurtarmayı başardık ve soruşturma sürecinde, şimdi sizlerle paylaşacağım bazı gerçekler ortaya çıktı."

Masada anne ve babası Mikel ve Maria ile oturan Elba'ya baktım. Elba bana sıırıttı. *Gülümsemeye devam et. Bakalım işim bittiğinde hâlâ gülümsüyor olacak mısın?*

Ben de gülümsedim ve Markel ile eşi Isabella'nın oturduğu masaya baktım. "Isabella Ram rez reçeteli ilaçları alıp satıyor ve dağıtmak için Elba'yı ve aileyle ilgisi olmayan iki çocuğu daha kullanıyor. İ te Elba'yı yeniden tedarik ettiği ve parayı topladığı görüntüler."

Düz ekran, Isabella'nın OxyContin haplarını kavanoza saydı ını ve Elba'ya verdiğini gösterirken canlandı.

"Bilbao'daki yetkililer, diğer çocukların ebeveynlerinden birinin polise şikayette bulunması nedeniyle kadının faaliyetlerinden haberdar."

Polis  ikayetin n bir kopyası ekranda belirdi. Bug gerçekten de bir b y c yd .

Elba'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Isabella kıpkırmızı oldu, sonra da bembeyaz.

Markel ona baktı. "Neden?"

"      bana bir  ocuk gibi harçlık veriyorsun," diye tersledi. "Bu adam her şeyi karneye ba lıyor. Her avronun nereye gittiğini bilmek istiyor. Elinden gelse tamponlarımı bile karneye ba lar."

Maria Elba'ya ters ters bakıyordu. Bir sonraki bölüm daha da iyi olacaktı. "Maria Ram rez," dedim.

Maria koltuğunda sarsıldı.

"Kocanız biseksüel değil. Lucian ile bir ilişkisi yok. Mikel, Ram rez Venture Capital aracılığıyla bir saadet zinciri yürütüyor. Bugüne kadar yatırımcılardan otuz dört milyon avroyu zimmetine geçirdi. Lucian de Baldivia hırsızlıktan haberdar oldu,        irketi Ram rez Capital için siber güvenlik sağlıyor. Son be  aydır kocanıza  antaj yapıyordu. İ te bunu kanıtlayan mali tablolar. Ayrıca tüm e-posta adreslerinize de gönderilmiş."

Avlu patladı. Herkes aynı anda bağırdı. Ramirez Girişim Sermayesi ailenin kumbarasıydı.

"Bazı kötü yatırımlar yaptım!" Mikel gürültü üzerine bağırdı.

"Herhangi bir yatırım yapma yetkiniz yoktu!" Mattin Ram rez g rl di. "Kı ının üstüne oturup parayı izlemen gerekiyordu. Hepsi bu. Bir aptal bile bunu yapabilirdi."

"Her avroyu faiziyle geri  deyece im!" Mikel bağırdı.

"Nasıl  deyeceksin?" Ane talep etti. "Daha fazla dolandırıcılıkla mı?"

"Bir ilişki yok muydu?" Maria haykırdı. "Neden benden kaçıp duruyorsun?"

"      beni delirtiyorsun!" Mikel karşılık verdi.

Rogan dirseğini masaya dayadı ve çenesini elinin üzerine koyarak kaosu bir Cumartesi sabahı çizgi filmiymiş gibi izledi. Bayan Rogan şakaklarını ovuşturuyordu. Nevada kayınvalidesinin görüş alanının dışına doğru eğildi ve bana bir başparmak işareti yaptı.

"Boşanmak istiyorum!" Maria açıkladı.

"Daha bitirmedim," diye ilan ettim. "Lütfen bitirmeme izin verin." "Daha fazlası olamaz," dedi Zorion Ramírez.

Televizyondaki görüntü yanıp söndü ve yerini Xavier'in çeşme başındaki görüntüsü aldı. Tüm ihtişamıyla söylenmesine izin verdim. Mirası nasıl alacağı konusuna geldiğinde avlu tamamen sessizleşti. Herkes dehşet içinde bakakaldı. Xavier'in yüzündeki ifade saf nefretti. Uzaktan kumandadaki duraklatma tuşuna bastım ve doğrudan ona baktım.

"Xavier, planının neden işe yaramayacağını biliyor musun?" Bana küfretti.

Oynat tuşuna bastım. Ekranda yan yana iki görüntü belirdi. Lucian ve Eva. Üçüncü bir görüntü, üzerinde Scroll logosu olan bir belge, onların altında belirdi.

"Bu ziyaret süresince ailenizin reisi olan Mattin Ramírez'den, rapierimde bıraktığınız kanınızı test etmek için izin aldık. Ramirez ailesinden kimseyle DNA paylaşmıyorsunuz. Ancak DNA profiliniz yüzde 99.999998 kesinlikle bu iki kişinin ebeveynleriniz olduğunu gösteriyor. Rogan'la akrabalığınız olmadığı için miras alamayacaksınız."

Sağır edici bir sessizlik vardı. Herkes Lucian ve Eva'ya bakıyordu.

Lucian dişlerini gösterirken Xavier ayağa fırladı. "Bu doğru değil! Anne, onlara bunun doğru olmadığını söyle!"

Eva bayıldı ve baygınlık geçirdi. Iker sanki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi ona baktı.

"Neredeyse unutuyordum," dedim. Seelight'ı aldım, verandadan çıktım, çocukların masasına doğru yürüdüm ve Mia Rosa'ya gülümsedim. "Safir'i görebilir miyim lütfen?"

Mia Rosa tek boynuzlu atını kaldırdı. Doldurulmuş oyuncağın altında kalp şeklinde parlak mavi bir mücevher parıldıyordu, etrafındaki beyaz kürk mor okul yapıştırıcısının çizgileriyle lekelenmişti.

"Göz kamaştırıcıyı denedin mi?" Ben sordum.

"Göz kamaştırıcı yeterince büyük değildi," dedi Mia Rosa. "Yapıştırdım."

"Üzgünüm ama o senin değil." Mücevheri Safir'in başından aldım ve tacın içine geri yerleştirdim. Seelight yeniden bir bütün olmuştu.

"Muhtemelen onu teyzene geri vermelisin," dedim ona.

Mia Rosa, Prime Telekinetik, iç çekti. Taç ellerimden süzüldü, misafirleri cerrahi bir hassasiyetle atlattı ve Bayan Rogan'ın önündeki masanın üzerine nazikçe kondu.

Iker Ramírez kendini Lucian de Baldivia'nın üzerine atarken arkamda bir masa devrildi.

Sonsöz

Düğün çok güzeldi.

Nevada başındaki Sealight tacıyla bir prenses gibi görünürken, Rogan smokin içinde kendisi gibi görünüyordu. Teksas'ın güçlü ve sihirli seçkinleri tam kadro toplanmıştı. Herald, bu seçkin düğüne davetiyenin son on yıl içinde en çok rağbet gören davetiye olduğunu ilan etmişti. Ayrıca düğüne bir köstebek sokmuşlardı. Rivera'ya yeminler edilene kadar onları yakalamamasını söyledim. Kadın nazikçe kovulurken, Herald'daki son yazısı Nevada'nın leylak buketinin ölmeye değer olduğunu duyuruyordu. Görünüşe göre güç ve zenginlik, birbiriyle çatışan renklerin önüne geçmiş.

Düğün töreni sona erdi ve resepsiyon başladı. Davetli listesi Teksas Evleri'nin kim kimdir listesi gibiydi. Augustine Montgomery, Sağdıç, Prime. Linus Duncan, Prime. Lenora Jordan, Prime. Harrison Evi, Latimer Evi, Ade-Afefe Evi, Etterson Evi, Ev, Ev, Ev. Büyükanne Victoria bile geçici bir denetimli serbestlik almayı başardı. Linus Duncan ile dans etti ve Büyükanne Frida ile medeni bir konuşma yaptı, her ikisi de beni ve Arabella'yı garipleştirdi.

Bir sürü zengin ve güçlü insan tek bir noktada toplanmıştı. Xavier buna bayılırdı. Ne yazık ki onun ve Rogan'ın diğer yarım düzine akrabasının davetiyeleri iptal edilmişti ve şu anda bile Avrupa'ya geri dönüyorlardı. Batı kanadında sadece Zorion ve Teresa ile Ane ve Lance kalmıştı. June ve kızları davetliyidiler ama kalmayı reddettiler.

Mutlu kargaşa içinde kimse beni, Rivera'yı ve Rogan'ın birkaç askerini mutfağa girerken fark etmedi.

Yemekçiler resepsiyon için çeşitli yemekleri hazırlıyor ve servis ediyorlardı. Saçları yeni ağarmış orta yaşlı bir kadının yanına gittiğimde kimse bana dikkat etmedi. Garson üniformasını düzeltiyordu.

"Kelly Waller?" Ben sordum.

Gözlerinde bir panik titreşimiyle başını kaldırdı ama ben çoktan sihirli yemimi atmıştım.

"Silahını bana ver" dedim. Verdi de. Sonra o ve Jeremy beni uysalca evden çıkıp bekleyen zırhlı araca kadar takip ettiler. Böylece Kelly Waller'ın hikayesi tantana olmadan, hak ettiği gibi bir iniltiyle sona erdi.

Bundan sonra ona ne olduysa, onun için hiç üzülmедim. Oğlu Gavin düğündeydi ve zehirli pastayı yemiş olabilirdi. Nefreti o kadar güçlüydü ki, çocuğunu buna kurban etmeye hazırды. Rogan ve Nevada'ya her şeyi özetleyen bir e-posta yazdım. Bu benim onlara düğün hediyeimdi. Daha sonra fırsat bulduklarında okuyacaklardı.

Nevada ve Connor'ın ağaçlardan sarkan ısıltılı ışıkların altında dans edişlerini izlemiştim. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordardı. Mutluluk kız kardeşimin yüzünü aydınlatıyordu ve bu her şeye değerdı. O kadar uzun süre bizimle ilgilendi ki. Dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu.

Onlar hâlâ dans ediyordu ama ben bitkin düşmüştüm. Bayan Rogan'ın çalışma odasına gelene kadar evin içinde, solmakta olan müzikten uzakta dolaştım. Kapıyı kilitleme zahmetine girmemişti. Pencere kenarındaki banka oturdum ve dışarıdaki aya baktım.

Kendimi çok yorgun ve
boş hissediyordum.

Ağlamak istedim.

Mekanik bir fısıltı beni döndürdü.

"İşte buradasın," dedi Bayan Rogan. "Ben de sizi arıyordum."

"Özür dilerim. Özel alanınıza izinsiz girmek istememiştım."

"Rahatsız etmiyorsun. Bana yardım ettiğın için sana teşekkür etmek istedim. Bu kadar genç birine yüklenmek çok ağır bir yükü. Ne kadar zor olacağını bilseydim, muhtemelen senden bunu yapmanı istemezdim."

"Aile üyelerinizden bazılarıyla aranızdaki ilişkiyi bozmak istememiştım."

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Hile yapmadın, çalmadın ve oğlumun talihsizliğinden faydalanmak için plan yapmadın. Çok üzgün görünüyorsun, Catalina.

Çok iyi iş çıkardın. Herkes seninle gurur duyuyor. Kutlama yapacağını sanıyordum."

Kelimeler kendiliğinden döküldü. "Ben buraya ait değilim." Bayan Rogan kaşlarını çattı. "Nereye? Bu eve mi?"

"Hayır. Bu alanda." Pek iyi açıklayamıyordum. "Nevada Connor'la tanışmadan önce hepimiz sıradan biriymişiz gibi davranırdık. Onunla tanıştıktan sonra bile, sihrimi kullanmak zorunda kaldığımda, bunlar münferit olaylarmış gibi davranabiliyordum. Güvendiğimiz insanlar dışında kimse benim bir Prime olduğumu bilmiyordu. Ve sonra bir Ev olduk. Bu düğün üzerinde çalışırken, sihrimi kullanmak zorundaydım. Ve işe yaradı. Tamamen teorik olan şeyleri denedim ve işe yaradılar."

"Bu neden endişe kaynağı olsun ki?" Bayan Rogan kaşlarını çattı.

"Çünkü sihrimin her zaman bir bedeli vardı. Sadece son çare olarak kullanılırdı. Benden hiçbir beklenti yoktu. Ben de kendime herhangi bir beklenti yüklemedim. Artık sihrimi diğer Prime'lar gibi kullanabileceğimi öğrendim. Artık ondan saklanmak yok. Bir dahaki sefere aile işimiz için bir soruşturmaya dahil olduğumda, muhtemelen onu kullanacağım. Er ya da geç insanlar benim bir Prime olduğumu anlayacak ve bu beni korkutuyor."

"Prime olmak sizi daha büyük bir tehlikeye attığı için mi?" Bayan Rogan sordu. "Hayır. Nasıl Catalina Baylor, sıradan bir insan olunacağını biliyorum. Ne olduğunu biliyorum

benden beklenen. Nasıl Prime olunacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Kurallara ihtiyacım var. Beni güvende hissettiriyorlar. Sihrimi kullanırken kurallara uyduğum sürece kimse zarar görmedi." Kollarımı salladım. "Tüm kurallarım yok oldu. Nasıl olacağımı bilmiyorum. Diğer insanların kuralları ne zaman çiğnediğini ve çiğnediklerinde buna nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Bu oda gibi." Oturduğum bankı ve renkli yastıkları işaret ettim. "Bu desenleri nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum. Denesem, sonuç zevkli mi yoksa rüküş mü olur hiçbir fikrim yok. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum."

Bunları söylememeliydim.

Bayan Rogan sandalyesinde arkasına yaslandı. "İspanya'dan ayrılıp Connor'ın babasıyla buraya geldiğimde ben de boğuluyormuş gibi hissettim. Kimseyi tanı mıyordum. Teksas'ta nasıl Prime olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benden ne beklendiğini bilmiyordum ve kendimi aptal yerine koyup koymadığımı anlayamıyordum. Ama öğrendim. Saydığınız tüm bu şeyler öğrenilebilir."

"Bana öğretecek kimsem yok."

Bayan Rogan gülümsedi. "Bu doğru değil. Ben varım. Benim de zamandan başka bir şeyim yok. Bence eskrimle başlamalıyız. Daha çok şey

olduğundan şüpheleniyorum.

kılıcınızı hareket ettirme şekline bağılı."

Hidden Legacy serisinin duyuru sayfası

Gizli Miras serisinin bir sonraki
bölümüne hazır mısınız?

Catalina'nın hikayesi 2019'da da devam ediyor!

Bu arada Nevada'nın hikayesine de göz atmayı unutmayın... şu anda mevcut!

BURN FOR ME ([9780062289247](#))

Nevada Baylor dedektiflik kariyerinin en zorlu davasıyla karşı karşıyadır. Sonra da karanlık ve cazip bir milyarder olan Connor "Mad" Rogan tarafından kaçırlır. Rogan da aynı hedefin peşindedir ve ikisi de aralarındaki ezici çekimi bir kenara bırakıp hayatta kalmak için güçlerini birleştirmek zorundadır.

BEYAZ SICAK ([9780062289261](#))

Nevada'nın yeni davası, onu daha önce Houston şehrini neredeyse yok eden karanlık güçlerle karşı karşıya getiriyor ve Rogan ile tekrar temasa geçmesine neden oluyor. Aralarındaki kıvılcımları saklamak mümkün değildir ve şimdi riskler daha da yüksek ve düşmanları hayal edilemeyecek kadar güçlü olduğundan, Rogan ve Nevada hiçbir şeyin buz gibi yanmadığını göreceklerdir.

WILDFIRE ([9780062289285](tel:9780062289285))

Rogan'la ve gelişen ilişkileriyle uğraşmak yeterince sinir bozucudur, ancak Nevada aynı zamanda çok önemli bir oyuncu haline geldiği karmaşık büyüdü dünyada da gezinmek zorundadır. Kendi ailesi içinde yeni bir tehditle karşı karşıya kaldıklarında, Nevada ve Rogan bununla birlikte yüzleşebilecekler mi? Yoksa dünyaları duman olmak üzere mi?

Yazar Hakkında

"ILONA ANDREWS" bir karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisine sahip bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. *New York Times* ve *USA Today'in* en çok satan iki serisinin (Kate Daniels'ın şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi) ortak yazarlığını yaptılar ve her ikisi için de bir sonraki ciltler üzerinde çalışıyorlar. İki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşıyorlar.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ilona Andrews tarafından

Gizli Miras serisi

[BENİM İÇİN YAN](#)

[BEYAZ SICAK](#)

[ORMAN ATEŞİ](#)

[ELMAS ATEŞ](#) (novella)

Kate Daniels serisi

SIHİRLİ BİNALAR

SIHİRLİ HEDİYELER (novella)

SIHIR KIRILIR

SIHIR YÜKSELİR

SIHIR ÖLDÜRÜR

SIHIR KANAR

SIHIR VURUR SIHIR

YAKAR SIHIR ISIRIR

The Edge serisi

KENARDA

BAYOU MOON

KADERİN

KENARI

ÇELİĞİN

KENARI

*AVON BOOKS

Kazanmak için Avon'un [From the Heart](#) bültenine katılın
ödülleri, özel içerikler ve daha fazlasını kazanın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ELMAS ATEŞ . Telif hakkı © 2018 Ilona Gordon ve Andrew Gordon'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz. Bilgi için adres: HarperCollins Publishers, 195 Broadway, New York, NY 10007.

Dijital Baskı KASIM 2018 ISBN: 978-0-06-287841-0 Basılı

Baskı ISBN: 978-0-06-287843-4

Avon, Avon & logosu ve Avon Books & logosu, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markalarıdır.

HarperCollins, HarperCollins Publishers'ın Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki tescilli ticari markasıdır.

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

